HEATHER MARIE THOMPSON

NU LUA TOTUL DE BUN

Cum să te fereşti de a înghiţi miturile populare

Traducere din limba engleză de Geanina Micu şi Valentin Dinu

Un ghid practic pentru întâlniri şi relaţii

© 2016 – Biblioteca Respiro

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a cărţii în acest format.

Distribuirea gratuită sau contra cost a cărţii prin intermediul altor platforme online, precum şi modificarea textului fără acordul prealabil, în scris, din partea Bibliotecii Respiro sunt interzise.

Redactor: Florin Bică Grafician: Mark Grigore Imagini: www.i23 rf.com

Date de contact:

Biblioteca Respiro Telefon: 0747 170 050 E-mail: contactbibliotecarespiro.ro Site: www.bibliotecarespiro.ro

cuprins

1. E o mare diferenţă între licurici şi fulger 5

2. Nu se rezumă totul la a găsi un iubit… 17

3. Dacă spune că nu e „genul ăla de băiat”… 31
4. Nu fi iubita geloasă! 44
5. Dacă nu râdeţi împreună, vă pierdeţi timpul degeaba 59
6. Dacă nu a mers în ultimele trei ocazii… 70
7. Dacă plasa ta prinde un licurici, dă-i drumul 84
8. Respect 97
9. Dacă crezi că el e alesul, ia-o încet 108
10. Infidelitatea: ceva peste care nu poţi trece 115
11. Să vorbim despre sex 127
12. Liniştea dinaintea furtunii 142
13. Ştii că ai fost lovită când… 149
Contract de puritate sexuală 157

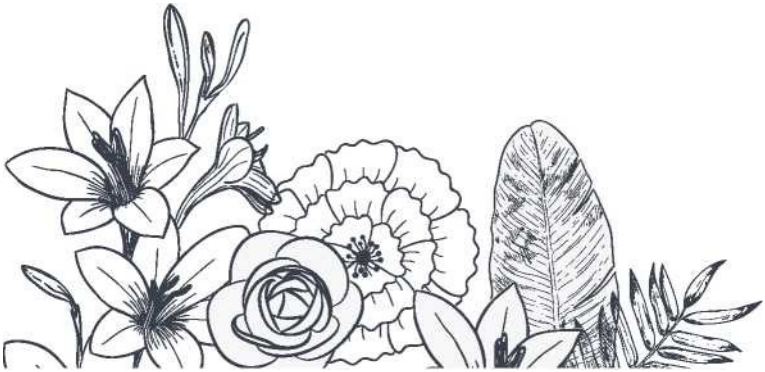

Capitolul 1

e o mare diferenţă între licurici şi fulger

Fără prieten, cu un prieten bun, cu un prieten rău, părăsită – orice ai zice, eu le-am trăit pe toate. Abia acum am descoperit soluţia pentru relaţii de succes. Îmi doresc să o fi aflat mai devreme, dar îţi spun ceva: orice ai face,

nu te plafona.

Să fim serioase! Am avut şi avem toate momente crunte de exasperare, când privim la propria viaţă şi ne întrebăm: „Dacă nu voi întâlni niciodată pe cineva? Dacă nu voi primi niciodată acel semn miraculos de la Dumnezeu, prin care EL Însuşi mi-l arată pe viitorul meu partener şi îmi strigă în ureche: «Pregăteşte-te! Acesta este alesul!»? Dacă nu va face niciodată lucrul acesta pentru mine? Dacă ratez semnele?”

Pentru că suntem pline de astfel de temeri şi de nesiguranţă, ne plafonăm. Decidem că ceea ce este bun este destul de bun şi că ne vom mulţumi cu ceea ce găsim. Ei bine, eu sunt ferm convinsă că există o diferenţă mare între „licurici” şi „fulger”. Nu sunt sigură cine a spus asta mai întâi – poate că a fost Shakespeare sau Forrest Gump –, însă oricare dintre ei ar fi spus-o, este adevărat.

Sunt mii de „licurici” în lumea relaţiilor – oameni care te fac să întorci capul şi să zâmbeşti. Prietenii ne recomandă adesea astfel de „licurici” pentru că sunt „genul” nostru. Ai putea să ieşi afară în luna iulie şi să prinzi un borcan întreg de licurici dacă ai vrea. Totuşi, dacă e să fim realiste, ar fi mai bine dacă i-am lăsa în curte. Problema apare când confundăm „licuricii” cu „fulgerele”. „Fulgerul”, în general, te loveşte doar o dată în viaţă, iar când te loveşte, „licuricii” se împrăştie ca

frunzele suflate de vânt.

Nu am o diplomă în psihologie şi nici nu mă consider regina înţelepciunii în privinţa relaţiilor. Nu vă împărtăşesc nimic mai mult decât judecata sănătoasă, bazată pe o viaţă plină de experienţe bune şi mai puţin bune. Şi ştiu de asemenea ce înseamnă să fii creştină şi să încerci să afli care-ţi este poziţia şi ce doreşti de la un posibil partener. Nu este uşor, dar viaţa nu este niciodată uşoară.

Este greu să găseşti echilibrul între ceea ce creionează societatea seculară ca fiind relaţia perfectă şi ceea ce ştii despre cum ar trebui să arate o relaţie creştină. Singura mea rugăciune este ca această carte să vă ofere o doză de judecată sănătoasă împreună cu o doză de înţelepciune de la discuţiile purtate în miez de noapte la petrecerile în pijamale. Încearcă să te gândeşti la cartea aceasta ca la un fel de jurnal informativ al relaţiilor. Mergi un kilometru sau doi în pantofii mei şi evită toate greşelile care pe mine m-au făcut să mă împiedic. Sper ca atunci când totul va fi fost spus şi înfăptuit, nu numai că vei fi pe punctul de a pune mâna pe sufletul tău pereche, dar nici „fulgerul” să nu prea fie departe.

Adevărul este că – şi am să fiu directă, pentru că orice altceva ar fi derutant – dacă te întrebi ce o însemna „fulgerul” la care mă refer, probabil că nu ai fost lovită încă de unul. „Fulgerul”, în analogia mea, este dragostea

adevărată. Este un fel de Romeo şi Julieta, dar fără finalul atât de tragic. Dragostea (şi cred că dragostea adevărată o poţi obţine numai după ce îl iubeşti pe Hristos mai întâi) nu poate fi confundată. Nu dispare într-o clipă şi nu poate fi măturată de vânt. Este permanentă, la fel cum sunt şi cuvintele odată ce le-ai spus sau primele impresii. Odată ce ai cunoscut dragostea, nu mai există cale de întoarcere. Aceasta este vestea cea bună. Odată ce am intrat în joc, jucăm pentru totdeauna în echipa asta. Şi tot aici este şi vestea cea rea.

Adeseori, mai ales în zilele noastre, dragostea şi căsnicia – simbolul suprem al dragostei – sunt văzute mai degrabă ca un număr de telefon. E bine dacă durează, dar dacă lucrurile devin dificile şi ai nevoie de o pauză urgentă, poţi oricând să o iei de la început şi să găseşti pe altcineva. Dacă treci prin nişte experienţe negative şi ai vrea mai degrabă să reduci pierderile, ai libertatea să faci asta, chiar dacă schimbarea îl scoate definitiv din circulaţie pe unul dintre voi. Totuşi Dumnezeu spune despre căsătorie că este sacră. Nu este ceva la care renunţi pur şi simplu când lucrurile devin un pic mai dificile.

De fapt, când citim pentru întâia oară despre perspectiva lui Dumnezeu asupra căsătoriei, aceasta pare aproape ireversibilă. Geneza 2: 23 – 24 spune: „Şi omul a

zis: «Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om.» De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup”.

Lucrul acesta nu trebuie tratat cu uşurinţă. Dumnezeu spune că deveniţi un singur trup şi o singură persoană. Sufletele voastre vor fi împletite, iar inimile voastre vor bate în cadenţă. A tăia carnea pentru a o separa pare aproape de neconceput, iar când se întâmplă, experienţa aceasta lasă urme adânci.

Nu vreau să dezbat aici divorţul din perspectivă biblică. Vreau doar să accentuez importanţa lucrului pe care tu te grăbeşti să-l găseşti. Nu e ca şi cum ai semna un contract pentru un nou număr de telefon, ci îi permiţi sufletului unei alte persoane să intre în al tău. Nu e un lucru pe care poţi să-l grăbeşti. Nu merită. Lucrul acesta poate fi găsit numai la momentul care va fi considerat potrivit de Dumnezeu.

Acum, că ai înţeles mai bine cât de important este subiectul despre care vorbim, putem începe cu începutul. Mie mi-a luat mult timp să realizez asta, dar, de când am făcut-o, am fost schimbată. Cred că nu poţi să te îndrăgosteşti de un bărbat dacă nu te-ai „îndrăgostit” mai întâi de Creatorul bărbatului.

Iisus Hristos este cea mai bună ilustrare a dragostei adevărate. Nu poţi afla ce este dragostea dacă nu L-ai cunoscut pe El mai întâi. Dumnezeu este dragoste. El este prototipul sacrificiului de sine, Cel care oferă o iluminare miraculoasă, iniţiatorul iertării pline de milă, reprezentarea loialităţii inovatoare nemaipomenite şi creatorul unui adevăr de necontestat, care schimbă vieţi. Societatea noastră ne spune că faptele se aud mai tare decât cuvintele – ei bine, sacrificiul lui Hristos pe cruce este inegalabil.

Dacă nu înţelegi asta mai întâi, dacă nu vezi ceea ce spune Dumnezeu că meriţi, nu vei putea recunoaşte „fulgerul” nici dacă ar lovi în plină zi. Nu l-ai recunoaşte pentru că nu ai avea nimic cu care să-l compari. Vei confunda orice „licurici”, indiferent dacă străluceşte mai mult sau mai puţin, cu „fulgerul”. Dacă nu apreciezi mai întâi Autorul dragostei, nu vei acorda niciodată valoare darului pe care El l-a aşezat pe pământul acesta doar de dragul tău: cealaltă jumătate a inimii tale.

Poţi să fii sigură că Dumnezeu nu te va lăsa să pierzi un eveniment care-ţi va schimba viaţa, precum este întâlnirea viitorului tău soţ. Dar, pentru ca El să te conducă, tu trebuie să fii receptivă la îndrumarea Lui. Rugăciunea este un pas important, care te asigură că vei avea parte de întâlnirea cu destinul. De exemplu: nu stai

toată ziua la fereastră, aşteptând un pachet pe care nu l-ai comandat. În acelaşi fel, trebuie să vorbeşti cu Dumnezeu dacă simţi că eşti pregătită ca El să ţi-l aducă. Dumnezeu promite că, dacă Îi cerem ceva în conformitate cu voia Lui, ne va da lucrul cerut.

Biblia spune: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi, dacă ştim că ne ascultă, orice l-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut”. (1 Ioan 5: 14 – 15)

Atunci, cu siguranţă ţi se va răspunde la rugăciunea de a întâlni persoana pe care Dumnezeu o are pregătită pentru tine. Sunt sigură că rugăciunea aceea este atât de bine împletită cu voia Lui, încât este plină de putere. Odată ce Îi ceri lui Dumnezeu să preia controlul, nu mai poţi da înapoi. Nu poţi să-l ceri lui Dumnezeu să se implice în viaţa ta şi apoi să-L dai afară pentru că nu-ţi place răspunsul Lui. Nu poţi face asta fără a tăia legăturile pe care le-ai creat prin rugăciune cu El. Dumnezeu a văzut cu ochii Lui importanţa pe care o are rolul persoanei care face parte din viaţa ta. El l-a văzut pe Adam căzând în păcat de dragul Evei şi, dacă-L laşi să te ajute, împreună puteţi să vă asiguraţi că istoria nu se va repeta, cel puţin nu în cazul tău.

Când eram la şcoală, am avut un profesor care mi-a schimbat modul de gândire şi, doar prin cuvintele lui, m-a

responsabilizat astfel încât să nu mă plafonez niciodată. Profesorul acesta obişnuia să vorbească despre cât de mult îşi iubea soţia. Adoram să-l ascult vorbind despre ea, deoarece îmi reanima credinţa că dragostea adevărată nu se află doar în basme. Când vorbea despre căsătorie, spunea întotdeauna că dacă acest aspect al vieţii este în ordine, toate celelalte pot fi nefavorabile, căci nu va mai conta. Contrariul este valabil de asemenea: dacă acest aspect al vieţii este greşit, toate celelalte pot fi în ordine, căci nu vor mai conta. Obişnuiam să meditez la filosofia aceasta şi să îi studiez validitatea.

Apoi m-am gândit la ce s-a întâmplat atunci când oamenii pur şi simplu s-au mulţumit cu mai puţin. Mulţi oameni, şi în special femeile, simt că ceasul lor biologic ticăie şi se aruncă într-o căsnicie care este drastic diferită de ceea ce au avut în minte încă din copilărie. Ele acceptă broscoiul în locul prinţului pentru că, în felul acesta, cel puţin au siguranţă. Rămân blocate în relaţii fără niciun viitor pentru că doar gândul de a o lua de la început cu altcineva le pare mai rău decât gândul de a nu fi fost niciodată fericite cu adevărat. M-am gândit la toate lucrurile acestea, apoi am ajuns să-L cunosc pe Dumnezeu şi nu mi-am mai pus întrebări.

Am să o spun din nou: nu te plafona! Nu este planul lui Dumnezeu ca tu să te plafonezi. Persoana cu care

trebuie să îţi petreci restul vieţii va fi, în mare, persoana care vei deveni. Ţintele tale fie vor fi realizate, fie vor fi distruse de ţintele lui, iar visurile tale fie vor fi sprijinite de el, fie vor fi strivite în mâinile lui. Alege-ţi cu înţelepciune mâinile în care vrei să se afle viitorul tău, pentru că nu ai decât o singură încercare.

Învaţă din experienţa mea! Au fost multe momente în viaţa mea în care aproape că m-am mulţumit cu „licurici”. Am fost implicată în relaţii serioase şi de lungă durată cu trei „licurici” despre care chiar am crezut că vor fi taţii copiilor mei. Şi asta nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori! Uitându-mă înapoi, realizez că eu am crezut asta doar pentru că voiam să se termine odată. Mă săturasem de jocul întâlnirilor. Voiam stabilitate, iar când am găsit-o, m-am agăţat de ea. Dacă nu m-ar fi găsit Dumnezeu, aş fi fost căsătorită de trei ori până acum cu trei bărbaţi buni, dar care nu erau buni pentru mine.

Din fericire, am realizat brusc că, după toţi acei ani pe care i-am investit în relaţiile respective, Dumnezeu mă trăgea în altă parte. E ciudat, pentru că vă spun sincer că de fiecare dată când mă rugam – şi mă refer la rugăciuni sincere –, să se facă voia Domnului, El mă asculta. Puteam să mă aflu într-o relaţie pe termen lung, care se îndrepta fără probleme către altar, însă din secunda în care Îi ceream părerea lui Dumnezeu, totul era dat peste cap.

Brusc, drumul cel neted devenea accidentat şi începeam să mă rostogolesc la vale. Prăbuşirea este întotdeauna inevitabilă şi, chiar dacă doare, aş alege-o de fiecare dată în locul unei vieţi lipsite de împlinire.

Trebuie să recunosc că, din cauza „flăcărilor”, mi-a fost teamă să-l cer ajutorul lui Dumnezeu în alte relaţii. Uneori, întâlneam pe cineva care mă copleşea, cineva care avea toate acele calităţi de care eram sigură că ar fi făcut din noi o echipă dinamică. Întâlneam persoana şi mă temeam ca nu cumva Dumnezeu să-mi spună adevărul. Mă temeam că mi-ar fi rupt aripile înainte de a avea ocazia să dau din ele. Mă temeam că ceea ce doream eu nu se potrivea cu ceea ce dorea El şi că, în felul acesta, aş fi ajuns din nou singură.

Îmi amintesc de o ocazie în care tocmai terminasem să mă laud prietenelor mele cu noul meu iubit de la momentul respectiv, când m-am decis că era timpul să-l cer şi lui Dumnezeu o părere. V-aş putea reda rugăciunea mea aproape cuvânt cu cuvânt, deoarece am fost sinceră când m-am rugat şi la fel de sincer am aşteptat nerăbdătoare şi răspunsul. Rugăciunea mea a sunat cam aşa: „Doamne, chiar îmi place de băiatul ăsta. Cred că împreună putem schimba lumea. Eu văd că avem un viitor, dar dacă Tu nu vezi, Te rog s-o distrugi înainte de a merge mai departe şi de a-mi investi inima în relaţia asta”.

Nici nu mi-am terminat bine rugăciunea, că o prietenă de-a mea m-a sunat cu nişte veşti teribile. Băiatul, acelaşi băiat pe care eu îl consideram o fiinţă aproape mitică, nu numai că îi făcuse avansuri, ci spusese şi nişte lucruri îngrozitoare despre mine. Totul s-a terminat cu mine pierzându-mi calmul (apropo, dacă faci asta, e ca şi cum ţi-ai arunca demnitatea pe fereastră) şi a rezultat într-o noapte plină de lacrimi.

Pe când plângeam, am realizat că întreg chinul meu era dulce-amărui. Sigur că m-a durut, dar important era faptul că Dumnezeu mă auzise. Şi nu numai că mă auzise, dar Îi păsa cu adevărat de viaţa mea. Îi păsa atât de mult încât m-a protejat de ceva ce ne pare atât de neînsemnat, precum faptul de a avea un iubit. Dumnezeu a lucrat asupra mea şi, de atunci încolo, am fost schimbată.

Dacă Îi ceri lui Dumnezeu să facă parte din fiecare aspect al vieţii tale, El va face lucrul acesta. De fapt, El chiar asta vrea. Niciodată să nu crezi că un lucru este prea mare sau prea neînsemnat pentru a fi adus în faţa tronului Său.

Nu mai există nimeni în tot universul care să îşi dea tot

Interesul pentru tine aşa cum o face El.

O prietenă mi-a citit odată un citat care spune că este o diferenţă imensă între a spune rugăciuni şi a te ruga.

Poţi bolborosi rapid o rugăciune învăţată, care sună bine, dar care nu înfăţişează decât superficial ceea ce este în inima ta. Dacă vrei cu adevărat să pui o temelie, trebuie să sapi mai adânc în inima ta. Trebuie să fii dispusă să accepţi atât binele, cât şi răul, sau lucrurile nu vor funcţiona niciodată bine. Ai putea să eviţi o mulţime de lucruri rele dacă ai înceta să mai alegi tu singură şi dacă L-ai lăsa pe Dumnezeu să aleagă în locul tău.

Păstrează lucrurile acestea în minte pe măsură ce citeşti cartea şi vorbeşti cu Dumnezeu despre subiectul acesta. Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea în ziua aceea pentru că a ştiut că am fost sinceră. El a ştiut că, în ciuda a ceea ce doream, eram pregătită să-L las să mă frângă pentru că ceea ce avea pregătit pentru mine mi se potrivea mult mai bine. Adeseori viziunea noastră despre viaţă este atât de limitată în comparaţie cu ceea ce Dumnezeu are pregătit pentru noi! Trebuie doar să-l permitem să deţină controlul absolut. Dacă nu-I acorzi controlul aces la îţi furi singură căciula.

În încheierea acestui capitol, să aruncăm o privire asupra celor trei „R” ai relaţiilor.

1. Rugăciune. Mai întâi, spune-l lui Dumnezeu ce doreşti şi ce cauţi. Apoi, stai şi ascultă ceea ce are să-ţi spună El. Dacă nu Îi ceri lui Dumnezeu să se implice, lupţi într-o bătălie pe care ai pierdut-o deja. Orice noţiuni

preconcepute, orice selecţii anterioare şi orice gânduri pe care le-ai avut mai înainte trebuie aruncate pe fereastră dacă sunt rodul creierului tău. Varianta asta nu poate funcţiona şi nici nu va funcţiona, dacă El nu este peţitorul tău.

2. Răbdare. Acesta este, probabil, cel mai mare pas către cea mai importantă decizie pe care o vei lua vreodată în viaţă. Fiindcă mare parte din ceea ce vei face cu viaţa ta se leagă de persoana cu care îţi vei petrece viaţa, nu-ţi poţi permite să grăbeşti lucrurile. Nu îţi permiţi luxul repercusiunilor. Ia-ţi timp, nu te grăbi!

3. Rogu-te, nu te plafona! Indiferent cine eşti, de unde eşti sau cum arăţi, nu ai niciun motiv să te mulţumeşti cu ceva mai prejos decât extraordinarul. De altfel, atunci când te plafonezi, nu numai că te mulţumeşti cu o viaţă lipsită de pasiune, ci şi cu o viaţă fără credinţă. Faptul de a te mulţumi cu puţin Îi transmite lui Dumnezeu că nu ai încredere că te va ajuta când vei fi la ananghie. Îi transmite că tu crezi că El va uita de tine sau că va deveni prea ocupat ca să te conducă la sufletul tău pereche.

Te asigur că dragostea este specialitatea lui Dumnezeu, iar nunţile sunt petrecerile Lui preferate. El nu este niciodată prea ocupat ca să „alinieze stelele” pentru tine, aşa că nu te mulţumi cu o curte mică din moment ce El a cumpărat deja câteva moşii. Mai degrabă aşteaptă, ai

răbdare şi ascultă tunetul!

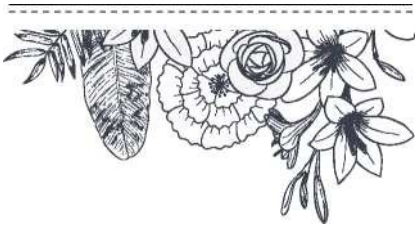

Capitolul 2

nu se rezumă totul la a găsi un iubit, ci la a construi o echipă

Z

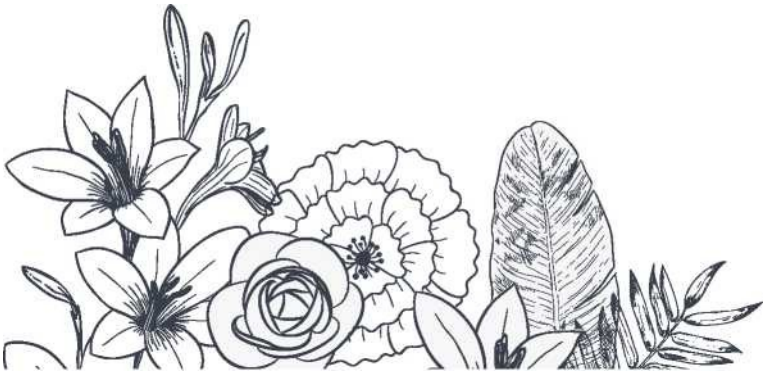

acă intri într-o relaţie cu o mentalitate de flirt, Lista e tot ceea ce va fi. Tu nu cauţi doar o relaţie. Pentru asta sunt curtea din spatele casei şi borcanul pentru licurici, nu-i aşa? Tu cauţi un soţ. Şi, odată ce căsătoria intră în peisaj, standardele tale trebuie să se schimbe imediat. Trebuie să se schimbe pentru că tu nu mai cauţi o relaţie romantică. Vrei mai mult decât ceva confortabil şi ceva mai bun decât normalitatea; *ar fi 7*

trebui să ţinteşti ceva mai mult decât fericirea.

Fericirea nu va fi de-ajuns ca să te ajute să treci de

certuri pline de lacrimi şi de călătorii de afaceri care vă despart. Crede-mă! Am fost „fericită” mai mult decât pot număra pe degetele de la mâini. Dacă tot ceea ce cauţi este fericirea, poţi să ademeneşti pe cine vrei şi să pui limitele oriunde. Fericirea este peste tot. Fericirea este ca puricii: poate s-o ia oricine. Majoritatea căsătoriilor pleacă de la fericire. Majoritatea oamenilor se pot plafona şi pot fi fericiţi cu aproape oricine. Fericirea este ceva normal.

Site-ul *Dictionary.com* defineşte fericirea ca fiind „caracterizată de sau care dă dovadă de plăcere, mulţumire sau bucurie”. Este ceva normal. Este un „licurici” arătos. E drăguţ să-l ai, dar s-ar putea să nu te împlinească. A fi căsătorită s-ar putea să nu fie tot ceea ce se spune că e. Fericirea este un final pentru basme; tu vrei să prinzi extraordinarul. *Dictionary.com* defineşte extraordinarul ca fiind „mai presus de obişnuit”. Este mai mult decât ceea ce ai aşteptat vreodată. A fi lovită de fulger este „mai presus de obişnuit”.

Unul dintre filmele mele preferate din toate timpurile este o comedie romantică celebră, din 2005 – *Hitch*. Filmul este despre un aşa-zis doctor în dragoste pe nume Alex „Hitch” Hitchins. Jucat de Will Smith, Hitch crede că orice bărbat, în orice moment, poate cuceri orice femeie. Filmul porneşte de la ideea că Hitch îi ajută pe alţi bărbaţi să aibă o şansă la iubirea adevărată, dar până la urmă ajunge şi el

să se îndrăgostească. După câteva altercaţii cu cea pe care o admira, Sara, cei doi ajung să renunţe la ceea ce era între ei.

Replica mea preferată din film este rostită când Hitch o încolţeşte pe Sara pe scările apartamentului ei şi o imploră să stea cu el. Ea îl priveşte în ochi şi îi spune: „După cum ai spus şi tu, dacă ne ducem fiecare pe drumul nostru, o să ne fie bine”.

Iar Hitch, care mai înainte se jura că nu va iubi niciodată, o priveşte sincer şi îi răspunde: „Dar dacă eu nu vreau să fie doar bine? Dacă vreau să fie extraordinar?” Acordă-ţi favoarea de a nu te mulţumi cu nimic mai puţin decât extraordinarul.

Relaţiile sunt temporare. Azi poţi să le ai, iar mâine să nu le mai ai. Pot fi trecătoare şi fără sens şi să fii implicată în ele doar ca să-ţi ocupi timpul cu ceva. Dacă într-acolo te îndrepţi, îţi sugerez să citeşti altă carte. Problema societăţii de astăzi este că mariajul nu mai este văzut decât ca o simplă relaţie. Este consumabil şi poţi să intri şi să ieşi din el cât ai clipi. Chiar şi cuvântului „relaţie” îi lipseşte angajamentul.

Tu însă nu cauţi un iubit. Tu te pregăteşti să-ţi cunoşti soţul. În calitate de creştină, trebuie să susţii sistemul de valori în care crezi. În cazul în care cauţi doar nişte relaţii, îţi pierzi vremea. Trebuie să te concentrezi pe

răsplată. Tu clădeşti o echipă de succes. Odată ce ai înţeles lucrul acesta şi ai procesat cu adevărat informaţia, a-ţi da întâlniri va deveni cu 50% mai uşor. Este mai uşor pentru că le poţi spune „la reverere" celor care trebuie reparaţi sau celor cu care poate ar fi funcţionat pentru o vreme. Tot ce trebuie să faci acum este să te laşi cucerită de perfecţiune.

Nu uita că tot ce vrei de la ciclul întâlnirilor este să fii lovită de „fulger". Asta-i tot. Ăsta e visul. În acel moment definitoriu, toate piesele de puzzle vor avea sens. Vei înţelege de ce nu a mers cu nimeni altcineva şi de ce acela a fost momentul potrivit, când ai putut fi sau a trebuit să fii lovită. La fel cum nu aş da o foarfecă unei fete de 5 ani pentru a-şi tăia singură părul, Dumnezeu nu ne trimite „fulgerul" până când nu suntem pregătite.

Aceasta este probabil partea cea mai grea. Trebuie să ne punem o încredere oarbă în El că ne va da ce avem nevoie. Nu putem să vedem întotdeauna imaginea de ansamblu. De fapt, rareori putem. Ne este greu să aşteptăm şi să fim răbdătoare, în special acelora dintre noi cărora, din fire, ne place să controlăm lucrurile.

Eu, prin natura mea, nu sunt o persoană răbdătoare. Această calitate – răbdarea – este probabil cel mai dificil de învăţat pentru mine. Pentru că nu am răbdare, intru în mod constant în relaţii despre care ştiu că vor fi

temporare. Poate că aceasta a fost cauza luptei mele lungi cu destinul. Poate că Dumnezeu dorea pur şi simplu ca eu să stau liniştită destul de mult, încât să îmi pun încrederea în El mai degrabă decât să încerc să-mi rezolv singură toate problemele.

Până la urmă, relaţiile în care am intrat, dorind o distragere rapidă sau ceva care să-mi umple timpul, mi-au fost obstacole pe drumul găsirii persoanei cu care trebuia să fiu de fapt. Nu ştiam atunci că de fapt îmi pierdeam timpul şi că asta îmi distrăgea atenţia de la ceea ce trebuia să fiu atentă. Mă reţinea de la a petrece timp cu mine însămi ca să-mi dau seama ce anume mă punea în mişcare şi astfel să am o imagine mai clară a ceea ce căutam. Mă reţinea de la a avea încredere.

De fiecare dată când intri într-o relaţie, fie că te implici cu tot sufletul, fie că nu, aceasta îşi va pretinde birul. Cum ar fi ca tu să nu fii pregătită când apare sufletul tău pereche pentru că eşti ocupată să te desparţi de cineva cu care nici n-ar fi trebuit să fii vreodată? Timpul este valoros. Nu cred că am realizat asta decât târziu în viaţă şi, chiar şi atunci, am făcut greşeli. Îmi doresc să fi înţeles asta de la început; aş fi putut să scap astfel de nişte dureri de cap inutile. Aş fi putut răni mai puţini oameni dacă nu i-aş fi tras după mine în încurcătură. Aş fi putut să fiu o creştină mai bună, iar dacă aş fi avut răbdare, aş fi putut

pune sentimentele celorlalţi înaintea alor mele.

Haideţi să vorbim despre construirea unei echipe de succes şi despre cum ştii după ce să te uiţi atunci când îţi cauţi partenerul. Repet, eu vă vorbesc numai din experienţa personală şi tot ce pot să vă ofer este sinceritatea. În viaţa mea de creştină care îşi dădea întâlniri, una dintre cele mai mari provocări pe care le-am avut a fost compatibilitatea religiilor. Sistemul tău de credinţe ar trebui să fie ceea ce te ţine cu picioarele pe pământ în timp de furtună şi ceea ce te alină în tragedie. Convingerile religioase personale ar trebui să fie printre cei mai importanţi factori în determinarea identităţii tale, fapt care le face să fie nişte factori cu atât mai importanţi în alegerea persoanei cu care ar trebui să fii.

Credinţa ta în Dumnezeu, părerea ta privind identitatea Lui şi ceea ce El ţi-a descoperit ar trebui să fie comorile tale cele mai de preţ. Singurul adevăr după care te poţi conduce este ceea ce a pus Duhul Sfânt în inima ta. De aceea, convingerile tale, oricare ar fi ele, ar trebui să fie scrise în inima ta.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să nu le uiţi este faptul că relaţiile nu ar trebui să fie pentru tine oportunităţi de evanghelizare. Crede-mă pe cuvânt! Eu am fost o recidivistă. Nu ar trebui să intri niciodată într-o relaţie cu speranţa că vei reuşi să schimbi

religia celuilalt sau că veţi găsi o punte între diferenţele voastre religioase. Este vorba despre viaţa ta şi despre viitorul copiilor tăi. Nu este un joc care trebuie câştigat şi nici nu ar trebui să fie o metodă de convertire. Dacă relaţia voastră se confruntă cu diferenţe serioase din punct de vedere confesional, ar trebui să o lăsaţi să rămână pe tărâmul prieteniei.

Nu vă spun asta doar pentru că aşa m-au învăţat părinţii. Spun asta pentru că, odată, am fost îndrăgostită nebuneşte de un bărbat care avea o religie diferită de a mea. Îl iubeam atât de mult, încât am încercat să-l convertesc la adevărul meu. Am fost logodită cu el şi nu îmi doream nimic mai mult decât să fiu soţia lui. Cu două luni înainte de nuntă, am început să fiu tulburată şi L-am rugat pe Dumnezeu în fiecare moment liber să-mi dea un semn că luasem decizia corectă. L-am implorat să-mi vorbească şi apoi am realizat că făcuse asta tot timpul; numai că eu nu voisem să-L ascult. Îi fac asta lui Dumnezeu foarte des – nu mai sunt atentă la ceea ce îmi spune. Faptul că Dumnezeu investeşte atât de mult în noi, în ciuda lucrurilor pe care le facem, este o veste bună. El a intervenit pentru mine şi, dintr-odată, toate acele diferenţe religioase dintre noi, diferenţe asupra cărora încercasem să mă conving că sunt minore, au explodat ca într-un experiment chimic.

Inima mea a fost frântă. M-am simţit umilită. Adevă, rul este că totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici n-am ştiut ce m-a lovit. Dacă ai impresia că este dificil să rupi o relaţie, încearcă să-ţi imaginezi cum ar fi să o rupi, iar apoi să fii nevoită să le spui asta tuturor invitaţilor la nuntă. Simţeam că toată lumea şuşotea în spatele meu, deşi sunt sigură că totul era doar în mintea mea. Abia dacă mai treceam pe lângă dulapul de haine, de teamă că acea stupidă rochie de mireasă „ar fi scos capul" să-mi râdă în faţă. Realizez acum cât am fost de norocoasă.

Nu este niciodată prea târziu să te întorci la 180 de grade şi să-l predai frâiele lui Dumnezeu. Nu poţi face nimic care să-L dezamăgească atât de rău pe Dumnezeu încât să nu mai vrea să aibă de-a face cu tine şi cu dramele tale. Crede-mă! Ţi-o spun eu, cea care am fost cea mai rea şoferiţă de pe bancheta din spate din câte există – întotdeauna te va primi înapoi. Indiferent cât de grav este accidentul, indiferent cât de deprimante sunt avariile, El te va face ca nouă.

Diferenţele religioase se tratează cel mai bine de pe tărâmul prieteniei. Prin rugăciune, studiu şi meditaţie, vei şti care este adevărul. Dumnezeu ne cheamă să fim credincioşi fată de El şi fată de adevărurile biblice pe care ni le-a dat. Nu-ţi compromite convingerile. Căsătoria are destul de multe provocări. Nu te alătura unui om care nu

are aceleaşi convingeri ca tine şi care probabil că te va face să te îndepărtezi de ele.

Dumnezeu a arătat lucrul acesta foarte clar prin intermediul lui Avraam, atunci când acesta a vorbit despre Isaac, sugerând că o căsătorie în afara credinţei lui nu era permisă: „şi te voi pune să juri pe Domnul, Dumnezeul cerului şi Dumnezeul pământului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele canaaniţilor în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în ţara şi la rudele mele să iei nevastă fiului meu Isaac”. (Geneza 24: 3 – 4)

Sute de ani mai târziu, când Moise le-a vorbit copiilor lui Israel, înainte de a intra în ţara promisă, el a subliniat aceeaşi idee: „Să nu te încuscreşti cu popoarele acestea, să nu măriţi pe fetele tale după fiii lor şi să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi, căci ar abate de la Mine pe fiii tăi şi ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră şi te-ar nimici îndată”. (Deuteronomul 7: 3 – 4)

Cred că esenţa acestei recomandări este să nu te aşezi >

În poziţia de a te schimba, dacă tu crezi cu adevărat că Dumnezeu este în religia ta. Dacă practicile confesiunii căreia îi aparţii te fac să simţi prezenţa lui Hristos, nu te juca cu focul. Asta nu înseamnă că o anumită persoană greşeşte şi o alta are dreptate, ci că este important să fii

consecventă în închinare. Deşi versetul care vorbeşte despre un jug nepotrivit se referă la creştini şi necreştini, metafora este profundă şi ar trebui aplicată în orice situaţie: „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum pot sta împreună lumina cu întunericul?” (2 Corinteni 6: 14)

Simbolul pe care îl consider important de observat aici este descrierea căsătoriei ca două juguri. Jugul este ca o cruce mare, de lemn, care uneşte doi boi. Mai există de asemenea şi un lanţ care îi leagă pe cei doi boi, astfel încât să facă împreună fiecare mişcare. A avea o căsnicie înjugată la un jug nepotrivit înseamnă a avea un lanţ nepotrivit sau înseamnă că unul dintre boi vrea să meargă spre stânga, în timp ce celălalt vrea să meargă spre dreapta. Asta nu va funcţiona niciodată. Niciunul dintre boi nu va ajunge undeva. În schimb, se vor trage unul pe altul în direcţii opuse fără să realizeze vreodată ceva.

Imaginea aceasta ar trebui să ne atragă atenţia. Ea ne poate conduce la zicala ştiută: „carne din carnea mea, os din oasele mele”. Aceasta ne arată cât de importantă este căsătoria şi ne aminteşte că, fiind vorba despre o echipă, va trebui să ne sincronizăm unul cu celălalt. Întregul scop al acestei vieţi este să ajungi în ceruri şi să iei acolo, împreună cu tine, cât mai mulţi oameni posibil.

Asta-i tot! Acesta este sensul atât de puternic şi atât de căutat al vieţii. Şi, din moment ce Dumnezeu este cheia prin care descoperim cu cine trebuie să ne căsătorim, valorile noastre religioase trebuie să coincidă.

Pasul următor în găsirea partenerului perfect, alături de care să-ţi construieşti echipa, este să te uiţi la ţintele lui pentru viitor. Care sunt acestea? Nu contează cu adevărat dacă sunt sau nu asemănătoare cu ale tale. Voi doi puteţi fi foarte diferiţi sau foarte asemănători. Ceea ce este important este dacă vrea aceleaşi lucruri de la viaţă ca tine sau nu. Dacă tu vrei să schimbi lumea, îţi va fi greu să fii satisfăcută alături de cineva care vrea doar să trăiască de azi pe mâine.

Dacă eşti o persoană ambiţioasă, iar el vrea să meargă numai pe ruta cea mai scurtă, probabil că nu este persoana despre care Dumnezeu a ştiut că ai nevoie pentru a rămâne motivată. Şi reversul este valabil. Noi suntem constituiţi din aluaturi diferite. Asta nu înseamnă că unii sunt mai importanţi decât alţii, ci înseamnă că Dumnezeu ne-a dat daruri diferite. În timp ce unii au menirea să vorbească unor mase largi de oameni şi să fie liderii unor mişcări masive, alţii sunt meniţi să dea mărturii de viaţă creştină. Cu alte cuvinte, unii dintre noi suntem ciocane, alţii suntem cuie. Cine are dreptul să spună care sunt mai importante? Este nevoie de amândouă

pentru a atârna tabloul pe peretele Împărăţiei lui Hristos.

Este important să-ţi aminteşti că tu trebuie să fii aceea care ajunge cel mai aproape de Dumnezeu şi că modul cel mai bun de a arăta dragostea lui Hristos este pur şi simplu să fii o prietenă bună. În orice caz, diferenţele acestea contează. Este important să găseşti pe cineva care este puternic acolo unde tu eşti slabă. Poate că ar fi mai simplu să-ţi dai seama ce anume cauţi la persoana cealaltă abia după ce ţi-ai dat seama ce anume ai de oferit tu. Fă o listă cu toate punctele tale forte şi cu slăbiciunile tale şi modul cum influenţează fiecare dintre ele misiunea pe care Dumnezeu ţi-a încredinţat-o. De îndată ce ai lista, compar-o cu persoana despre care crezi că poate fi jumătatea ta. Sunt listele echilibrate? Vieţile voastre ar trebui să fie complementare. Şi nu pierde din vedere scopul principal al vieţii – cerul.

Dumnezeu a întipărit în noi importanţa tovărăşiei chiar din cel de-al doilea capitol al Bibliei. Geneza 2: 18 spune: „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.» „Dumnezeu îl vede pe Adam şi declară că acesta se simte singur. Dumnezeu vede lucrul acesta şi doreşte ca şi Adam să recunoască această nevoie, aşa că îl pune să le dea nume animalelor.

Versetele 19 şi 20 spun: „Domnul Dumnezeu a făcut

din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului şi le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească, şi orice nume pe care-l dădea omul fiecărei vieţuitoare, acela-i era numele. Şi omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului şi tuturor fiarelor câmpului, dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească”.

Dumnezeu nu i-a spus pur şi simplu lui Adam că avea nevoie de o femeie. El a vrut să-i arate mai întâi. A vrut ca el să recunoască faptul că îi lipsea ceva şi, de îndată ce a realizat lucrul acesta, El i-a umplut golul. Versetele 21 şi 22 continuă astfel: „Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om”.

Chiar aici vedem primul caz de dragoste la prima vedere. Adam o priveşte pe Eva şi rosteşte primele versete poetice din Biblie. Versetul 23 concluzionează: „Şi omul a zis: «Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om.»”.

Am vrut să-ţi arăt versetele acestea ca să îţi dai seama că nu eşti nebună dacă te tot gândeşti la asta. Dacă petreci mult timp preocupându-te cu noţiunea de suflet-pereche, nu eşti o sărită de pe fix. Dumnezeu a vrut ca noi

să căutăm această stare de împlinire. El a recunoscut această nevoie a noastră încă de la început. Lucrul acesta este important, pentru ca tu să ai o justificare în fanteziile tale romantice. Numai nu uita să fii răbdătoare. Datorită faptului că lucrul acesta este atât de important, trebuie să aşteptţi până când va fi momentul potrivit.

Un alt lucru important de reţinut este că s-ar putea să te îndrăgosteşti până peste cap. Poate că-l vei întâlni pe bărbatul visurilor tale, care cuprinde toate fanteziile pe care le-ai avut despre el şi care este întruchiparea reveriilor tale. Poate că va fi tot ceea ce ţi-ai dorit vreodată, dar aceasta nu înseamnă că el este tot ceea ce ai nevoie. Pentru ca o relaţie să funcţioneze, el trebuie să te iubească la *7*

fel de mult cât îl iubeşti tu pe el. Nici mai mult, nici mai puţin. Dacă balanţa nu este echilibrată, unul dintre voi nu primeşte ceea ce merită. Gândul acesta poate fi unul dintre cele mai greu de acceptat: să înveţi să renunţi la vis.

M-am luptat personal cu asta. La un moment dat în viaţă, am crezut că l-am întâlnit pe bărbatul care se potrivea descrierii a ceea ce doream eu. Era frumos şi atrăgător şi completa toate aspectele personalităţii mele ca o piesă de puzzle aşezată la locul potrivit. Era ca un „fulger”, iar în depărtare auzeam „tunete”. Dintr-un anume motiv totuşi, nu a mai funcţionat. Când am examinat

piesele cu mai multă atenţie, am văzut că unele dintre diferenţele dintre noi nu se armonizau atât de bine pe cât crezusem. El era perfect, iar atunci când eram împreună cu el mă simţeam şi eu mai aproape de perfecţiune. Şi totuşi a trebuit să renunţ la el.

La un moment dat, am realizat că, dacă el fusese atât de minunat şi totuşi n-a mers, cel pe care îl avea Dumnezeu pregătit pentru mine urma să mă lase cu gura căscată. Am încetat să mai privesc problema din perspectiva nevoii de a căuta un înlocuitor pentru el, iar prin înlocuitor aveam în vedere o copie a unui brand, care nu avea să fie niciodată la fel de bună ca originalul. Am încetat să mai am această perspectivă şi am realizat că, dacă am putut avea o relaţie cu el şi totuşi el nu era pentru mine, atunci persoana care era cu adevărat pentru mine avea să mă dea pe spate. Gândul la adevăratul meu suflet-pereche m-a făcut fericită. De fapt, m-a făcut să mă simt entuziasmată. Aveam dovada că fericirea adevărată era posibilă. Iubitul meu „perfect” mi-a întărit credinţa şi mi-a arătat exact ce trebuia să caut, numai că mult mai bun de-atât.

Deci, cum ştim când să renunţăm la vis? Din nefericire, uneori chiar nu suntem în stare să ne dăm seama. Uneori suntem atât de orbite de ceea ce vrem, încât nu ne dăm seama că ce avem nu este lucrul de care

avem nevoie. Nu vei şti niciodată cu siguranţă dacă eşti cu sufletul tău pereche decât dacă îl vei implica şi pe Dumnezeu în acest proces. De îndată ce stai de vorbă cu El şi Îi spui că eşti pregătită ca voia Lui să fie înaintea voii tale, restul este simplu. EI Se va ocupa de problema asta. El are totul sub control. Nu te îngrijora că nu-l vei găsi şi nu încerca să-l spui lui Dumnezeu cum să-şi facă treaba. Nu pot să-ţi spun destul de apăsat cât de important este să renunţi la voia ta şi să-L laşi pe Dumnezeu să lucreze. Aceasta este cheia. Aici este totul.

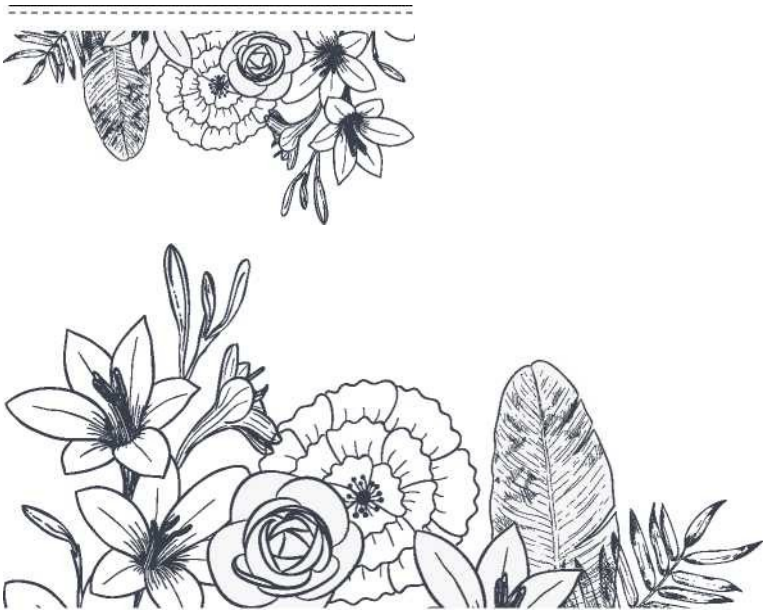

Capitolul 3

dacă spune că nu e „genul ăla de băiat”, cu siguranţă e genul ăla de băiat f-am să te rănesc”. „Îţi jur că nu sunt afemeiat”. „Tu eşti diferită”. Fetelor, afirmaţiile de genul

acesta sunt avertismente, nu zone de siguranţă, şi nu sunt pesimistă – asta e realitatea. Singurii băieţi care spun lucruri de felul acesta sunt aceia care ştiu că au nevoie să îşi consolideze inocenţa exterioară pe fondul unui interior plin de vinovăţie. Orice băiat care îţi spune că el „nu e genul ăla" îţi spune de fapt ce gen de băiat este cu adevărat.

Băieţii nu sunt chiar atât de greu de descifrat, deoarece sunt destul de consecvenţi. Când o prietenă se întâlneşte cu un tip care o minte, noi vedem lucrul acesta foarte clar. Chiar de la început, îl catalogăm drept „soi rău". Numai atunci când este vorba despre noi înşine şi despre iubiţii noştri se pare că lucrurile devin mai înceţoşate. Să *L* vă dau un exemplu.

Când aveam vreo 8 ani, mi-am cunoscut cea mai mare duşmană. Eram la o biserică din New York, pentru că tatăl meu punea în scenă diverse piese de teatru în toată ţara, iar în weekendul respectiv m-am trezit furioasă într-o biserică din The Big Apple[1]. Nici nu-mi mai amintesc numele fetei; tot ce ştiu este că pielea ei era un amestec perfect de cafeniu şi crem şi că părul ei era ceva ce nu vedeai decât la o zeiţă elenă – ea a fost prima fată pe care am urât-o vreodată. Totuşi nu de asta am urât-o. Am urât-o pentru că era insuportabilă.

---

1 The Big Apple - expresie folosită uneori pentru a denumi oraşul New York.

Şi-a petrecut întregul Sabat, până seara, lăudându-se cu realizările ei. Filmase câteva reclame şi chiar câştigase un rol într-un program pentru copii – *Sesame Street*. Era extrem de sociabilă şi avea o voce de privighetoare. Mă urmărea oriunde mergeam, iar eu îmi imaginam că-i înfăşuram minunatul ei păr lung în jurul grumazului, ca pe un fel de ştreang.

Într-un final, a început piesa de teatru şi am reuşit să am parte de un pic de linişte, fără pălăvrăgeala Domnişoarei Ştie-Tot. Tocmai când credeam că sunt liberă să plec acasă la sfârşitul programului tatălui meu, ea s-a întors către mine şi m-a întrebat dacă n-aş vrea să fiu prietena ei prin corespondenţă. În sinea mea am râs isteric, dar, cu voce tare, am rostit ceea ce orice fată ar spune instinctiv atunci când îi vorbeşte celei mai mari duşmance.

Am simulat un zâmbet şi i-am spus:

— Desigur!

Înainte de a-mi da adresa ei, m-a pus să-i promit că nu le-o voi da prietenilor mei. Cred că presupunea că un copil-minune ca ea avea cu siguranţă fani. După ce i-am promis în mod sincer că nu o voi da nimănui, mi-a dat adresa ei împreună cu propriul autograf, pe care puteam să-l păstrez şi chiar să-l înrămez – orice credeam că ar fi mai bine.

Uram călătoriile cu maşina, în special călătoriile lungi de la New York înapoi spre Michigan, dar de data aceasta eram extaziată să fiu eliberată de cea mai enervantă fetiţă din câte întâlnisem vreodată. În timp ce ieşeam cu maşina din oraş, tata s-a întors spre mine şi m-a întrebat despre noua mea prietenă prin corespondenţă.

— Am văzut că ţi-ai făcut o prietenă nouă, mi-a zis, zâmbindu-mi şi ciupindu-mă de umăr.

— NU e prietena mea, i-am răspuns nervoasă. Cred că mi-aş fi smuls părul dacă ar fi trebuit să o mai ascult murmurând o dată melodia din *Sesame Street*.

— Mi se pare ciudat că spui asta, a zis tata, dându-şi capul pe spate, pentru că îmi aduce aminte de tine.

În momentul acela, am îngheţat. Corpul mi-a scăpat de sub control, în timp ce inima îmi bătea cu furie, iar stomacului meu îi venea să verse în poală toată cina servită la Denny’s. Cum putea el să-şi compare fiica dulce, inocentă şi frumoasă cu acea odraslă a Satanei?

Amuzant este că, atunci când mi-am amintit încă o dată de fetiţa aceea şi i-am povestit întâmplarea unei prietene, răspunsul ei la finalul monologului meu a fost:

— Serios? A jucat în *Sesame Street*? Ce tare!

Ca la comandă, m-am umplut de nervi, de parcă aş fi avut iarăşi 8 ani şi contemplam s-o ucid. Cu cât mă gândeam mai mult la cât de mult am urât-o, cu atât mai

mult începeam să înţeleg de ce.

Oraşul său, în cazul nostru, biserica, nu era destul de mare pentru amândouă. Tatăl meu avusese dreptate. Ea era reflexia mea şi o uram pentru asta. O uram pentru că, în subconştient probabil, vedeam în ea tot ceea ce detestam la mine însămi. Era arogantă şi încăpăţânată ca mine; era enervantă şi insuportabilă ca mine; credea că este specială şi mai bună decât oricine altcineva, la fel ca mine. Singurele lucruri pe care le avea ea şi nu le aveam eu erau părul perfect şi pielea fără cusur, iar dacă mi-aş fi dorit să am ceva la fel ca ea, acestea ar fi fost lucrurile respective. O uram pentru tot ceea ce reprezenta şi, astfel, am realizat că eu am fost de fapt prima fată pe care am urât-o vreodată.

Acum, îmi dau seama că povestea asta nu are de-a face cu faptul de a fi păcălită de intrigile bărbaţilor frumoşi, ci cu faptul de a te păcăli pe tine însăţi. Motivul pentru care ţi-am povestit această amintire este că am vrut să îţi arăt că este dificil adeseori să-ţi vezi propriile însuşiri.

Uneori nu ne putem vedea propriile greşeli deoarece sunt ale noastre şi nu sunt măgulitoare. E ca şi cum ai încerca să-ţi vezi dinţii fără să te uiţi într-o oglindă. Indiferent cât de mult te chiorăşti sau îţi mişti faţa, nu vei putea niciodată să-i vezi, pentru că sunt prea aproape de

tine. Defectele noastre sunt atât de profund ataşate de „gingiile” personalităţii noastre, încât aproape că uităm de existenţa lor. Asta până când vezi pe cineva cu „ceva între dinţi” şi imediat începi să cauţi printre ai tăi ca să te asiguri că tu n-ai nimic. Din când în când, este nevoie să vezi defectele altcuiva pentru a putea realiza că şi tu le ai pe ale tale.

Iată deci ce m-a învăţat inamica mea – că trebuie *să* mă uit mai întâi la viaţa mea plină de greşeli, înainte de a-mi pierde răbdarea cu alţii. Ne este uşor să ne mustrăm prietenele pentru lipsa lor de judecată şi apoi să facem aceleaşi greşeli în relaţiile noastre. Nu uita, lucrul împotriva căruia protestezi s-ar putea să fie cuibărit chiar „între dinţii tăi din faţă”.

OK, putem să ne îndepărtăm pentru un moment de analogiile profunde şi să aruncăm o privire asupra faptelor. Un băiat care cu adevărat nu este „genul ăla de băiat” nu îţi va spune niciodată că nu este „genul ăla de băiat”. Gândeşte-te un pic! De ce ţi-ar trezi suspiciuni un băiat care nu este „genul ăla de băiat”? N-ar face-o. Probabil că nici n-ar şti cum. Problema este că, de obicei, trecem pe lângă cei mai buni băieţi pe care îi cunoaştem. Îi plasăm în „zona prietenilor” şi ne plângem lor de cât de nesimţit este băiatul după care umblăm. Dacă m-aţi întreba pe mine, eu v-aş spune că este timpul să rupeţi lanţurile „prieteniei” şi

să recunoaşteţi ce bărbat minunat este cel pe al cărui umăr vă sprijiniţi.

Îmi pare rău de toţi acei potenţiali soţi grozavi care sunt plasaţi în „zona prieteniei” din cauza sincerităţii lor. Nu este corect. Numai într-o lume coruptă se poate ca sinceritatea şi sentimentele să te plaseze în zona celor nepotriviţi pentru a-ţi da întâlnire cu ei. Nu încerc să vă rătăcesc. Atracţia dintre două persoane este la fel de importantă ca prietenia, dar cele două nu se pot înlocui una pe alta. Ar trebui să fie atât de strânse împreună, încât să devină inseparabile. O prietenă mi-a spus odată că atracţia este sursa vieţii unei relaţii. Deşi punctul ei de vedere este valid, eu nu sunt de acord. Atracţia este chibritul, dar fără lemnul care este prietenia, chibritul îţi va arde degetele înainte de a putea să-i dai drumul din mână.

Am auzit pe cineva spunând că dragostea este o prietenie care arde. Dacă băiatul cu care îţi petreci timpul nu îţi este mai întâi şi mai presus de toate prieten, cărbunii aceia aprinşi nu îţi vor da destulă căldură cât să te ajute să treci peste zi, cu atât mai puţin peste o viaţă întreagă. Prietenia este probabil cel mai important aspect al relaţiei tale cu viitorul soţ. El se va deosebi de toţi ceilalţi pentru că va fi persoana la care vei alerga când vei fi tristă şi va fi persoana pe care te vei gândi să o suni prima dată când vei

fi în extaz. Dacă vrei să-ţi petreci restul vieţii fiind extraordinar de fericită, uită-te nu după pectoralii, ci după personalitatea care te face să zâmbeşti.

De asemenea, dacă băiatului îi este uşor să spună anumite lucruri, probabil că nu este sincer. Tatăl meu mi-a spus să cred cam 50% din ceea ce îmi spun băieţii. Credeţi-mă că ştiu cât de greu este să faci asta. Toate vrem să credem că suntem cele mai frumoase, mai minunate şi mai splendide fete din viaţa cuiva. Ne simţim bine când auzim lucrurile acestea şi vrem să le credem, dar este important să ne amintim că adevăratul test al afecţiunii cuiva este întotdeauna timpul. Timpul va demonstra tot. Trebuie doar să ai răbdare.

Încearcă să nu te îndrăgosteşti până peste cap prea repede. Realist vorbind, nici măcar nu îl cunoşti încă. De obicei, este nevoie de aproximativ un an ca să ajungi să cunoşti sufletul uneia dintre cele mai bune prietene ale tale, iar relaţiile cu sexul opus nu sunt cu nimic mai prejos. În plus, este important să ştii că băieţii se pricep mult mai bine decât fetele să-şi ascundă intenţiile. Ei pot menţine o faţadă un timp îndelungat, pentru că nu sunt atât de emoţionali pe cât suntem noi. Cheia este răbdarea. Vei avea de petrecut o viaţă întreagă alături de persoana aceasta, aşa că lasă-l să-ţi dovedească valoarea.

Pe măsură ce veţi petrece timp împreună, vei şti dacă

este sincer sau nu. Sinceritatea este ceva destul de uşor de detectat. Singurul motiv pentru care n-o facem este că nu vrem asta. Vrem atât de mult să-l credem, încât ignorăm avertismentele. Nu fi cucerirea cuiva! Tu eşti o femeie creată într-un mod frumos, eşti inteligentă şi credincioasă. Dacă te simţi nesigură în legătură cu iubitul actual, petrece timp în rugăciune. Cere sfat familiei, ascultă-ţi prietenii şi vorbeşte cu alţii care îl cunosc. Cu siguranţă, aceia care te iubesc vor fi capabili să vadă lucrurile care ţie îţi scapă şi vei câştiga o perspectivă mai adâncă asupra adevăratei lui identităţi vorbind cu aceia care îl cunosc.

Există o zicală care spune: „Faptele vorbesc mai tare decât cuvintele”. Cred că cel mai simplu mod de a afla dacă el este „alesul” este să îi ignori toate cuvintele şi să acorzi o mare atenţie faptelor lui. În aproximativ două săptămâni vei afla toate răspunsurile pe care le căutai. El se va fi demascat complet şi, dacă ai privit fără prejudecăţi modul în care se desfăşoară lucrurile, vei putea porni cu dreptul pe drumul tău. Totul se rezumă la o judecată sănătoasă şi la întoarcerea la lucrurile de bază. Este un adevăr fundamental.

Realmente noi nu avem nevoie de cărţi de auto-ajutorare ca să ne spună ceea ce am ştiut dintotdeauna. Totuşi, uneori, avem nevoie de cineva care să ne împingă de la spate. Ne afundăm atât de adânc în propriile iluzii

despre ceea ce ar putea să fie, încât uităm că lucrurile nu ar trebui să fie atât de complicate. Dacă petreci mai mult timp îndoindu-te de tine decât fiind fericită, gândeşte-te să iei măsuri urgente.

Odată, eram într-o relaţie cu un băiat care mă făcea să mi se înmoaie genunchii. Nu era chiar „genul" meu, dar personalitatea lui mă ameţea. Mă pierdeam în cele 3 – 4 ore de conversaţii telefonice zilnice cu el şi îmi petreceam zilele povestindu-le prietenelor mele glumele pe care mi le spusese şi care mă făceau să râd câte o săptămână. Îmi amintesc şi acum cum stăteam cu mama la masa noastră de stejar, spunându-i că sunt sigură că mi-am găsit sufletul-pereche. Culmea este că, la data aceea, eram implicată deja într-o altă relaţie de lungă durată, dar totul fusese dat peste cap pentru că băiatul acesta mă făcea să mă simt câştigătoare la loteria relaţiilor, şi – cireaşa de pe tort – spunea toate vorbele potrivite.

Îmi spunea zilnic cât eram de frumoasă, cât de mult îl făceam să râdă şi că niciodată nu se distrase mai bine cu vreo altă fată – ba chiar a dat drumul rapid „bombei dragostei" în urechile mele foarte sensibile. Am renunţat pentru el la tot, şi, când spun tot, mă refer la o relaţie de doi ani şi jumătate, plus nişte sfaturi bune ale prietenelor mele, pe care le-am ignorat.

Cam o lună mai târziu, am petrecut cina de Ziua

Recunoştinţei împreună, iar el a venit să-mi cunoască întreaga familie. Mi se părea că totul merge strună, dar el îşi pregătea deja ieşirea din scenă. În timp ce mă lăsa la casa bunicii mele, din senin şi fără nicio explicaţie, a inventat o scuză cum că lucrurile avansează „prea repede”, apoi a plecat. Drumul înapoi spre casă a fost extrem de jenant şi l-am petrecut cu faţa lipită de spătarul scaunului părinţilor mei. Speram că mă voi trezi şi voi descoperi că a fost doar un vis urât.

Nu m-a sunat timp de opt zile, ceea ce a fost foarte dificil dacă e să compar cu telefoanele zilnice pe care le primeam de la el înainte. A fost pentru prima dată în viaţa mea când m-am simţit atât de debusolată şi înşelată.

Nu mai voiam să mă întâlnesc cu prietenele mele pentru că nu voiam să le aud spunându-mi: „Ţi-am zis eu!” Am ridicat telefonul să îl sun de vreo mie de ori probabil, dar îl puneam la loc înainte de a tasta ultima cifră. Am fost devastată, dar am decis rapid că nu-i voi da satisfacţia de a şti că m-a distrus.

Ştiam că se va întoarce şi îl aşteptam. Am făurit în minte modul cum urma să-i răspund la telefon şi să-i arunc nişte cuvinte alese, ca să ştie cât de „grozav” credeam că este acum; răzbunarea urma să fie a mea, eram sigură de asta. Opt zile mai târziu, mă aflam în parcarea unei bănci când am simţit telefonul vibrând. Apoi, în câteva secunde

am auzit melodia pe care nu credeam s-o mai aud vreodată. Mi s-a părut că m-am holbat la telefon ore în şir, dar, de fapt, cred că a fost vorba doar de un moment. Să răspund şi să-i spun vreo două? Sau ar trebui să-l ascult mai întâi?

După ce am ţipat tare o dată ca să scap de nervi, am răspuns la telefon spunând calm:

— Bună!

Apoi am aşteptat răspunsul lui.

— A trecut ceva timp, a răspuns el repede, cu acelaşi şarm şi acelaşi ton carismatic cu care mă făcuse să-mi pierd discernământul cu o lună înainte.

— Da, a trecut. Ce-ai mai făcut? am răspuns eu rece, nedorind să-i arăt de câte ori îmi imaginasem conversaţia asta.

— Mi-e dor de tine, Heather, a spus, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Aşa, păi unde-ai fost? i-am spus eu calmă încă, şi totuşi fermă, arătându-i că nu mă voi mai lăsa păcălită de el.

— Cred că m-am speriat, a răspuns.

— Te-ai speriat? am întrebat. Dacă te-ai speriat, e numai vina ta. Eu nu ţi-am impus niciodată nimic. Nu eu mi-am declarat dragostea şi nu eu te-am sunat de mai multe ori pe zi. Dacă te-ai speriat, nu e decât vina ta.

În acel sfârşit de săptămână, a venit la aceeaşi întâlnire de grup la care am participat şi eu. A mers o oră cu maşina ca să mă vadă, iar acele opt zile au devenit dintr-odată doar opt zile, iar nu anii de despărţire şi de anxietate pe care îi simţisem eu. Nu ne-am împăcat, însă nici nu l-am mai urât pentru că nu mă sunase. În schimb, am devenit amici, ceea ce ar fi trebuit să fim mai înainte de orice altceva.

Ideea este următoarea: chiar dacă ar fi fost sufletul meu pereche, nu putea să fie iubitul meu dacă nu fusese mai întâi prietenul meu. Am încercat să sărim peste toţi paşii importanţi care fac ca o relaţie să fie frumoasă şi m-am mâniat când aceasta s-a sfărâmat în mâna mea şi mi-a alunecat printre degete. A clădi o relaţie de dragoste fără ca mai întâi să clădeşti o prietenie este ca şi cum ai clădi o casă pe nisip.

Acum, oricât de mult aş vrea să mă făles cu această analogie simplă, Iisus a spus-o prima dată, când a explicat importanţa unei temelii bune.

În Matei 7: 24 – 27, Iisus a explicat: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, şi le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care şi-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă orişicine aude aceste

cuvinte ale Mele, şi nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea: ea s-a prăbuşit, şi prăbuşirea i-a fost mare”.

Când Iisus a spus parabola aceasta, le-a vorbit oamenilor despre importanţa recunoaşterii celor care sunt adevărate lumini din punct de vedere spiritual, după roadele lor. În alegoria mea, vă încurajez să vă construiţi adevărata poveste de dragoste pe stâncă – fundamentul solid şi statornic al prieteniei. Prietenia adevărată nu se rupe cu uşurinţă. Ea spune că îţi pasă mai mult de bunăstarea altcuiva decât de a ta. Ea spune că eşti acolo pentru el, că îţi pasă de el şi că îngrijorările lui sunt importante pentru tine. Care ar fi cea mai bună persoană posibilă în faţa căreia să-ţi spui juruinţele decât cel mai bun prieten?

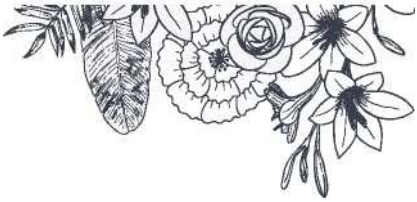

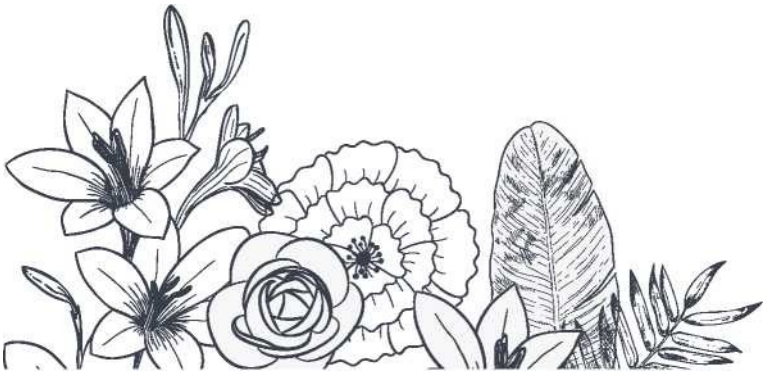

Capitolul 4

nu fi iubita geloasă!

Crede-mă când îţi spun: nu te face de râs – repet, nu te face de râs –, lăsând ca gelozia urâtă să apară într-o relaţie care are un potenţial minunat. Într-un anumit sens, gelozia este un fel de sinonim pentru nesiguranţă. Nu este atractivă şi este complet inutilă. Nu uita cât de minunată şi de frumoasă eşti. Da, nu eşti perfectă, dar dacă el este persoana potrivită, eşti perfectă pentru el, iar asta e tot ce contează. Dacă manifeşti gelozie în mod constant, se poate să existe una din două probleme. Fie eşti extrem de nesigură şi nu este decât vina ta, fie el te face geloasă în mod intenţionat. Unii băieţi vor încerca dinadins să te facă geloasă din acelaşi motiv pentru care tu devii geloasă – se simt nesiguri şi îi liniştesc crizele tale de gelozie.

Dacă lucrul acesta se întâmplă la începutul relaţiei, am putea spune că relaţia voastră este încă necoaptă. Dar dacă sunteţi împreună de un an şi încă mai aveţi genul ăsta de probleme, trebuie să căutaţi sursa lor. Dacă tu eşti

problema, roagă-l să te ajute. Spune-i că realizezi că eşti nesigură pe tine şi că ai o problemă, iar dacă el ar putea să-ţi amintească faptul că nu ai de ce să-ţi faci probleme, ar fi foarte bine. Să privim mai departe, în viitor. Dacă nu vei confrunta problema pe care o ai, relaţia va ajunge într-o fundătură.

Nimeni nu vrea să stea alături de cineva care este nesigur în mod constant. Lucrul acesta devine enervant. De asemenea, să nu uităm că tu îţi cauţi sufletul-pereche, nu un iubit. Poţi să-ţi imaginezi cum ar arăta căsătoria voastră dacă nu aţi avea încredere unul în celălalt? Toată frumuseţea, liniştea şi pacea convingerii că sunteţi doar voi doi pentru tot restul vieţii ar fi distruse.

O relaţie sigură ar trebui să aducă pace şi stabilitate, nu gelozie. Cheia ar fi să-ţi dai seama care este cauza geloziei tale. E problema la el? Tu eşti cea care se simte nesigură? Oricum ar fi, asta nu este genul de problemă a cărei rezolvare să o poţi amâna. Situaţia nu se va îmbunătăţi, ci va deveni din ce în ce mai rea.

Dacă eşti nesigură, nu trebuie să fii, crede-mă. Dacă suntem creştini, înseamnă că noi credem că Dumnezeu ne-a adus pe pământul acesta cu un scop. El ne-a creat şi doreşte să avem succes. Dacă însuşi Creatorul universului crede că eşti destul de bună, lucrul acesta ar trebui să-ţi şteargă orice nesiguranţă.

Pastorul meu, Dwight K. Nelson, a ţinut odată o predică care mi-a întărit gândul acesta. Au fost mai mult decât nişte cuvinte frumoase rostite de un bărbat la amvon, care m-au făcut să mă simt bine. A fost o întâlnire cu destinul şi mi-a adus aminte că orice face Dumnezeu are un scop bine definit.

Dictionary.com defineşte verbul „a alege" astfel: „a selecta dintr-un număr de posibilităţi; a alege după preferinţe". În cazul acesta, putem oare să credem, iar când spun „a crede", vreau să spun să înţelegem cu adevărat conceptul că Dumnezeul nostru, Creatorul universului, Centrul structurii noastre moleculare, Cel mai mare creator şi Originea vieţii fără egal şi-a luat timp să ne aleagă? Şi nu numai să ne aleagă, dar să ne aleagă ca preferinţă?

Ideea de la care a plecat predica pastorului Nelson a provenit din cartea *Zece rugăciuni la care Dumnezeu răspunde întotdeauna cu da*, scrisă de Anthony Deştephano. Cea de-a zecea rugăciune din carte – „Doamne, condu-mă către destinul meu" – a fost subiectul predicii lui. Dezvoltarea subiectului destinului a invitat biserica să se gândească la ce fel de Dumnezeu veniseră în ziua aceea să-l slujească. Dumnezeul nostru este sistematic, metodic, precis şi meticulos. Dumnezeul nostru nu spune niciodată: „Ups!" Am avut un profesor la Colegiul

Betel care obişnuia să spună clasei de la cursul de Literatură vechi-testamentală că nu există coincidente, ci numai *Hristeidente*. Dacă ai credinţă în Dumnezeu, trebuie să-ţi pui încrederea în planul Său de creaţie şi, făcând asta, trebuie să ai încredere în tine.

Totuşi partea din predică ce m-a captivat nu a fost aceea a dirijării cereşti; deja credeam lucrul acesta. Nu a fost vorba nici de ilustraţiile şi personajele fascinante zugrăvite de pastorul Nelson, care m-au convins să cercetez subiectul mai departe. Nu cred că a fost nici măcar întrebarea lui de deschidere: „Te-ai gândit vreodată la noaptea în care ai fost conceput?”, deşi pot spune că întrebarea mi-a atras atenţia. Ideea care m-a convins să caut aprobarea şi voia lui Dumnezeu pentru viaţa mea a fost aceea că, atunci când m-a creat pe mine şi când te-a creat pe tine, a făcut-o având în minte o misiune pe care nicio altă fiinţă umană de pe faţa pământului nu ar putea-o îndeplini.

Pentru a sublinia aspectul acesta, pastorul Nelson a prezentat câteva adevăruri despre matematica actului concepţiei. Vedeţi voi, a explicat el, când calculezi numerele din noaptea în care tu şi eu am fost concepuţi, descoperi că un singur spermatozoid trebuia să câştige cursa. Când vine vorba de câştigarea cursei, se merge pe principiul: „Primul venit, primul servit”. Primul

spermatozoid care ajunge acolo câştigă cursa, iar când acel prim spermatozoid intră acolo, se ridică un scut şi asta înseamnă că ceilalţi 499 999 999 de spermatozoizi trebuie să moară. Ei mor pentru că spermatozoidul care te-a creat pe tine a ajuns la ţintă în locul lor.

Asta înseamnă 500.000.000 de personalităţi diferite. Asta înseamnă o jumătate de miliard de posibilităţi, de trăsături şi, la urma urmei, de alţi oameni care ar fi putut să fie în locul tău, dacă acel singur spermatozoid care conţinea identitatea ta nu ar fi ajuns primul la ovulul mamei tale. Acesta este motivul pentru care Deştephano a scris că „tu ai venit pe lumea asta ca un campion”.

Odată ce laşi la dospit ideea asta, vei realiza că, dacă nu cauţi planul lui Dumnezeu pentru viaţa ta, Îl dezamăgeşti, pentru că tu ai fost aleasă de El ca să trăieşti. Dacă înţelegi lucrul acesta cu adevărat, cum ai mai putea vreodată să te simţi nesigură? Niciodată nu va mai exista un alt „tu”. Niciodată nu a existat şi nu va exista pe lume o persoană exact ca tine. Tu eşti originalul, un original cu un destin, iar aceasta este combinaţia care face istoria.

Tu ai o misiune, o chemare specială pe care Dumnezeu a crezut că nimeni altcineva nu ar fi putut să o îndeplinească. Pastorul Nelson a concluzionat astfel: „Victoria a fost punctul tău de plecare”. Înainte de a te fi

născut, deja luasei un 10 la primul tău test, câştigând cursa aceea foarte importantă. Ideea că Dumnezeu te-a ales, că te-a preferat, ar trebui să-ţi zdruncine întreaga fiinţă şi să-ţi amintească de faptul că eşti cu mult mai specială decât crezi uneori.

Sper că înţelegerea acestui adevăr este suficientă pentru a te face să nu te mai displaci şi să începi să ai mai multă încredere în tine însăţi. Trebuie să încetezi să te mai compari cu actriţele din filme, cu modelele de pe podium sau cu fetele din reviste. Fetele acelea sunt frumoase. Şi ele sunt preţioase în faţa lui Dumnezeu, dar ele nu sunt cu nimic mai preţioase pentru El decât eşti tu. Nu sunt mai importante decât tine în faţa Lui. Voi sunteţi egale. Cred că orice persoană normală ţi-ar spune că exteriorul nu are nicio valoare. La un moment dat, vom îmbătrâni toate, iar pielea fină va căpăta riduri şi şuviţele mătăsoase vor albi. Nu trupul este preţios în ochii lui Dumnezeu şi nu ar trebui să conteze nici în ochii partenerului tău, ci sufletul. Biblia ne spune să nu ne îngrijorăm pentru lucrurile care pot ucide trupul, ci să ne îngrijorăm pentru acelea care pot ucide sufletul.

Să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru frumuseţea noastră interioară şi nu pentru cea exterioară. Lumea se uită la exterior şi ne etichetează ca drăguţe sau urâte, dar noi Îi slujim unui Dumnezeu care ne-a creat să fim

frumoase. Crede-mă! Şi ce dacă sufletul tău are o mulţime de pete? Poţi să controlezi lucrul acesta. Poţi să-l repari! Trebuie să-l repari pentru că ai un destin, corect?

Dacă băiatul te face geloasă, nu ai nevoie de el. Ai încredere în dragostea lui Dumnezeu şi aşteaptă să-ţi aducă băiatul potrivit în viaţa ta. Ştiu că lucrul acesta poate fi greu, pentru că şi eu am ignorat adeseori semnalele de avertizare şi m-am jucat cu focul, iar lucrul acesta m-a făcut să mă ard. Ascultă-ţi prietenii, încrede-te în intuiţia ta şi vorbeşte cu părinţii tăi! Oamenii care te iubesc te pot ajuta să fii puternică atunci când eşti slabă.

Părinţii tăi, deşi teribil de învechiţi, ştiu totuşi câteva secrete despre relaţii. Dacă nu au încredere în prietenul tău, probabil că au dreptate. Ştiu că este greu de crezut, dar odată au jucat şi ei jocul întâlnirilor. Dacă toată lumea îţi spune că nu poţi avea încredere în el, ţine cont de lucrul acesta. Nu eşti cea mai deşteaptă persoană din lume, iar în 90% din cazuri, femeile sunt orbite de dragoste. Pentru majoritatea dintre noi, bărbaţii sunt slăbiciunea noastră. Există o mulţime de femei splendide, frumoase, care ne inspiră, dar care au lângă ele nişte bărbaţi îngrozitori. Nişte bărbaţi care le fac să simtă că nu sunt destul de bune, de deştepte sau de drăguţe, orice ar face. Femeile sunt din fire fiinţe materne, aşa că încercăm întotdeauna să vedem potenţialul pe care cineva l-ar avea de oferit şi

lăsăm ca asta să ne denatureze imaginea a ceea ce este de fapt. Am învăţat destul de târziu în viaţă că potenţialul unui bărbat nu este un motiv destul de bun pentru a te convinge să fii cu el.

Când ignori sfaturile celorlalţi, iar apoi plângi că lucrurile se destramă, nu este vina nimănui altcuiva decât a ta. Scuteşte-te de risipirea clipelor preţioase ale vieţii. Nu pot să vă spun de câte ori mi-am pierdut timpul plângând după cineva pe care, acum, de-abia mi-l mai amintesc. Este o risipă de emoţii. În plus, dacă el nu este cel potrivit pentru tine, nu te răneşti numai pe tine, ci răneşti şi „fulgerul" care te aşteaptă după colţ ca să „te lovească".

El este acolo! Te rog să mă crezi. Căsătoria este o parte prea importantă a vieţii tale ca Dumnezeu să ridice mâinile în aer şi să joace „ăla, bala, portocala". El are pregătită persoana potrivită pentru tine, bărbatul care te va face să-i uiţi pe toţi ceilalţi. El va fi umărul pe care vei plânge şi mâna pe care o vei ţine într-a ta. De ce îţi pierzi timpul cu cineva căruia nu îi pasă îndeajuns de inima ta şi care te face geloasă? Vorbesc din experienţă.

Un băiat care iubeşte fiecare părticică a ta nu are nevoie să te facă să te simţi insuficientă. O astfel de persoană este imatură. Este vorba despre o problemă care cred că poate fi corectată, dar el trebuie să înceapă să te

iubească pe tine mai mult decât pe el însuşi. Aceasta înseamnă dragostea adevărată: să iubeşti pe cineva mai mult decât te iubeşti pe tine însuţi, iar tu n-ar trebui să te mulţumeşti cu nimic mai puţin.

Asta ţine de judecata sănătoasă. Relaţiile sunt complicate. Chiar şi cuplurile cele mai fericite trec prin momente grele, dar care le modelează. Nu o să fiţi întotdeauna de acord în legătură cu toate lucrurile. Uneori, te va enerva chiar şi simpla lui prezenţă pentru că, atunci când îţi petreci tot timpul cu o persoană anume, lucrurile acestea se mai întâmplă. Este în regulă. Asta demonstrează că relaţiile sunt destul de grele chiar şi în cazul a două persoane care sunt cu adevărat îndrăgostite una de cealaltă. Un băiat care te face geloasă în mod intenţionat dă relaţiei o sentinţă de moarte. Cu alte cuvinte, gelozia te face întotdeauna de râs. Oricum ar fi, nu confunda gelozia cu intuiţia; acestea sunt două lucruri complet diferite.

Dacă gelozia ta este de fapt intuiţia ta feminină sunând ca o alarmă pentru că ceva nu este în regulă, atunci trebuie să fugi, şi nu doar să te îndrepţi agale, către cea mai apropiată ieşire. Lucrul acesta este important şi te rog să mă crezi când îţi repet că relaţiile necesită multă muncă. Chiar şi când toate ar trebui să meargă bine, se întâmplă să meargă şi prost. Dacă prietenul tău te face să

te simţi fără importanţă, crede-mă, nu este persoana potrivită pentru tine.

Pentru mine, gelozia înseamnă o risipă de emoţii. Asta nu înseamnă că n-am simţit-o şi eu. Sunt o persoană extrem de posesivă. Dar când se întâmplă să devin geloasă, încerc să-mi recapăt imediat controlul. În ceea ce priveşte faptul de a avea un iubit care să mă facă geloasă dinadins, nu am avut parte de asta până acum. Pe mine, o astfel de persoană mă face să îmi pierd interesul. Mă plac prea mult ca să fiu cu cineva care nu mă place. Acesta este probabil primul pas în a începe o relaţie de succes. Mai întâi, trebuie să înveţi să te placi, dacă nu o faci deja.

Au mai spus-o şi alţii înainte, deci ştiu că sună a clişeu, dar uneori nu poţi să te îndepărtezi de adevăr. Dacă nu te placi tu, îţi va fi imposibil să fii satisfăcută alături de altcineva. Ori vei fi foarte dependentă de el pentru a mai avea stima de sine care îţi lipseşte, ori nu vei şti cum să-l laşi să intre în inima ta. Nu va fi o problemă uşor de rezolvat. Singurul Bărbat despre care ştiu că poate rezolva problema aceasta moare de nerăbdare să te ajute. Roagă-te cu privire la aceasta! Hristos este atât de grijuliu! Spune-l îngrijorările şi nesiguranţele tale şi lasă-L să preia controlul!

Numai nu uita – cu ajutorul lui Dumnezeu, te poţi trata! În copilărie, eram foarte încrezută. Adeseori îmi

spuneam părerea chiar şi atunci când nimeni nu mi-o cerea. A trebuit să învăţ cum să-mi ţin limba. Crede-mă, nimănui nu îi place o persoană care crede că ştie totul. A trebuit să accept că obiecţiile pe care le aveau oamenii în legătură cu personalitatea mea erau valide şi aşa am început, încet, să mă schimb. Asta nu înseamnă că nu mai am opinii. Încă mai am puncte de vedere solide despre diferite subiecte, dar de obicei nu le mai exprim decât dacă sunt întrebată – cu excepţia prietenelor mele, care trebuie să-mi asculte toate gândurile, şi pentru asta le consider nişte sfinte.

I

Ideea principală pe care vreau s-o ating în acest capitol este că gelozia este un vechi inamic al rasei umane. Asta l-a făcut pe Satana să cadă, iar gelozia lui David faţă de prietenul său l-a condus la păcat şi la blestem şi la moartea propriului fiu. În lumea seculară, faimosul poet şi scriitor William Shakespeare a descris gelozia, în faimoasa piesă *Othello*, drept cauza căderii celor două personaje: Othello şi Iago.

Mi-a luat un capitol întreg să mă gândesc la un exemplu de gelozie din propria viaţă şi mi-am amintit unul care era învelit în adâncurile minţii mele. Când eram în clasa a *i*

V-a eram îndrăgostită nebuneşte – atât cât poţi să fii

în clasa a V-a – de un coleg de clasă. Era Ziua Sf. Valentin şi am sperat că îmi va oferi ceva, orice, mărturisindu-şi dragostea pentru mine. În fine, în ziua aceea, a adus la şcoală trei cutii de bomboane de ciocolată. Una i-a dat-o celei mai bune prietene a lui şi una profesoarei. Am sperat că ultima era pentru mine. I-am bătut toată ziua apropouri că mi-ar plăcea să primesc cutia cu bomboane. I-am făcut complimente în ceea ce priveşte îmbrăcămintea şi i-am spus că a fost drăguţ din partea lui să aducă bomboane pentru profesoara noastră. Am fluturat din gene, am râs la glumele lui şi am aşteptat apoi momentul adevărului.

Era pe la ora prânzului când a venit la mine şi mi-a înmânat cutia cu bomboane.

— Îţi mulţumesc frumos! i-am spus cu atâta sinceritate cât era posibil omeneşte.

Le-am arătat bomboanele tuturor fetelor din clasă care-mi acordau atenţie şi am refuzat să mănânc vreuna pentru că voiam să preţuiesc momentul ăsta pentru totdeauna. Momentul a fost totuşi scurt. Până la sfârşitul zilei, iubirea mea a decis că se simţise presat să-mi dea bomboanele şi, chiar dacă mă plăcea puţin, îi era mai dragă Katie, blonda care stătea cu două rânduri în faţa mea. Ea era îmbrăcată cu un tricou mov, cu ursuleţul Winnie, şi avea doi ochi albaştri minunaţi.

Melissa, prietena cea mai bună a iubirii vieţii mele,

cea care primise prima cutie de bomboane, a venit la mine cam cu cinci minute înainte de a se suna de ieşire şi mi-a cerut bomboanele înapoi ca să îi poată fi oferite lui

Katie. Am simţit cum mă podidesc lacrimile şi cum ochii îmi devin fierbinţi. Era umilitor. Puteam returna bomboanele. La urma urmei, nu mâncasem niciuna şi erau în

7 stare perfectă.

— Îmi pare rău, Heather, mi-a spus ea cu mai puţină sinceritate decât arătasem eu.

După ce a aşteptat răspunsul meu, m-a întrebat:

— Le dai înapoi?

Am pus mâna pe cutia roşie, în formă de inimă, care probabil costase un dolar, şi m-am uitat din nou la ea.

— Nu, am răspuns, apoi mi-am pus cutia în ghiozdan. Spune-i că am zis: nu.

— Poftim? a întrebat ea, uitându-se la mine ca şi cum

7 aş fi fost vrednică de milă. Vrea să i le dea lui Katie, nu ţie.

— Ei bine, mi le-a dat mie deja, am spus şi am privit spre Katie, care stătea lângă el, aşteptând răbdătoare returnarea cadoului de Ziua Sf. Valentin.

Spunând asta, am luat bomboanele şi am fugit afară din şcoală. Am alergat cei câţiva kilometri până acasă fără să mă uit înapoi. Când am ajuns în sfârşit acasă, am

deschis uşa, mi-am pus capul pe pernă şi am plâns. Apoi, după vreo zece minute, m-am ridicat, mi-am deschis ghiozdanul şi am devorat bomboanele de ciocolată până la ultima.

Povestea aceasta are de-a face cu ambele subiecte anterioare. În primul rând, dacă nu aş fi fost atât de insistentă, probabil că nu mi-ar fi oferit bomboanele de ciocolată. M-ar fi durut, dar probabil ar fi durut mult mai puţin decât să mi le ceară înapoi mai târziu. În al doilea rând, de parcă nu era de ajuns, am lăsat ca gelozia să mă facă de râs. Ar fi fost un scenariu mult mai elegant dacă aş fi înapoiat bomboanele spunând: „Nicio problemă” şi i-aş fi zâmbit lui Katie când îşi primea cadoul. Dacă gelozia nu mi-ar fi stăpânit emoţiile, aş fi putut face asta, dar aşa, n-am făcut-o.

Arma secretă împotriva geloziei este să te placi pe tine îndeajuns de mult încât să nu-ţi pese dacă altcineva nu te place. Şi ce dacă el voia să fie cu Katie în loc să fie cu mine? Asta însemna doar că nu eram meniţi să fim împreună. Nici plânsul meu, nici complimentele n-ar fi putut schimba lucrul acesta. Aş fi putut să mă scutesc de suficientă agonie suplimentară dacă mi-aş fi dat seama că relaţiile sunt şi-aşa destul de complicate. Nu trebuie să-ţi pierzi timpul cu nimeni care crede despre tine că eşti mai puţin decât extraordinară.

Acum îmi dau seama că poate acesta nu este cel mai fericit exemplu, pentru că aveam 10 ani şi, chiar dacă m-ar fi plăcut destul de mult încât să mă aleagă pe mine, ne-am fi despărţit probabil după câteva săptămâni. Totuşi sper să înţelegeţi ideea. Cred că putem învăţa multe din trecutul nostru. Înainte de a încheia, am să alcătuiesc o listă cu moduri în care puteţi şti dacă este cazul să abandonaţi „vasul" şi să lăsaţi „cărţile" să cadă acolo unde vor cădea.

S-ar putea să fie timpul să încheiaţi relaţia voastră atunci când:

& Inima, prietenii şi familia îţi spun că meriţi mai mult. CHIAR MERIŢI!

& De opt ori din zece cazuri părăseşte camera ca să răspundă la telefon şi nu te lasă niciodată să-i vezi telefonul. (Nu spun că ar trebui să-ţi bagi zilnic nasul prin informaţiile lui, dar dacă îl întrebi cui îi scrie sau pe cine sună, nu ar trebui să aibă vreo problemă în a-ţi spune.) Oamenii care nu au nimic de ascuns nu ascund nimic.

& Dacă vezi în mod constant comentarii uşuratice de la fete pe conturile lui de pe internet, ceva nu este în regulă. Fetele nu îşi pierd timpul umblând după cineva care nu le dă nimic înapoi. Nu-ţi spun să te desparţi de el, ci doar să-i spui că nu te simţi confortabil cu lucrul acesta, iar dacă flirtul continuă, părăseşte-l.[2]

---

2 Cel mai bun prieten al lui este o fată cu care petrece mai mult timp decât cu tine. Asta e ceva ce nu

mai trebuie explicat. Dacă aţi fi fost suflete-pereche, tu ai fi fost cea mai bună prietenă a lui. Punct.

& Abia îşi face timp pentru tine. Relaţiile trebuie să fie jumi-juma. Nimeni nu este niciodată prea ocupat pentru a se întâlni cu persoana pe care o iubeşte. Dacă nu-i place să petreacă atât de mult timp cât poate cu tine, nu eşti persoana pe care o vrea tot timpul alături de el – nu-ţi mai pierde timpul cu el.

& Te-a înşelat deja. În opinia mea, este imposibil să înşeli pe cineva pe care iubeşti. Gândul că ai putea să-l răneşti te îmbolnăveşte. Nu uita că dragostea adevărată este centrată pe celălalt, nu pe sine.

& Nu se poartă prea frumos cu tine. Dacă te abuzează verbal sau dacă te face mereu să te simţi nepotrivită, desparte-te de el. Problema este la el, nu la tine.

& Îi lasă pe prietenii lui să râdă de tine. Respectul este cheia unei relaţii de succes. El trebuie să te protejeze tot timpul.[3]

3 Nu îţi spune cât eşti de specială. Dacă nu îţi spune sau nu îţi arată în vreun fel că ştie cât de norocos este să te aibă în viaţa lui, înseamnă că nu se simte atât de norocos. Sufletul tău pereche va şti cât este de norocos să te fi găsit şi va găsi cuvintele să ţi-o spună.

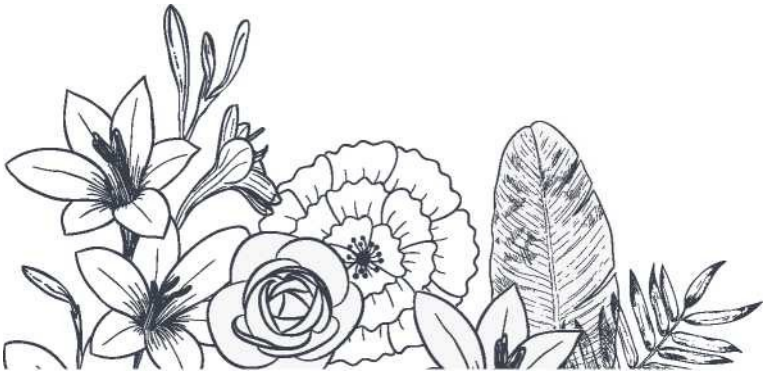

Capitolul 5

dacă nu râdeţi împreună, vă pierdeţi tiMpul degeaba

Xucrul acesta este crucial, însă adeseori nu este luat în considerare. Noi, femeile, tindem să punem accent pe alte aspecte. Are un serviciu bun? Este atrăgător? Îmi place familia lui? Deşi ştiu că toate acestea îşi au importanţa lor, adeseori noi subestimăm puterea amuzamentului. Pentru mine, faptul acesta a fost o revelaţie. Întotdeauna am fost o persoană orientată spre viitor. Plănuiesc totul şi am vrut mereu să îmi asigur viitorul din punct de vedere financiar. Lucrul acesta m-a determinat să mă întâlnesc cu băieţi care aveau în faţă un viitor măreţ, care erau atrăgători şi fermecători, dar ideea de bază este că nu râdeam împreună.

Am observat lucrul acesta într-o seară, pe când luam cina cu un prieten cu care eram într-o relaţie de mai multă vreme. Abia ne împăcasem după o despărţire în timpul căreia ne întâlnisem amândoi cu alte persoane. Băiatul cu care ieşisem pe când eram despărţiţi fusese extrem de

amuzant. Poate că fusese vorba de combinaţia dintre personalitatea lui şi a mea, cert e că ne distram mereu. Când eram împreună, chiar dacă ne uitam pur şi simplu la TV, nu ne plictiseam niciodată. Puteam fi şi serioşi dacă era cazul, însă cea mai mare parte a timpului o petreceam râzând: de viaţă, unul de celălalt, de trecutul nostru. Ne distram şi, datorită umorului prezent în mod constant, eram fericită.

Într-un final, indiferent cât de bine mă simţisem alături de altcineva, am revenit la fostul prieten, cu care avusesem o relaţie de lungă durată. Aveam nevoie de siguranţă şi simţeam că aveam parte de aşa ceva alături de el. Dar s-a întâmplat ca, la una dintre întâlnirile noastre, să realizez de ce eram atât de nesigură că persoana din faţa mea era „fulgerul” meu. Noi nu râdeam. Pe parcursul unei întregi cine, nu am chicotit, nu am glumit şi nici măcar nu ne-am zâmbit. Eram plictisiţi. Eram atât de plictisiţi de compania celuilalt, încât eram nepăsători unul faţă de celălalt. Nu eram fericiţi şi nici nu ştiu exact de cât timp nu mai fusesem fericiţi.

Eram pur şi simplu obişnuiţi unul cu celălalt. Fostul meu nu era un prieten rău; nu era un ratat. Problema era între noi. Noi doi nu rezonam unul cu celălalt. Nu era vina nimănui; asta era situaţia. La scurt timp după cina aceea, ne-am despărţit definitiv. Deşi ne-am despărţit în termeni

negativi, sunt sigură că, acum, ar fi şi el de acord cu mine. Vă rog să mă credeţi când vă spun că, dacă nu râdeţi împreună, ceva nu este în regulă.

Fericirea este aproape sinonimă cu râsul, şi nu cu orice fel de râs. Cel mai bun fel de râs este acela care te face să-ţi pui mâna la gură şi să te doară burta. Este râsul acela care îţi aduce lacrimi în ochi şi te face să te simţi complet. Viaţa este prea scurtă ca să nu experimentezi momente de felul acesta cu partenerul tău de viaţă. În opinia mea, este obligatoriu. Viaţa fără râs este mult prea stresantă şi, s-o recunoaştem, lumea este mai urâtă. Dacă vrei să fii pesimist, găseşti motive la fiecare colţ de stradă.

Oamenii mor, banii sunt întotdeauna puţini, în familie vor fi întotdeauna certuri şi câteodată vei fi deprimată. Dacă nu îţi petreci fiecare zi cu cineva care se pricepe bine să te facă să zâmbeşti, vei uita cum se face lucrul ăsta. Avem destule motive în viaţă pentru a fi nefericiţi. Dacă nu te căsătoreşti cu cineva care să ştie cum să îţi mai descarce povara din când în când, viaţa va deveni din ce în ce mai grea. Vă rog să mă credeţi când vă spun că este important să puneţi accentul pe felul cum vă face cineva să vă simţiţi. Asta nu înseamnă că băieţii care nu sunt amuzanţi ar trebui evitaţi. Ideea este că între voi doi ar trebui să existe amuzament.

Nu spun nici că persoana care ştie să-ţi spună câteva

poante este persoana potrivită pentru tine. Râsul, amuzamentul şi distracţia sunt ceea ce m-au atras la fostul meu logodnic. Când eram prietenă cu el, mama mi-a spus că ştia când vorbeam noaptea la telefon pentru că, de fiecare dată când reuşea să adoarmă, era trezită de râsul meu. Aveam o relaţie la distanţă, dar ne distram atât de bine împreună, încât niciunul nu voiam să renunţăm. Eram dependenţi de acest sentiment al fericirii pe care îl aveam numai când ne auzeam vocea unul altuia. În primele zile de prietenie, stăteam de vorbă la telefon cu orele, iar 50% din conversaţie era pur şi simplu râs. În scurtă vreme, a devenit cel mai bun prieten al meu. M-am îndrăgostit de el pentru personalitatea lui contagioasă care mă ducea pe culmile fericirii. Niciodată nu mai fusesem atât de fericită. Pentru noi totuşi, râsul nu a fost de ajuns şi nu a fost nimic amuzant în felul tragic în care s-a terminat relaţia noastră. În viaţă, este nevoie de echilibru în toate lucrurile; trebuie doar să vezi ce anume ţi se potriveşte.

Toată filosofia asta ne readuce la diferenţa dintre „licurici” şi „fulger”. „Fulgerele” te fac să iei foc. Sunt fascinante. Sufletul tău pereche va fi cel mai bun prieten al tău. Nu pot să accentuez lucrul acesta pe cât de mult mi-aş dori. El va fi persoana cu care te vei distra cel mai mult.

Când te îndrăgosteşti de cel mai bun prieten, este ca un secret incredibil care vă aparţine doar vouă. Te întrebi

dacă alţi oameni au ceea ce aveţi voi şi-ţi pare rău pentru ei dacă nu au. Când eşti îndrăgostită, te trezeşti dimineaţa şi Îi mulţumeşti lui Dumnezeu că v-a adus împreună. Asta este ceea ce îţi face un „fulger”. Îţi loveşte inima atât de puternic, încât primul tău instinct va fi să-L lauzi constant pe Dumnezeu pentru că a adus puterea aceasta în viaţa ta. Nu vei obosi niciodată să-l mulţumeşti. Şi nu uita, dacă e să fie şi cauţi voia lui Dumnezeu, permiţându-l să domnească în viaţa ta, El îţi va răspunde. Trebuie doar să fii pregătită, pentru că răspunsul Lui s-ar putea să fie complet diferit de ceea ce crezi tu că este destinul tău. Şi asta pentru că El vede sfârşitul de la început. Dumnezeu vede imaginea în ansamblul ei, în timp ce noi avem acces numai la trecut şi prezent. Încrede-te complet în El, iar El nu va lua ceva de la tine fără să-ţi dea în final ceva mai bun.

Dragostea înseamnă să râzi de capriciile cuiva şi să îl iubeşti datorită acestora. Dragostea înseamnă să-ţi fie dor de cineva imediat după ce a plecat. Când realizezi că vrei să-ţi petreci restul vieţii cu cineva, vrei ca restul vieţii să înceapă cât mai curând posibil.

Pentru a-mi demonstra teoria cu privire la râs, am făcut nişte cercetări. Am citit câteva articole, dintre care unul oferă o mulţime de informaţii cu privire la beneficiile râsului asupra sănătăţii. Se pare că râsul nu este bun

numai pentru viaţa ta, ci şi pentru corpul tău. Îţi îmbunătăţeşte respiraţia, micşorează presiunea arterială, întăreşte sistemul imunitar, relaxează muşchii, te eliberează de stres şi reduce durerea. Râsul eliberează chiar şi celule ucigaşe naturale care îţi ajută corpul să lupte împotriva răcelilor şi a virusurilor. Cred că Dumnezeu a ştiut că a şi cu cineva care te face să râzi va fi bine nu doar pentru inima ta, ci şi esenţial pentru a-ţi menţine sănătatea fizică. Singura prescripţie de care ai nevoie este să găseşti persoana care să-ţi dăruiască râs din belşug şi cu care să râzi împreună.

Am o prietenă foarte bună care a fost într-o relaţie cu un băiat (ba se despărţeau, ba erau împreună) timp de vreo şapte ani. Am cinat împreună într-o zi şi am chicotit ca nişte şcolăriţe.

— Vezi, de-asta îmi lipseşte să ies cu prietenele, a spus ea. Mi-e dor să râd.

Am fost surprinsă să o aud spunând că îi era dor să râdă. În relaţia în care eram eu la momentul acela, râsul era o mare parte din distracţia noastră. Băiatul acela mă făcea să zâmbesc când luam lucrurile prea în serios sau când mă luam pe mine prea în serios. Chiar dacă relaţia noastră nu a mers mai departe, nu aş renunţa la lucrurile bune pe care le-am învăţat din ea. Îmi amintesc cum era viaţa înainte de râs şi nu m-aş întoarce acolo pentru nimic

în lume. Desigur, i-am spus prietenei mele că, dacă nu se distra cu el, era cu siguranţă o problemă. Nu mai spun că rata despărţirilor lor creştea cu viteza luminii. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Râsul este probabil unul dintre aspectele relaţiei care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna – era singurul aspect pe care îl nimerisem bine. Din propria viaţă, nu pot să vă explic cât de important a fost să fiu alături de cineva care mă făcea să zâmbesc. Îmi aduc aminte de un moment când plângeam foarte tare. Nici nu îmi mai amintesc ce se întâmplase. Ştiu doar că stăteam pe canapea lângă el şi îmi goleam sufletul de orice lacrimă pe care am avut-o vreodată. Asta era înainte de a fi oficial împreună, iar eu, de obicei, nu plâng în faţa oamenilor. Însă ceea ce se întâmplase se pare că mă făcuse să-mi pierd controlul.

El a stat lângă mine şi a încercat să mă consoleze. M-a luat de mână şi mi-a spus că totul va fi bine. De-abia îl mai puteam vedea printre lacrimi şi am continuat să plâng.

— Te rog, nu mai plânge, a spus el, probabil neştiind ce altceva să zică. Mi-e teamă că, dacă nu te opreşti, n-o să mai ai apă în tine şi-o să devii ca o prună uscată.

Nici măcar nu era ceva atât de amuzant, dar nu-mi venea să cred că a zis-o. Mi-am şters lacrimile pentru un moment şi l-am privit din nou. Avea un rânjet emoţionat pe faţă, ca şi cum nu era sigur de cum voi reacţiona. Fără să-

mi dau seama, am început să râd – jumătate râs, jumătate suspinat, deoarece corzile mele vocale nu erau pregătite pentru o schimbare atât de bruscă de emoţii. S-a aplecat, m-a sărutat pe frunte şi, dintr-odată, faţa mea s-a îmbujorat la atingerea lui.

— Eşti mai drăguţă când nu plângi, a zis el, în timp ce eu am luat un şerveţel şi mi-am şters nasul. Eşti mult mai drăguţă.

A zâmbit într-un fel prin care-mi dădea de înţeles că glumea; totuşi eu am realizat că s-ar putea să mă îndrăgostesc de el, aşa că am încercat să nu mai plâng.

Există însă şi un revers. Nici nu ar trebui să vorbesc despre asta, dar unii oameni au nevoie să li se explice şi nu vreau ca vreuna dintre voi să nu înţeleagă asta. Când mă refer la râs, mă refer la el în cadrul dragostei. Tot umorul vostru ar trebui să fie curat. Dacă râdeţi numai când faceţi glume pe seama altcuiva, atunci sunteţi mai superficiali decât o piscină gonflabilă.

Am ceva împotriva oamenilor care râd de alţii pentru că asta îi face să se simtă ei bine. Urăsc oamenii răutăcioşi pentru că am fost una dintre ei. Dacă inima ta este urâtă şi îi tratezi pe alţii ca şi cum ar fi mai prejos decât tine, în loc de egali ai tăi, nu cred că L cunoşti pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste, iar dragostea Lui îi include pe toţi. Când eram la pubertate, eram groaznică. Hărţuiam

oamenii şi le făceam pe fete să plângă. Nu pot să vă explic de ce anume făceam asta, dar o făceam şi, de atunci încoace, mă tot simt vinovată. La un moment dat, îmi place să cred că şi hărţuitorii se maturizează. Cel puţin aşa a fost în cazul meu. Am întâlnit un Dumnezeu care iubeşte necondiţionat şi asta m-a emoţionat. M-am îndrăgostit imediat de ideea iubirii şi am lăsat-o să mă schimbe. Dacă îl cunoşti cu adevărat pe Iisus, oamenii ar trebui să poată să îşi dea seama. Dacă vrei să te rogi lui Dumnezeu pentru îndrumare, îţi sugerez să faci un efort să fii sigură că nu este nimic care ar putea să-ţi împiedice rugăciunile să primească răspuns. Ura este cu siguranţă o piedică.

Întorcându-ne la râs, reţine că ai nevoie de echilibru. Prea multe glume, cadouri haioase, trucuri sau remarci sarcastice ar putea ascunde o relaţie fără substanţă. Umorul nu ar trebui să fie niciodată maliţios sau rău intentio ynat. Glumele despre defectele altuia sau despre defectele fizice nu sunt amuzante. Niciunul dintre voi nu ar trebui să fie subiectul glumelor celuilalt, nici când sunteţi numai voi doi, nici de faţă cu prietenii voştri.

Când vă spun că vreau să râdeţi, mă refer şi la faptul că vreau să vă bucuraţi de compania celuilalt. Pentru a te bucura de compania celuilalt, trebuie să îl cunoşti cu adevărat şi să-l laşi să te cunoască. Şi niciunul nu va putea să facă lucrul acesta dacă nu vă luaţi în serios. Poate că cel

mai frumos aspect al dragostei este că există cineva care ştie totul despre tine – toate aspiraţiile, dorinţele sau defectele, toate trăsăturile pozitive sau negative. Relaţiile trebuie să fie pline de veselie, dar, în acelaşi timp, să conţină şi conversaţii serioase. Dacă nu ai parte de lucrurile astea, încheie relaţia.

Nu vreau să fiu dură când îţi sugerez să pui capăt relaţiei, dar nu văd de ce ţi-ai pierde timpul. De obicei, dacă ai vreo îndoială, există şi un motiv. Ştiu că oamenii spun mereu că, atunci când îl vei întâlni pe cel potrivit pentru tine, „vei şti pur şi simplu”. Eu am avut două relaţii foarte serioase de lungă durată şi încă un logodnic pe care l-am iubit din tot sufletul. Şi de fiecare dată am crezut că sunt cu acela cu care mă voi mărita. Am dedicat aproape trei ani fiecăreia dintre aceste relaţii şi de fiecare dată am fost >

sigură că era diferit. Am fost încurcată totuşi, deoarece ideea aceea mă deranja mereu: „O să ştii atunci când o fi să fie”. O auzeam întotdeauna răsunându-mi în urechi, dar eu nu am ştiut niciodată. Am dorit, am sperat, am muncit din greu şi m-am rugat, dar niciodată nu am fost sigură. Băieţii aceia au fost minunaţi şi nu vreau să minimalizez timpul petrecut în încercarea de a-i cunoaşte pe fiecare, dar îmi doresc să fi luat incertitudinea aceea drept semn. Ar fi trebuit să le dau drumul ca să-şi găsească

fata cu care se potriveau. În loc de asta, am pierdut nouă ani din viaţa mea.

Eu am fost genul de fată care avea întotdeauna un prieten. Am avut câteva prietene apropiate, dar le-aş fi abandonat într-o secundă pentru a petrece timp cu prietenul meu. Am pierdut o grămadă de relaţii bune în timpul liceului şi al facultăţii pentru că eram „acel tip de fată" care întotdeauna avea prieten şi parcă nu mai vedea nimic altceva în jurul ei. Am pierdut patru ani de liceu – excursii, cine şi filme – pentru că mi-am petrecut tot timpul liber cu „licurici". Au fost oameni minunaţi, dar pur şi simplu n-a fost să fie şi probabil că aş fi aflat asta mai devreme dacă n-aş fi pus pe primul loc ceea ce îmi doream eu, în loc de ceea ce îmi spunea Dumnezeu.

Îmi doresc acum să fi văzut semnele şi să fi aşteptat băiatul potrivit. Cred că ceea ce este important este faptul că acum l-am găsit şi nu este niciun moment mai bun pentru schimbări decât prezentul. Dacă n-aş fi fost atât de distrasă, îţi spun sincer că aş fi aşteptat toată viaţa fără să-mi dau întâlniri şi mi-aş fi petrecut timpul cu prietenele mele până când l-aş fi întâlnit. Dacă aş fi acordat mai multă atenţie lipsei răspunsului la rugăciunile mele, aş fi înţeles că faptul că nu primeam un răspuns era de fapt răspunsul. Obişnuiam să-L implor pe Dumnezeu să mă ajute să am sentimentul acela, să ştiu cu siguranţă că

persoana era potrivită pentru mine, iar El tăcea şi eu L-am ignorat. Acesta este un alt lucru despre rugăciune. Dacă Îi ceri ceva lui Dumnezeu, fii pregătită să acţionezi în conformitate cu răspunsul Lui.

În încheierea acestui capitol, vreau să accentuez un lucru anume. Este datoria ta să îl faci pe prietenul tău să se simtă la fel de special, iubit şi adorat precum vrei să te facă el pe tine să te simţi. Şi tu trebuie să-l faci să zâmbească în fiecare zi. Trebuie să-i faci complimente pentru lucrurile bune pe care le face sau le spune şi nu să-ţi petreci tot timpul cicălindu-l pentru defectele lui. Zideşte-l şi asigură-te că ştie în fiecare zi că îl iubeşti.

Cred că unele femei fac o mare greşeală – ele cred că totul se reduce la ele. Relaţiile trebuie să fie echilibrate.

Dragostea trebuie distribuită în mod egal. Dacă nu-l faci să se simtă iubit, va exista altcineva care o va face. La fel, dacă el nu-şi face partea ca să îţi asigure fericirea, va fi alt bărbat care o va face în locul lui. Relaţiile nu funcţionează fără sacrificiu. Chiar şi atunci când nu vrei, trebuie să îi spui că îţi pare rău sau că îl ierţi. Dacă el este cu adevărat „fulgerul” tău, tratează-l ca pe o comoară rară şi preţioasă. Iubeşte-l cu toată dragostea de care eşti în stare.

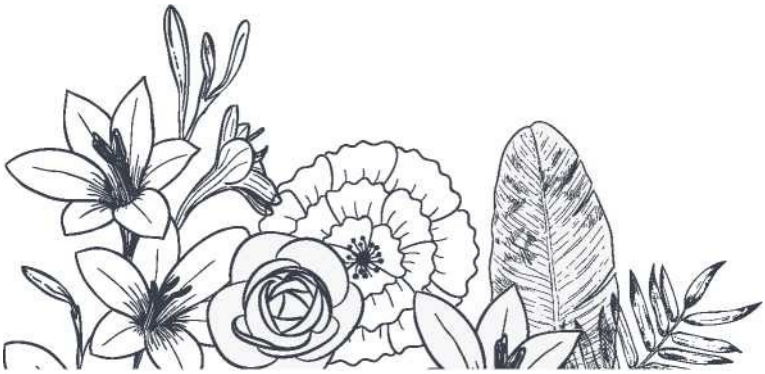

Capitolul 6

dacă nu a mers în ultimele trei ocazii, nu va funcţiona nici de data asta fost frumos cât a fost, dar acum este cam nasol. Este ciclul „foştilor iubiţi”. Am trecut toate pe aici. Este relaţia aceea care părea că nu se va încheia niciodată, dar care trebuie să se încheie. Sunt câteva motive pentru care o relaţie care s-a încheiat trebuie să fie încheiată cu adevărat. Una la mână, băieţii obişnuiţi nu sunt atraşi de „bagaje” şi asta este exact ceea ce ai dacă încă mai ţii de fostul prieten cu care ba te cerţi, ba te împaci. Practic, e ca şi cum ai purta un semn: „Sunt singură, dar nu prea sunt”. Mergi mai departe, ca să-ţi poţi găsi „fulgerul”.

Crede-mă! Eu am trăit asta. Acesta este un capitol care ar fi putut fi de fapt o carte întreagă. Nu ştiu ce au relaţiile lungi, dar, dintr-un motiv sau altul, nu le putem lăsa să „moară” în linişte. Continuăm să săpăm după ele, căutând în coşciug rămăşiţe care să mai poată fi salvate. Lasă cazmaua din mână şi îndepărtează-te încet! Relaţia nu mai are puls; dacă ar mai fi avut, n-ai fi îngropat-o la

trei metri sub pământ.

În primul rând, nu vorbesc aici despre cei care sunt într-o relaţie de lungă durată şi se despart o dată, apoi se împacă. Cred că o despărţire i se poate întâmpla oricărui cuplu, în special dacă au început să se întâlnească de tineri. (Când spun „tineri”, mă refer la elevi de liceu sau din primul an de facultate.) În anii aceia, încă mai eşti în căutarea propriei identităţi, cauţi să afli ce vrei de la viaţă şi nu este ciudat ca oamenii să devină confuzi şi >

să se despartă de cineva numai ca, apoi, să realizeze că a fost o greşeală teribilă. Ascultă-mă însă cu atenţie: am zis „care se despart O DATĂ”! Nu de trei până la opt ori cum li se întâmplă unor fete şi cum mi s-a întâmplat şi mie. Până atunci, nimeni nu va mai lua relaţia în serios – nici

7 măcar voi doi.

Dacă te desparţi de el mai mult de o dată, nu este sufletul tău pereche şi viceversa. Dacă te desparţi pentru că simţi că flacăra s-a stins, pentru că ai cunoscut pe altcineva mai interesant sau pentru că vrei să vezi ce băieţi mai sunt, rămâi despărţită. Dacă el era alesul, nu i-ai fi dat drumul niciodată, nici măcar pentru o secundă. Dacă te-a părăsit mai mult de o dată, spune-i „drum bun”. La fel ca noi, şi băieţii pot fi prinşi în acest sentiment al siguranţei. Faptul că ştie că tu vei fi întotdeauna acolo pentru el este, de obicei, tentant. Din cauza asta va reveni la tine după ce

ţi-a sfâşiat inima în bucăţi, pentru că îi este dor să fie iubit, iar nu neapărat pentru că te iubeşte. Tot ce eşti pentru el este o plasă protectoare de siguranţă, pe care poate cădea când se simte singur şi are nevoie să-i fie amintit că există cineva care îl iubeşte. Tu meriţi să fii ancora vieţii cuiva.

Dragostea adevărată nu vine şi se duce, şi iar vine, şi iar se duce. Ea rămâne. Ea spune: „Viaţa mea fără persoana aceasta este de neconceput”. Aş spune că dacă o ceartă cu privire la faptul de a lua masa la Taco Bell sau la McDonald’s escaladează brusc într-o ceartă de genul „Te urăsc şi nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine”, este mai bine să încheiaţi relaţia. O fată cu care am lucrat odată mi-a spus că, dacă părăseşti pe cineva, o faci pentru că tu crezi că există cineva mai bun, iar dacă te întorci la persoana aceea, o faci pentru că te temi că nu-l vei găsi. Dacă este adevărat, şi cred că este plauzibil, luând în considerare natura umană, atunci despărţirile ar trebui să fie chiar asta – un sfârşit rapid al unei relaţii care chiar nu funcţiona. Crede-mă, când vei fi cu persoana potrivită, nici nu te vei mai gândi dacă mai e altcineva undeva pe-acolo. Vei fi prea ocupată lăudându-L pe Dumnezeu pentru că l-ai găsit pe „el”.

Acum, să ne întoarcem la povestea mea. M-am despărţit de două ori de băiatul cu care am avut prima relaţie serioasă şi asta a fost. A doua oară, am ştiut

amândoi că se sfârşise şi nu am făcut ca procesul despărţirii să dureze exagerat de mult. Fusesem împreună timp de trei ani, dar ne-am despărţit în termeni amicali şi ne-am urat tot binele unul altuia. Totuşi, cea de-a doua relaţie nu s-a mai sfârşit la fel de uşor. Ne-am despărţit şi ne-am despărţit şi ne-am despărţit… Nici măcar nu mai ştiu de câte ori ne-am despărţit şi ne-am împăcat. Ne-am despărţit pentru o zi, pentru o săptămână, o lună şi cred că cea mai lungă perioadă de despărţire a fost de trei sau patru luni înainte de a ne împăca din nou, pentru ca mai apoi să ne despărţim de-adevăratelea.

Nu a fost o relaţie sănătoasă şi, oricât de mult timp petreceam despărţiţi, asta nu a schimbat cu nimic faptul că nu ne potriveam. Când ne-am despărţit definitiv, a fost mai rău decât ar fi fost dacă ne-am fi despărţit definitiv de prima dată. El a făcut lucruri pe care probabil că nu le-ar fi făcut dacă relaţia noastră n-ar fi devenit atât de nesănătoasă, iar eu am făcut lucruri pentru care încă mă urăsc. Vedeţi voi, amândoi am fost la început oameni buni, dar cu cât am rămas mai mult în acest ciclu agonizant, cu atât mai mult ne-am schimbat. Cred că asta ne-a făcut pe amândoi un pic nebuni.

Şi în ziua de azi mă învinovăţesc încă pentru că nu am pus punct relaţiei când am ştiut că se sfârşise. Din cauza egoismului meu şi a faptului că mi-era teamă de

singurătate, l-am târât şi pe el pe acest *montagne russe* care părea să meargă numai în jos. Nu vreau să zăbovesc prea mult asupra acestui exemplu, dar am învăţat foarte multe despre mine din această experienţă. Am învăţat multe despre importanţa sincerităţii într-o relaţie. Sinceritatea este chiar miezul care îi ţine pe oameni responsabili faţă de ei înşişi şi faţă de Dumnezeu. Chiar cred că oricine ar prefera să fii sincer cu el, chiar dacă spui ceva care îl răneşte, decât să-l minţi.

Mai cred că prea adesea privim despărţirile ca pe nişte eşecuri. Rămânem implicaţi în relaţii groaznice pentru că nu vrem să avem o pată urâtă în cazierul nostru. Este greu să petreci atât de mult timp ca să clădeşti o relaţie cu cineva, pentru ca mai apoi s-o vezi cum moare, după tot timpul şi grija pe care le-ai investit în ea. Este nevoie de un nivel mare al maturităţii ca să realizezi că ceva nu merge şi să îi dai drumul pur şi simplu. Nu vreau să credeţi că eu nu înţeleg cât este de greu să treci printr-o despărţire; fie că ai 14 ani, fie că ai 41 de ani, despărţirile sunt întotdeauna dureroase. Noi, femeile, când creştem, ne căsătorim, avem copii, iar apoi avem parte de unul dintre cele mai chinuitoare gânduri atunci când ne uităm la fetiţa aceea frumoasă din braţele noastre şi anume: „Cum să alin îngeraşul acesta când cineva îi va frânge inima? Cum pot eu, ca mamă, să privesc în ochii ei

atunci când crede că lumea s-a sfârşit pentru ea şi să o asigur că nu este aşa?”

Nu sunt sigură că există vreun mod perfect prin care să putem ajuta pe cineva să treacă prin aşa ceva. Când m-am despărţit pentru prima oară, am fost atât de devastată, încât nu mai puteam găsi motivaţia de a merge la scoală, în condiţiile în care eu fusesem cea care încheiase relaţia! Nu conta cine îi pusese capăt; ideea era că se sfârşise, iar asta mă chinuia. Eram în clasa a XII-a şi m-am urcat în maşină şi am condus pur şi simplu. Treceam pe lângă copaci, case şi oameni şi priveam cerul imens şi plângeam. M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să trec peste asta şi am plâns cu sughiţuri în timp ce conduceam către persoana despre care credeam că m-ar fi putut înţelege. Am parcat la locul de muncă al mamei mele şi, cu lacrimi în ochi, am trecut de secretară şi am ajuns la biroul ei. Când m-a văzut, s-a ridicat de la birou şi a închis imediat uşa.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat în timp ce mi-a pus mâna pe umăr.

Se sfârşise. Se încheiase de câteva zile, dar lacrimile

păreau să nu se mai oprească.

— Mi-e dor de el, i-am răspuns printre suspine.

Nu pot să vă spun cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus

mama, dar îmi amintesc că a fost ceva despre primul ei prieten şi despre cum credea că nu va putea să meargă mai departe atunci când s-au despărţit, dar cât de bucuroasă a fost că s-a întâmplat, pentru că, în felul acesta, l-a întâlnit pe tata.

Nu ştiu ce se întâmplă cu noi când suntem copii, dar dintr-un anume motiv, presupunem că părinţii noştri n-au avut o viaţă în afara familiei. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că mama se mai întâlnise şi cu altcineva. Am încercat să înţeleg ce spunea ea şi să accept faptul că persoana potrivită era încă acolo şi, dacă eram destul de răbdătoare, El ar fi adus-o în viaţa mea. Chiar şi după ce am trecut prin tot ce am trecut, sunt încrezătoare că Dumnezeu îmi va da într-o zi o fată care, la rândul ei, va crede că eu nu am avut nicio problemă în ceea ce priveşte relaţiile. Ea va crede că m-am născut şi l-am cunoscut pe tatăl ei la creşă, iar lucrurile au mers uşor de atunci încolo. Ideea este că, la final, deşi îţi este greu să vezi asta acum, când eşti în mijlocul problemelor, nimic din toate acestea nu va mai conta.

Mama a avut dreptate în ziua aceea. Mi-a spus că o să trec peste asta şi aşa a fost. Mi-a spus că o să fie bine, că Dumnezeu deţinea controlul şi că eu nu trebuia să mă îngrijorez. M-am oprit din plâns şi am mai stat câteva minute cu ea înainte de a ajunge singură la convingerea că

trebuia să merg la şcoală şi să merg mai departe. Cred că am mai plâns o dată în seara aceea, apoi şi a doua zi, dar cu fiecare zi care trecea, plângeam mai puţin, până când lacrimile şi-au găsit sfârşitul.

Indiferent de ce se întâmplă, trebuie să fii sinceră cu tine şi cu celălalt. În câteva dintre relaţiile mele m-am simţit ca şi cum trebuia să rămân cu el, pentru că altfel aş fi avut o imagine proastă dacă i-aş fi sfâşiat inima. Ştiu că toată lumea ar fi vorbit despre mine şi m-ar fi considerat o femeie rea pur şi simplu pentru că nu mai eram fericită. La un moment dat, trebuie să înţelegi că nu poţi trăi pentru nimeni altcineva decât pentru tine. Uneori vei face anumite lucruri cu intenţii bune şi oamenii tot te vor urî.

Cel mai bun sfat pe care mi l-a dat unul dintre profesorii mei a fost că nu pot face fericită pe toată lumea. Dacă vei căuta să te laşi condusă de Dumnezeu şi vei asculta de inima ta, vei lua decizia corectă, chiar dacă alţii nu vor crede la fel ca tine.

Indiferent cine iniţiază despărţirea, va fi greu. Mi-ar plăcea să vă spun că veţi putea amândoi să treceţi peste asta şi să rămâneţi prieteni, dar, de cele mai multe ori, nu veţi putea. În cele mai multe cazuri, cineva va fi rănit, însă, dacă privim imaginea de ansamblu, a te despărţi este mult mai bine decât a trăi o minciună. Veţi începe să vă urâţi unul pe celălalt dacă veţi încerca să forţaţi o relaţie.

Sinceritatea este soluţia cea mai bună.

Mai există o mare problemă pe care trebuie să o discutăm în ceea ce priveşte confruntarea cu foştii prieteni şi anume: Cum să fii o „fostă” de treabă? Să fim sinceri, chiar şi cele mai bune fete se pot transforma în demoni care spumegă atunci când sunt părăsite. Rămâi elegantă. Dacă străbaţi oraşul vorbindu-l de rău, asta nu va face decât să se întoarcă asupra ta ca un bumerang, pentru că tu vei fi aceea care va fi socotită nebună de către ceilalţi, ceea ce, pentru cei mai mulţi băieţi, este o însuşire incredibil de neatrăgătoare.

Ştiu că poate fi dificil să separi sentimentele dureroase de gândirea raţională, aşa că iată câteva lucruri pe care trebuie să le ţii minte. Nu este niciodată logic să-ţi postezi disperarea sau să prezinţi defectele lui pe Facebook, să-i tai cauciucurile sau să zbieri la el în public. Crede-mă: nu te răzbuni pe el în felul ăsta. Tot ce faci este să îl încredinţezi că a avut dreptate să se despartă de tine, pentru că eşti nebună. În acelaşi timp, îi vei speria pe potenţialii pretendenţi care sunt martori ai tiradei tale.

Ceea ce trebuie să faci este să rămâi calmă şi liniştită.

Este în regulă să plângi, dar fă-o atunci când eşti singură sau cu părinţii tăi. Este OK să fii emotivă, dar încearcă să stai departe de ceea ce îţi aminteşte de el şi te

face să plângi sau te incită să fii furioasă. Probabil că este necesar să îl ştergi din toate listele tale de prieteni din mediul online, ca să nu-ţi petreci toată ziua uitându-te la pozele lui sau înnebunind întrebându-te cu cine vorbeşte oare.

Simte-te liberă să-i arzi fotografiile, să-i dai înapoi lucrurile şi să pretinzi că nu a existat niciodată. Este important să realizezi că el este cel care are de pierdut şi, odată ce îţi dai voie să crezi că totul va fi bine, lucrurile vor deveni mai simple. Nu uita, dacă relaţia nu merge este pentru că Dumnezeu nu a vrut să meargă. Există altcineva, cineva mai bun, şi, cu cât îţi revii mai repede după despărţirea de fostul, cu atât îţi va fi mai bine.

Următorul aspect legat de faptul de a fi o fostă prietenă intră în discuţie când tu ai fost cea care a încheiat relaţia. Te rog să nu fii genul acela de fată care îi frânge inima şi apoi îl vrea înapoi în secunda în care află că are o prietenă nouă. Nu este frumos să furi iubiţii altor fete, chiar dacă este vorba despre fostul „tău". Cred că aproape toate fostele prietene, inclusiv eu, am fost la un moment dat „fata aia".

Îmi trecuse supărarea şi dragostea pentru fostul meu iubit de câteva luni, dar, într-o zi, m-am uitat pe Facebook şi am văzut că era într-o relaţie cu altcineva. Cum adică,

m-am gândit, el nu plânge după mine câteva luni mai

târziu? Cum îşi permite să meargă mai departe? Înainte ca să-mi dau seama, degetele mele zburau pe tastatură, compunând un mesaj privat în speranţa de a-l îndepărta de ea. Bineînţeles că a funcţionat. Noi aveam o istorie împreună. Ea era echipată necorespunzător pentru a intra în război cu mine, pentru că, la urma urmei, eu eram fosta prietenă. În câteva zile, le-am distrus relaţia amicală, numai ca să adaug o nouă despărţire la lista noastră lungă. A fost o greşeală şi acum îmi pare teribil de rău. Oamenii nu sunt „consumabile”. Nu poţi să-i „strici” aşa cum am făcut-o eu. Fii mai bună decât mine!

Dacă însă tu eşti aceea care te împrieteneşti cu un băiat şi observi că fosta lui prietenă încă mai zăboveşte pe lângă el, spune-i băiatului imediat că trebuie să aleagă între tine şi ea. Dacă el nu mai ţine la ea, decizia nu va fi greu de luat. Crede-mă! Indiferent cu cât eşti mai frumoasă, mai deşteaptă sau mai amuzantă decât ea, nu trebuie să subestimezi puterea fostei prietene. A fost ceva care l-a atras la ea la început, chiar dacă tu nu vezi care e lucrul acela. Dacă el ia în serios relaţia cu tine, va rupe complet legătura cu ea.

Adevărul este că, de obicei, noi, femeile, suntem cele ispitite. Se pare că băieţii au un al şaselea simţ – în secunda în care află că s-ar putea să-i uiţi, apar de nicăieri şi-ţi declară că au rezolvat totul. Nu te lăsa păcălită de

telefoanele lor constante, de vizitele neaşteptate sau de declaraţiile privind faptul că s-au schimbat. Dacă ai cunoscut pe altcineva, nu strica totul pentru o persoană care a decis deja că îi este mai bine fără tine. Gândeşte-te la asta: el a stat, s-a gândit şi a ajuns la concluzia că viaţa lui ar fi mai bună fără tine. Ce anume ar putea să te facă să-ţi doreşti să revină?

Atât de multe dintre problemele noastre în ceea ce priveşte relaţiile ar putea fi rezolvate dacă noi, ca femei, am realiza pur şi simplu cât suntem de grozave. Desigur, poate că nu te potriveşti perfect cu el. Asta nu înseamnă nimic mai mult de-atât. Înseamnă doar că voi doi nu funcţionaţi bine împreună. Nu este nimic în neregulă cu tine. Nu îl pierde pe cel „potrivit" pentru că vrei să te îmbarci pe un vapor care s-a scufundat deja.

Ultimul lucru despre care cred că ar trebui să vorbim în această istorie a foştilor este întrebarea veche de când lumea: „Ar trebui să rămânem prieteni?" În opinia mea, şi asta e tot ce este – o părere personală –, nu ar trebui. Nu trebuie să rămâneţi prieteni care încă ies împreună şi se sună. Calea asta nu te ajută deloc dacă încerci să mergi mai departe. Cineva mi-a spus odată că, dacă doi oameni pot să se despartă şi să rămână prieteni, ori nu au fost niciodată îndrăgostiţi unul de altul, ori încă mai sunt.

Afirmaţia mi se pare extrem de înţeleaptă şi, de când

am auzit-o, mi-am raportat la ea toate relaţiile încheiate.

Uneori, sunt băieţi cu care te întâlneşti şi despre care îţi dai seama repede că v-ar fi mai bine doar ca amici. În cazurile de genul ăsta, nu aţi fost de fapt îndrăgostiţi, aşa că probabil este în regulă să ţineţi legătura. Dar dacă băiatul a fost viaţa ta timp de câţiva ani, nu ai altă opţiune decât să îi spui „adio”. Dacă rămâneţi prieteni, lucrul acesta nu va face decât să-ţi creeze probleme în relaţiile viitoare. Noul tău prieten nu ar trebui să se îngrijoreze dacă mai este sau nu ceva între tine şi fostul prieten, chiar dacă nu mai este nimic. Dacă nu vei pune capăt prieteniei cu fostul iubit pentru actualul, probabil că nu ar trebui să te întâlneşti cu nimeni, pentru că încă mai ai nevoie de timp ca să descoperi ce vrei cu adevărat.

Eu chiar cred că subestimăm rolul pe care ar trebui să-l joace Hristos în relaţiile noastre. Noi îl lăsăm în spate şi apoi ne mirăm că nu ne merge bine. Dumnezeu trebuie să fie Pilotul relaţiilor noastre. El trebuie să ia parte la luarea deciziilor noastre şi să fie consultat când facem greşeli. Mie mi-au trebuit 23 de ani ca să învăţ cum să preţuiesc opinia lui Hristos şi să o iau drept autoritate finală. În Biblie, Dumnezeu i-a dat-o pe Rebeca lui Isaac. Chiar înainte ca Isaac să ştie cine era ea, Dumnezeu o alesese pentru el.

Avraam (tatăl lui Isaac) nu a vrut ca Isaac să-şi ia o

soţie din Canaan. El a dorit ca noră o tânără care să men ţină legământul familiei cu Dumnezeu, aşa că şi-a trimis servitorul credincios într-o călătorie de 800 de kilometri până în ţara în care locuia Nahor. Slujitorul a luat zece cămile în această călătorie lungă. Când a ajuns la destinaţie, s-a oprit la o fântână să-L roage pe Dumnezeu să-i trimită fata potrivită pe care să o ducă acasă pentru a se căsători cu Isaac, fiul lui Avraam.

Istoria este relatată în Geneza 24: 42 – 48: „Eu am ajuns, azi, la izvor şi am zis: «Doamne, Dumnezeul stăpânului meu, Avraam, dacă binevoieşti să-mi dai izbândă în călătoria pe care o fac, iată, eu stau la izvorul de apă, şi fata care va ieşi să scoată apă şi căreia îi voi zice: *Dă-mi, te rog, să beau puţină apă din vadra ta* şi care îmi va răspunde: *Bea tu însuţi şi voi da de băut şi cămilelor tale*, fata aceea să fie nevasta pe care a rânduit-o Domnul pentru fiul stăpânului meu!»”.

„Înainte de a sfârşi de vorbit în inima mea, iată că a ieşit Rebeca, cu vadra pe umăr, s-a coborât la izvor şi a scos apă. Eu i-am zis: «Dă-mi să beau, te rog!» Ea s-a grăbit, şi-a plecat vadra deasupra umărului şi a zis: «Bea şi voi da de băut şi cămilelor tale.» Am băut şi a dat de băut şi cămilelor mele”.

„Eu am întrebat-o şi am zis: «A cui fată eşti?»”.

„Ea a răspuns: «Sunt fata lui Betuel, fiul lui Nahor şi

al Milcăi.»”.

„I-am pus veriga în nas şi brăţările la mâini. Apoi am plecat capul, m-am aruncat cu faţa la pământ înaintea Domnului şi am binecuvântat pe Domnul”.

Lui Dumnezeu Îi pasă cu cine îţi vei petrece restul vieţii. Lui I-a păsat de Isaac şi de Rebeca şi Îi pasă şi de tine. Încrede-te în El şi aşteaptă răbdătoare răspunsul Lui, pentru că El îţi va răspunde, chiar şi când, prin tăcere, îţi va spune că nu este voia Lui să fii cu o anumită persoană.

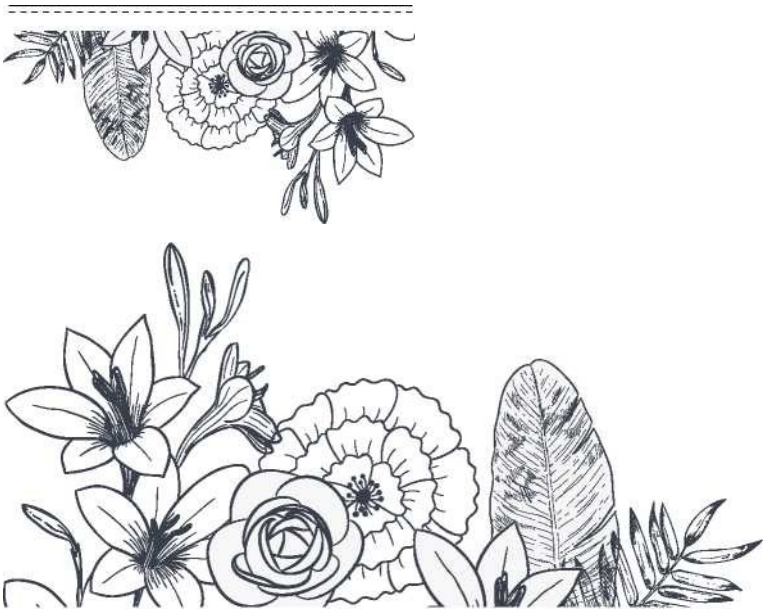

Capitolul 7

dacă plasa ta prinde un „licurici”, dă-i drumul!

Pe când eram copil şi aveam probabil vreo 6 sau 7 ani, activitatea mea preferată în timpul verii era să prind licurici. Asta fiindcă am crescut în Vestul Mijlociu şi nu

aveam prea multe de făcut decât să sar coarda şi să joc şotronul, dar prinsul licuricilor era ceea ce credeam eu că înseamnă distracţie. Părinţii mei chiar îmi cumpăraseră o plasă cu care alergam seara pe-afară, în întuneric, şi îmi prindeam cu uşurinţă noul meu prieten micuţ. Încă mai simt aerul acela cald, de vară, şi văd cerul întunecat, plin de punctele acelea luminoase pe care eu obişnuiam să le numesc „stele”.

Îmi plăceau licuricii pentru că erau ca nişte steluţe care zburau prin aer. Aceştia erau însă abili pentru că, într-o secundă, puteam vedea lumina lor strălucitoare, iar în secunda următoare, dispăreau. Îmi ridicam plasa şi îi prindeam în capcană cât puteam de repede. Uneori prindeam zece, alteori, doar unul. Apoi îmi luam gândăceii preţioşi şi îi puneam într-un borcan cu găuri, ca să poată respira, şi îi priveam. Ceea ce este trist în legătură cu licuricii este că ei nu trăiesc prea mult. Uitându-mă înapoi, mi se pare că făceam un lucru teribil să capturez micuţele creaturi şi să le forţez să-şi trăiască restul vieţii într-un borcan. Oricum, din când în când, simţeam compasiune pentru ei şi le dădeam drumul.

OK, poate că tu nu-ţi închizi prietenul în dulapul cu haine şi nu-l forţezi să te urmeze peste tot. Nu l-ai pus într-un borcănel cu câteva găuri de aerisire doar pentru a te amuza pe seama lui. Poate că nu ai construit o plasă ca să-l

prinzi, dar îl faci să-şi piardă timpul. Dă-i drumul! Spune-i adevărul! Nu trebuie să fii crudă şi să-i spui că nu vrei să ai nimic de-a face cu el, dar ar trebui să nu te ţii de ceva ce nu există.

Captivul acesta poate să fie fostul tău prieten sau nu. Poate fi băiatul pe care îl ţii pe lângă tine în caz că nu-ţi iese nimic altceva. Singura problemă e aceasta: dacă el este roata de rezervă, el nu-ţi va încălzi niciodată inima. Cel puţin nu în felul în care o face dragostea adevărată. Cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l faci într-o astfel de situaţie ar fi să-i dai drumul să-şi găsească iubita adevărată. Doar pentru că nu este „fulgerul" tău, nu înseamnă că nu poate fi al altcuiva.

Nu am să dau nume, dar am văzut prietene de-ale mele care se fac foarte vinovate de lucrul acesta. Le-am văzut cuplându-se cu patru sau cinci băieţi în acelaşi timp, pentru eventualitatea că se vor simţi singure. Nu este corect, fetelor! Voi nu aţi vrea ca altcineva să vă facă să credeţi că este ceva între voi, aşa că de ce le faceţi asta altor persoane? Pentru că suntem creştine, noi ar trebui să ne purtăm cu alţii cum am vrea noi să fim tratate, iar asta se aplică cu siguranţă şi relaţiilor.

Cred că băieţii care sunt prinşi de obicei în „borcanele" noastre sunt cei mai buni prieteni ai noştri. Este genul acela de băiat care ne cunoaşte cel mai bine şi

ne face întotdeauna să ne simţim mai bine atunci când e prin preajmă. După părerea mea, acesta ar putea fi sufletul-pereche pe care-l cauţi, dar numai tu poţi şti asta. Am avut prieteni după care eram înnebunită şi prieteni care erau doar amici. Dacă există atracţie, lasă-l să ştie lucrul acesta şi să te cucerească, dar dacă nu există, trebuie să te asiguri că el ştie exact ceea ce simţi. Nu este corect ca el să piardă ocazia de a fi cu o fată grozavă doar pentru că tu îi trimiţi semnale că eşti interesată când, de fapt, nu eşti.

În clasa a VIII-a şi pe tot parcursul liceului, am avut drept cel mai bun prieten un băiat. Îl vom numi Brock. Brock şi cu mine făceam totul împreună şi nu numai că eram cei mai buni prieteni, dar toată şcoala ştia asta. În perioada Crăciunului, era tradiţia noastră să mergem cu maşina vineri seara ca să ne uităm la luminiţele de Cră, ci un ale tuturor caselor. În jumătate dintre zilele de şcoală, mergeam la el acasă unde pregăteam macaroane cu brânză şi ne uitam la televizor. Îi adoram familia. Adese ori, o sunam pe mama lui şi îi povesteam ce se mai întâmpla în viaţa mea, iar ea mă invita la cină.

Mama lui îmi bătea mereu apropouri că ar trebui să fim împreună, iar eu eram perfect de acord cu ea. Brock însă n-avea habar. Uitându-mă înapoi, presupun că ştia totuşi ceva. Ştia exact ce făcea. Abia când mi-am făcut un

prieten, a început să devină neliniştit. Mi-a spus că şi-a dat seama că simte ceva pentru mine, dar că îi fusese teamă, pentru că eram „prieteni atât de buni”.

Acela ar fi trebuit să fi fost semnalul meu de atentio n-are. Ascultă-mă cu atenţie când îţi spun: nu există bărbaţi care să se îngrijoreze că vor ruina prietenia cu tine. Dacă un băiat te place destul de mult, se va asigura că ştii asta. Majoritatea bărbaţilor sunt prin natura lor vânători. Ei văd ceea ce vor şi le place să încerce să obţină lucrul acela. Majoritatea oamenilor trăiesc doar pentru prezent şi se gândesc foarte rar la problemele viitorului. Dacă un băiat îţi spune că nu vrea să strice prietenia dintre voi, de fapt, el te refuză în mod politicos. Îţi spune frumos că, deşi îi place de tine, sentimentele lui pentru tine nu sunt atât de puternice încât să le dea curs. Pricepe aluziile lui fine şi mergi mai departe!

În orice caz, Brock mă chinuia. Îmi dedica melodii, îmi făcea cadouri de Sf. Valentin, construite din cartoane colorate în timpul orelor de desen şi îmi scria bileţele drăgălaşe. M-a invitat la balul de iarnă, unul dintre balurile din liceu, şi mi-a spus că ar trebui să explorăm relaţia noastră din punct de vedere romantic. Minţea. Probabil că nu în sensul răutăcios al cuvântului, dar el ştia că nu avea să-mi ofere niciodată ceea ce doream. Niciodată nu avea să fie doar cu mine şi să-mi dea satisfacţia de a-i spune asta

mamei lui. Totuşi era neliniştit că nu mai eram prin preajmă, aşa că a făcut tot ce a fost nevoie ca să mă ţină în suspans. Nu spun că l-am iubit pe Brock, dar pentru mine a fost o tortură să fiu amica lui în următorii patru ani. Era dureros să mă gândesc că poate totuşi îşi va da seama că avea pentru mine aceleaşi sentimente pe care le aveam eu pentru el. Şi mai rău era faptul că mi-a dat toate semnalele că mă place. Şi-a cumpărat bilet în primul rând la spectacolul meu, îmi păstra mereu un loc în clasă, mă suna sâmbătă seara să ieşim să mâncăm în oraş şi se asigura că mama lui mă aducea la fiecare meci de fotbal de-al lui.

Încă nu ştiu de ce nu voia să fim împreună. Totuşi nu puteam să-l forţez şi mi-am petrecut următorii patru ani în aceeaşi situaţie. Chiar şi când mă întâlneam cu alţii, tot mai speram ca el să se răzgândească. Atâta timp cât nu îmi trimitea mesaje neclare, puteam să merg mai departe. Într-un final, a trebuit să o rup cu el definitiv. Când am trecut în clasa a XII-a, el revenise la vechile căi, iar eu eram din nou singură. M-am gândit: Cu siguranţă, de data asta, o să se întâmple. Adeseori, mă rugam cu privire la el pentru că eram foarte convinsă că era potrivit pentru mine. Totuşi spre disperarea mea şi a mamei lui, a început să se vadă cu o fată dintr-un alt oraş şi au fost cuplaţi întregul an. La început, am fost devastată, dar apoi mi-am dat seama că era ceva tipic şi că ar fi trebuit să prevăd că aşa se va

întâmpla.

Până la absolvire, l-am văzut rareori şi am fost implicaţi amândoi în relaţii serioase, aşa că am renunţat. Abia în primul an de facultate, Brock a văzut în sfârşit ceea ce eu văzusem tot timpul. Din senin, m-a sunat şi m-a întrebat dacă am putea vedea un film sau să cinăm împreună. „Orice, numai să putem vorbi”, mi-a spus el. Se despărţise de prietena lui de o lună sau cam aşa ceva şi nu-i venea să creadă că abia dacă mai ştiam unul de altul. Eu aproape că uitasem de el. Eram într-un loc nou, cu prieteni noi şi, sinceră să fiu, nu mă mai gândeam deloc la ce fusese în liceu. De dragul prieteniei noastre, am decis totuşi să merg. Totul a fost exact ca mai înainte, cu excepţia faptului că, atunci când m-a condus acasă, mi-a spus că el credea că s-a îndrăgostit de mine. De data asta, a fost ceva diferit. Îmi dădeam seama că era serios. A continuat spunându-mi că a fost un prost înainte şi că nu ştia de ce nu îşi dăduse seama de asta în timpul liceului. Mi-a spus că sunt frumoasă atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară şi mi-a amintit cât de mult îmi plăcea familia lui.

— Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să fim împreună? m-a întrebat zâmbind. Ar fi perfect şi atât de uşor.

Şi, de parcă nu ar fi fost destul de ciudat, sora mea mă sunase cu o săptămână înainte ca să mă întrebe dacă mai vorbeam cu Brock.

— Cred că voi doi veţi fi împreună, îmi spusese ea foarte sigură.

Pe când stăteam acolo, în maşina lui sport, de culoare roşie, uitându-mă în ochii lui albaştri şi privindu-i buzele în timp ce vorbea, am fost impresionată. Asta era tot ceea ce îmi dorisem încă din clasa a VIII-a. Întotdeauna îi fusesem „cea mai bună prietenă”, dar niciodată „prietena”. Când el se întâlnise cu cea mai bună prietenă a mea, chiar dacă nu a fost decât pentru o lună sau două, pentru mine fusese o tortură. Îi fusese atât de uşor să fie într-o relaţie cu oricine în afară de mine.

În timpul clasei a XII-a, la ora de discurs, a trebuit să ţinem discursuri despre cei mai importanţi oameni din viaţa noastră. El a scris despre mine, iar eu am scris despre el. Îmi amintesc că am făcut intenţionat ca discursul meu să fie amuzant, sperând că nimeni nu-şi va da seama cât de mult ţineam la el. El a venit târziu în ziua când am prezentat eu discursul şi nu l-a auzit. Ultima mea frază din discurs a fost ceva de genul: „Deşi uneori mă scoate din minţi, nu l-aş înlocui pe Brock cu nimeni. El este cel mai bun prieten al meu şi ţin la el”. Îmi aduc aminte că, atunci când el a prezentat discursul lui, fără să-l fi auzit pe-al meu, a avut ultima frază aproape identică cu a mea. „N-aş înlocui-o pe Heather cu nimeni”, a spus înroşindu-se la faţă, în timp ce eu stăteam în banca a doua din faţa lui,

„chiar dacă mă mai loveşte câteodată cu tocurile ei şi din cauza capului ei mare nu văd la tablă, astfel încât nu pot lua notiţe”. Toată lumea a râs, iar el mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul înainte de a se aşeza.

Toate imaginile acestea mi-au venit în minte chiar înainte de a-i spune:

— Sărută-mă!

De-a lungul anilor, ne sărutasem de câteva ori şi întotdeauna mi se făcuse pielea ca de găină şi simţisem fluturaşi în stomac. Pe-atunci, aş fi dat orice să îmi spună cuvintele pe care mi le spusese acum. I-aş fi spus să aştepte puţin până aş fi sunat-o pe mama lui şi i-aş fi spus că urma să-i fiu noră. Aş fi sunat-o pe sora mea şi mi-aş fi sunat toate prietenele cele mai apropiate şi le-aş fi spus că el m-a „observat” în sfârşit.

În timp ce ne-am aplecat unul spre celălalt în maşina lui, am închis ochii şi mi-am ţinut respiraţia. Ăsta era momentul; chiar se întâmpla. Când ne-am desprins, mi-am deschis ochii. El avea pe faţă un rânjet simpatic şi se înroşise de emoţie.

— Deci, ce crezi? m-a întrebat, căutând să mă ia de mână.

— Cred… că ar trebui să rămânem amici, i-am răspuns şi a ştiut că vorbeam serios.

Când mă sărutase, nu simţisem nimic. Nicio scânteie,

niciun fluturaş în stomac şi, cu siguranţă, nu mi se făcuse pielea ca de găină. A băgat maşina în viteză şi m-a condus până la cămin.

Pe când ne luam la revedere, i-am spus:

— Atât de multă vreme, asta a fost exact ceea ce mi-am dorit. Acum însă nu mai am sentimentele respective. A trebuit să te uit şi să merg mai departe şi cred că ai ajuns prea târziu.

Nu eram răutăcioasă, iar el ştia asta. Eram doar sinceră. Cred că toate momentele acelea din anii de liceu în care „se jucase” cu mine m-au făcut la un moment dat să nu mai simt nimic. Nu eram furioasă pe el pentru trecut şi nici nu încercam să mă răzbun. Doar că, acum, eram într-un moment diferit al vieţii mele. Era ciudat pentru că, mai înainte, crezusem că voi avea întotdeauna sentimente pentru el. Totuşi, la un moment dat, în timp ce mă rugam lui Dumnezeu să-l facă să mă privească aşa cum îl priveam eu, Dumnezeu m-a schimbat pe mine. Nu mai eram aceeaşi fată din liceu, care radia de fericire pentru că el îmi păstrase un loc. Întâlnisem deja tone de băieţi noi şi învăţasem mai multe despre mine. Eram diferită şi, în ochii mei, şi el era diferit.

Nu am niciun resentiment pentru Brock. Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, nu-i aşa? Totuşi ştiu că ceea ce a

făcut Brock a fost greşit şi, dacă aş putea preveni ca

lucrul acesta să i se mai întâmple altcuiva, poate că a meritat să trec prin experienţa asta. Dacă ştii că cineva nu va fi niciodată nimic mai mult decât amicul tău, te rog să-i dai drumul. Cuplează-l cu una dintre prietenele tale, fii sinceră cu el tot timpul şi lasă-l să zboare!

Pe de altă parte, şi eu îmi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele. Dacă nu eşti tu cea care „capturează”, ci eşti micuţul gândăcel prins în borcanul cuiva, nu e nimic greşit în a te elibera de una singură. Cum am mai spus şi mai devreme, şi poate că aceasta este cea mai importantă idee din toată cartea, trebuie să începi să realizezi că eşti valoroasă. Odată ce înţelegi asta, nu ai altă alegere decât să părăseşti borcanul în căutarea cuiva care te preţuieşte pentru ceea ce eşti.

Nu uita, ai fost creată şi aleasă chiar de Hristos ca să vii pe lume. Ai o misiune şi persoana cu care te vei căsători va face parte din ea. Lucrul acesta este mult prea important ca Dumnezeu să-l ignore. Dacă Îi ceri, El va lua parte la fiecare decizie pe care o vei avea de luat – indiferent dacă are de-a face cu familia ta, cu serviciul tău sau cu persoana cu care te întâlneşti. Tu eşti specială. Meriţi atât de mult şi fiecare persoană merită să fie tratată cu respect şi cu demnitate.

În Matei 22: 36 – 40, citim că un învăţător priceput într-ale legii L-a întrebat pe Iisus care este cea mai

importantă poruncă: „«Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?» Iisus i-a răspuns: «Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. În aceste două porunci se cuprind toată Legea şi Prorocii.»”.

De îndată ce vom începe să ne iubim cu adevărat unii pe alţii aşa cum suntem, vom învăţa şi să apreciem valoarea celuilalt. Nimeni nu a fost creat ca să stea degeaba în borcanul tău de sticlă şi tu nu ar trebui să stai în borcanul nimănui. Tratează-i pe toţi cum ai vrea să te trateze ei. Iubeşte-i pe alţii aşa cum te iubeşti pe tine însăţi. Nu numai că lucrul acesta te va ajuta să-ţi găseşti „fulgerul”, dar te va face şi o creştină mai bună, un exemplu mai bun.

De asemenea, este important să fii sigură că nu îţi ocupi tot timpul cu găsirea sufletului tău pereche, astfel încât să nu mai ai timp pentru Dumnezeu. Dumnezeu ar trebui să fie întotdeauna prioritatea ta numărul unu. Dacă te temi că nu vei întâlni niciodată pe cineva, petrece mai mult timp citind Biblia şi cultivând o mai bună înţelegere a lui Dumnezeu. Aceasta te va face mai potrivită pentru partenerul tău, când Hristos va decide să-l aducă în viaţa ta.

Adeseori, una dintre cele mai importante tactici de luptă ale lui Satana este să ne țină prea ocupaţi cu rutina zilnică încât uităm să mai petrecem timp cu Dumnezeu. Satana este un geniu în arta înşelării. El ştie că lucrurile cu care ne petrecem tot timpul nici măcar nu trebuie să fie rele – poate fi vorba despre ceva simplu, precum faptul de a căuta ceva pe Internet, a te uita la televizor, a citi, a asculta muzică sau a petrece timp cu prietenii. În sine, lucrurile acestea pot fi inofensive, dar atunci când le permiţi să te consume, ele sunt letale. Vezi tu, tot ceea ce are nevoie Satana este ca tu să îl cobori constant pe Dumnezeu în lista ta de priorităţi.

Eu cred că, de fapt, cheia pentru fericirea relaţională şi personală este legată de relaţia cu Hristos. El este mult mai capabil să-ţi dăruiască ultima piesă a puzzle-ului atunci când eşti într-o relaţie bună şi stabilă cu El. El nu îţi va da nimic pentru care nu eşti pregătită şi cel mai bun mod de a te pregăti este să stai aproape de El. America este plină de familii cu un singur părinte, iar rata mare a divorţurilor e dată de faptul că oamenii nu îl includ pe Dumnezeu în toate aspectele vieţii lor. Când vom înţelege că Iisus Hristos este cheia către fericirea umană? Cunoscându-L pe El, fiecare fărâmă de bine va fi şi mai bună şi orice firimitură de rău va părea nesemnificativă. Odată ce începi să înţelegi cine este El, vei înţelege şi că

El a spus că putem să-l cerem orice. Nu uita, Dumnezeu spune că orice vom cere în conformitate cu voia Lui, ne va fi dat.

Ce ar putea să fie mai în acord cu voia Lui decât căutarea ta după partenerul vieţii tale? Pune-L la încercare! El este cel mai bun Prieten, Tată şi Domn pe care L-ai putea sluji vreodată. Crede-L pe cuvânt! Eu am făcut asta şi nu m-aş mai întoarce niciodată unde am fost. Nu aş mai putea să mă întorc. Iisus m-a eliberat.

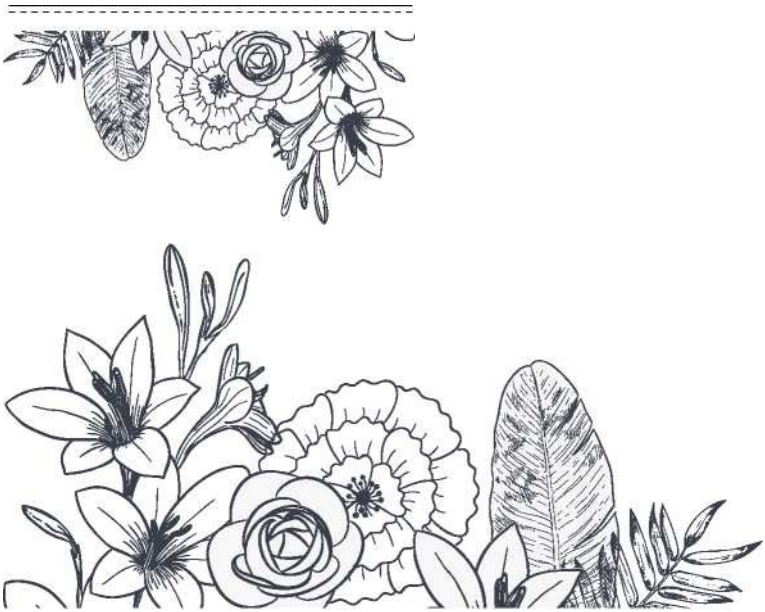

Capitolul 8

— re-S-P-E-C-T: RESPECT

Respect. Acest cuvânt format din şapte litere este un factor crucial în toate relaţiile. Ar trebui oferit de bunăvoie pentru că, într-o relaţie, este dragosspectul nu

funcţionează decât dacă este reciproc şi, fără el, orice ai încerca să faci va fi imposibil. Dacă el este alesul, îţi va respecta inima, trupul şi mintea. Tu vei fi prioritatea lui numărul unu şi, când altcineva te va răni, îl va răni şi pe el. Aceste şapte litere simple sunt vitale pentru supravieţuirea ta.

Pe când eram copii, tata ne spunea întotdeauna că tot ceea ce ai cu adevărat este familia şi că dacă cineva încearcă să distrugă sau să rănească oricare persoană din cercul familiei, trebuie să o aperi. Nu am uitat niciodată lucrul acesta. De aceea, în orice relaţie am avut vreodată, chiar dacă nu era totul perfect, am fost foarte clară în ceea ce priveşte importanţa rolului pe care îl joacă respectul.

Îmi aduc aminte de o ocazie când am început să ies cu unul dintre „foştii" mei. Ştiam că lucrurile deveneau serioase pentru că m-a întrebat care erau, din punctul meu de vedere, cele mai importante lucruri cu privire la o relaţie. Cuvintele lui au fost cam acestea:

— Care sunt cele trei lucruri care, dacă n-ar exista într-o relaţie, ar duce la despărţire?

Răspunsul meu a venit aproape fără să gândesc, pentru că mi-a plăcut dintotdeauna să fac liste şi planuri mai dinainte cu privire la ceea ce doream de la cealaltă persoană. Cred că pentru femei este în special important să facă o listă cu atributele fără de care nu pot trăi, o listă

cu ceea ce ar fi în plus sau un bonus şi, apoi, o listă cu lucrurile pe care ştiu cu siguranţă că nu vor ca celălalt să le aibă. Lucrul aceasta este important pentru că, dacă faci listele acestea atunci când eşti cu mintea limpede şi nu orbită de dragoste, vor fi bune pentru a reveni asupra lor atunci când lucrurile vor începe să devină neclare.

Adeseori, deşi avem o listă, când întâlnim pe cineva foarte atractiv, tăiem unul sau două dintre lucrurile pe care le consideram vitale altă dată. Ne spunem: „Şi ce dacă nu crede acum în Dumnezeu? Pot să-l schimb!” sau „Deci nu are un serviciu, este extrem de leneş şi trăieşte din banii părinţilor. Ei, o să se maturizeze”. Crede-mă, în 99% din cazuri, n-o să-l schimbi. Oamenii sunt aşa cum sunt. Dacă nu-l poţi accepta pentru ceea ce este astăzi, atunci chiar trebuie să renunţi la el.

Eu sunt probabil inamicul numărul unu în ce priveşte încercarea constantă de a schimba persoana cu care sunt împreună. Am fost nevoită să învăţ din propria experienţă că oamenii se schimbă foarte rar şi că, dacă nu o fac pentru ei înşişi, este de-a dreptul imposibil. Dacă el se schimbă pur şi simplu pentru a fi cu tine, la un moment dat, nevoia de a te mulţumi va dispărea, iar el se va întreba de ce nu-l accepţi pur şi simplu aşa cum este. Adevărul este că are dreptate. Dacă nu poţi să-l accepţi aşa cum este chiar acum, atunci mergi mai departe fără el.

Recunosc că există un mic procentaj de bărbaţi care întâlnesc fata care îi scoate pur şi simplu din obiceiurile lor rele şi care, pentru ea, vor fi bărbaţi cu totul noi. Dar te rog, nu presupune că tu eşti fata aceea. De fapt, presupune că nu eşti. Fiecare fată doreşte să fie „acea fată”, totuşi majoritatea nu sunt. Problema noastră, a femeilor, este că noi credem că suntem cumva mai bune decât toate celelalte. Suntem atât de convinse de unicitatea noastră! Nu vreau să fiu dură, dar majoritatea suntem foarte asemănătoare. Acesta este motivul pentru care Hollywood-ul poate vinde o grămadă de filme şi de cărţi care să ni se potrivească, iar noi le luăm pe toate de bune. Adevărul este că, deşi suntem diferite în ceea ce priveşte valorile, convingerile şi opiniile, gândurile profunde ale femeilor sunt de obicei la fel.

Acesta nu este un lucru rău. Dumnezeu ne-a creat aşa, noi reflectând o latură a personalităţii Lui. El ne-a făcut după chipul Său, iar aspectul acesta al chipului reprezintă partea Lui grijulie şi iubitoare. El ne-a făcut diferite de bărbaţi pentru că noi suntem partea care îi completează. De obicei, noi suntem cam tot ceea ce bărbaţii nu sunt, iar ei sunt tot ceea ce nu suntem noi. Împreună, noi suntem la fel ca Hristos.

Întorcându-ne la povestea pe care v-o spuneam despre momentul când fostul prieten m-a întrebat de ce

anume aveam nevoie într-o relaţie, i-am spus care erau cele trei criterii ale mele în ceea ce priveşte relaţia: în primul rând şi cel mai important, băiatul trebuie să fie creştin; în al doilea rând, familia mea trebuie să fie de acord cu el şi, în al treilea rând, trebuie să mă respecte.

— La ce te referi când spui „să te respecte”? m-a întrebat el.

Voia să-i spun concret.

Pentru mine, când cineva te respectă, nu numai că te preţuieşte, ci vrea ceea ce e mai bun pentru tine. Poţi să ai încredere în ce îţi spune pentru că nu are motive ascunse sau tactici de manipulare. Doresc pe cineva care să mă respecte şi să-mi asculte gândurile şi ideile, pe cineva care pune preţ pe opinia mea, chiar dacă el este sau nu de acord cu ea. Îmi doresc pe cineva împreună cu care să pot întemeia o familie, pe cineva care să mă apere întotdeauna, pe cineva care mă respectă îndeajuns pentru a menţine private lucrurile personale din relaţia noastră şi pe cineva care să-mi respecte trupul la fel de mult pe cât îmi respectă mintea.

— Cred că aş putea face asta, mi-a spus el, făcându-mi cu ochiul.

Poate că lucrurile de care eu am nevoie sunt diferite de ale tale. Este în regulă. Cu toţii avem personalităţi şi nevoi diferite, dar te încurajez să pui respectul pe propria

listă. Dacă nu iei nimic altceva în considerare, cel puţin caută un bărbat care să te respecte. Nu pot să vă transmit îndeajuns cât de mult mă întristează să văd femei care se mulţumesc cu bărbaţi care le înjosesc. Genul acela de relaţie nu se îmbunătăţeşte niciodată, ci poate doar să se înrăutăţească. Femeile tinere din societatea de astăzi sunt atât de asaltate de MTV, muzică rap negativă şi *reality show-uri*, încât aproape că nu mai ştiu ce înseamnă respectul. Oriunde te-ai uita – la televizor, la filme sau în reviste, nu vezi decât femei îmbrăcate sumar, concurând pentru atenţia bărbaţilor. Din păcate, nu numai în mass-media observăm fenomenul acesta. Societatea noastră se adaptează acestui nou mod de gândire, potrivit căruia pentru a atrage atenţia sexului opus trebuie să-ţi etalezi corpul şi să te înjoseşti.

Faptul că fete în vârstă de 13 ani îşi fac poze dezbrăcate şi le trimit, prin mesaje, băieţilor de care sunt îndrăgostite arată că ne-am pierdut conceptul de moralitate şi respect. Deşi nu mi-am făcut niciodată poze dezbrăcată, totuşi m-am îmbrăcat sumar pentru a atrage atenţia. Înainte de a mă preda cu adevărat lui Hristos, am mers şi eu pe ideea că eram un obiect sexual. Mergeam la petrecerile de Halloween purtând doar lenjerie intimă. Doream ca bărbaţii să mă considere sexy. Trăiam pentru a primi confirmarea unei camere pline de băieţi care

încercau să-şi facă loc să ajungă la mine.

Acum, că m-am maturizat şi nu mai mă comport ridicol, doresc să-i scutesc pe alţii de durerea şi de umilinţa prin care am trecut eu. Mă întristez când îmi văd prietenele postând poze „expresive” de-ale lor pe internet, într-un grup de „prieteni” din care pe cei mai mulţi nici nu-i cunosc. Ele o fac, cum şi eu am făcut-o, doar pentru a li se reaminti că sunt frumoase. Acum, că mă gândesc la asta, mi se pare atât de absurd. Noi, femeile, ne-am chinuit ani de zile să ieşim din globul de cristal şi să fim luate în serios, dar acum facem paşi înapoi, pozând în faţa unui aparat foto în speranţa că oamenii, în special bărbaţii, vor crede că suntem frumoase. E o nebunie, când stai să te gândeşti.

Spun toate acestea pentru că eu cred că este greu să găseşti pe cineva care să te respecte cu adevărat dacă tu însăţi nu te respecţi. Nu spun că e ceva greşit în a-ţi dori să fii atractivă, dar a-ţi da jos hainele de pe tine nu este deloc o soluţie.

Dacă vrei să fii frumoasă, lasă-ţi frumuseţea să strălucească dinspre interior către exterior – asta îi va uimi pe oameni. Îţi spun toate acestea în speranţa că vei învăţa din greşelile mele. Dacă nu aş fi avut parte de iertarea şi de mila lui Dumnezeu, nu ştiu unde aş fi fost acum. Femeile au atât de multe calităţi uimitoare! Nu spun că nu

poţi să fii mândră de înfăţişarea şi de stilul tău; spun doar că ar trebui să poţi să-i impresionezi pe alţii cu mai mult decât atât. Înfăţişarea frumoasă dispare, dar caracterul şi reputaţia ta rămân pentru totdeauna.

Am descoperit că băieţii care caută femeia cu care vor să-şi petreacă restul vieţii de obicei nu o întâlnesc dezbrăcată pe jumătate la o petrecere. După ce am decis să părăsesc viaţa de petreceri, am cunoscut o grămadă de oameni şi am avut parte de cele mai bune conversaţii din toată viaţa mea. Dintr-odată, am descoperit că băieţii doreau să stea de vorbă cu mine! Şi nu foloseau replici învăţate pe de rost, pe care le-ar fi folosit în ziua următoare cu o altă fată.

Nu am început imediat să le spun oamenilor că îl cunoscusem pe Iisus şi că El era ocupat să lucreze terenul inimii mele. Doar am zâmbit şi i-am ascultat şi, dacă venea vorba în conversaţie, Îl menţionam pe noul meu Prieten. După aceea, am devenit dependentă de El. Nu mă mai puteam întoarce la vechile mele căi. Era atât de plăcut să vorbesc cu bărbaţi, iar ei să mă asculte. Au început să-mi aprecieze opiniile şi era atât de bine. De fapt, era mai frumos decât să primesc complimente pentru aspectul meu fizic, mai ales că, indiferent de cât de frumoasă eşti, întotdeauna va fi o altă fată la fel de frumoasă ca tine.

Nu vreau să petrec prea mult timp vorbind despre

ceva care s-ar putea să nu fie o problemă pentru tine. Poate că tu deja te respecţi foarte mult şi nu ai face nici moartă lucrurile pe care eu am fost destul de prostuţă încât să le fac, dar vreau să mă asigur că acelea dintre voi care sunteţi ca mine înţelegeţi mesajul clar că Dumnezeu are un vis pentru voi, dar voi trebuie să vă respectaţi. El are o misiune care poate fi îndeplinită de mâinile tandre şi iubitoare ale unei mame, ale unei surori, ale unei fiice, ale unei iubite. Nu vreau ca tu să compromiţi aspiraţiile acestea prin lipsa respectului.

Odată, am fost la o întâlnire dublă cu o prietenă de-a mea. Eram la bowling când iubitul ei a venit la mine şi la prietenul meu şi ne-a spus nonşalant ceva despre relaţia lor sexuală. M-am înroşit imediat şi aş fi vrut să-i trântesc bila de bowling pe picior şi să-i spun prietenului meu să plecăm. În schimb, i-am aruncat o privire care i-a arătat că nu mă interesează şi mi-am notat în minte să nu uit să discut despre asta cu prietena mea. Când i-am spus în cele din urmă ce zisese el, ea a rămas nepăsătoare. Am încercat să-i explic că orice băiat care face glume pe seama relaţiei lor sexuale în prezenţa a doi oameni pe care abia i-a cunoscut nu o merită. El nu o respecta, pentru că dacă ar fi respectat-o cu adevărat, ori nu s-ar fi implicat într-o relaţie sexuală cu ea, ori, dacă ar fi făcut-o, n-ar fi făcut glume pe tema asta.

Am fost atât de necăjită de faptul că părea să n-o deranjeze deloc. Ea este o fată foarte frumoasă. Are unul dintre trupurile acelea perfecte şi părul ei este întotdeauna des, mătăsos şi frumos. Am vrut ca ea să vadă cât de mult valorează. Doream ca ea să ştie că poate avea parte de ceva cu mult mai bun, că merita pe cineva care să o respecte pe ea şi trupul ei, nu un băiat care o folosea ca pe un trofeu cu care să se laude în faţa prietenilor. Vă dau exemplele acestea pentru că doresc să învăţaţi din ele. Aş fi vrut să am şi eu pe cineva care să mă fi tras de păr şi să-mi fi spus că meritam cu mult mai mult şi să mă întrebe de ce eram dispusă să mă mulţumesc cu puţin.

Deşi voi discuta în capitolele următoare despre infidelitate şi abstinenţa de la sex până la căsătorie, te rog să înţelegi că ambele lucruri intră în categoria respectului. Un băiat care te respectă nu va exercita niciodată presiuni asupra ta ca să te culci cu el şi nici nu va alege să stea în braţele altei fete. Aşteaptă-l pe băiatul care te consideră regina lui!

Un alt mod de a-ţi da seama dacă un băiat te respectă este să fii atentă la cum le permite prietenilor lui să vorbească despre tine. Eu ştiu că poate tu eşti o persoană minunată, dar nu toată lumea o să te placă, uneori nici chiar cei mai buni prieteni ai iubitului tău. Vezi tu, unii băieţi care sunt singuri se simt ameninţaţi atunci

când prietenul lor cel mai bun îşi face o iubită, indiferent cât de grozavă ar fi ea. Ei ştiu că relaţia cu prietenul lor se va schimba, aşa că vorbesc despre tine pe la spate şi îţi aruncă în faţă cuvinte dure. Dacă se întâmplă aşa ceva, urmăreşte reacţia iubitului tău. Dacă el te respectă cu adevărat, îi va reduce imediat la tăcere, iar ei vor înţelege că voi doi veniţi doar „la pachet”. Dacă totuşi ignoră comentariile lor şi îţi spune să nu îi iei în serios pe prietenii lui, desparte-te de el. Niciun băiat nu ar trebui să îţi ceară să tolerezi lipsa de respect a prietenilor lui. Ori îi pune la punct, ori, dacă nu, nefăcând asta, îţi spune cât valorezi de fapt pentru el – şi în mod sigur nu valorezi prea mult.

Respect. Cuvântul acesta şi însemnătatea lui s-au cam pierdut în aceste ultime zile dinaintea revenirii lui Dumnezeu, pentru a ne lua acasă. Te rog să-ţi aminteşti de el în căutarea după sufletul tău pereche. Eşti o persoană frumoasă, creată după chipul lui Dumnezeu. Tu valorezi atât de mult… Nu lăsa niciodată vreun băiat să te trateze ca pe un obiect. Tu ai mult mai multe calităţi decât ce se vede în exterior. Nu te lăsa prinsă de ideea că ar trebui să fii senzuală cu un băiat pentru ca el să te placă. Dacă el te respectă ca persoană, îţi va respecta trupul şi dorinţa ta de a te păstra pentru căsătorie. Acesta este un aspect pe care nu îl poate negocia cu tine.

Desigur, după cum am spus la început, respectul trebuie să fie reciproc. Tu nu poţi să „te dai” la prietenii lui, să te îmbraci provocator şi să postezi online fotografii cu tine care ar fi potrivite într-un catalog *Victoria’s Secret*, iar apoi să aştepţi ca el să te respecte în mod natural. Respectul se câştigă. Cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da este să încerci să trăieşti în fiecare zi ca şi când Dumnezeu ar fi lângă tine – şi, apropo, El chiar este. Tu nu ai decât o reputaţie; nu o distruge expunându-ţi corpul şi înjosindu-te pentru ca bărbaţii să te observe. Meriţi să fii respectată. Te rog să nu te subapreciezi.

Capitolul 9

dacă crezi că el e alesul, ia-o încet o lua încet este o artă care nu va face decât ca viitoarele tale relaţii să

decurgă mai lin. Lucrul acesta este important din mai multe motive. În primul rând, după cum am spus şi mai devreme, relaţiile funcţionează cel mai bine atunci când sunt ancorate în prietenie. Nu este nimic greşit ca voi doi să deveniţi mai întâi foarte buni prieteni şi abia apoi să vă implicaţi într-o relaţie romantică. În al doilea rând, dacă întâlneşti un băiat şi ai sentimentul că este ceea ce aşteptai, lasă-l să-şi dea seama singur de asta. Nimic nu-l sperie mai mult pe un bărbat decât o femeie foarte băgăcioasă, care îi bagă pe gât angajamentul în momentul în care el nu este pregătit.

Dacă Dumnezeu ţi-a spus că el este alesul, El îl va ajuta şi pe băiat să ştie lucrul acesta. La început, cred că este bine să menţii un anumit nivel de mister în relaţia voastră. Nu îi spune tot ce gândeşti sau cât eşti de atrasă de el. Trebuie să îl faci să ştie că eşti interesată, dar nu trebuie să întreci măsura. Bărbaţii se sperie repede. Am învăţat asta din propria experienţă. Voi puncta mai pe larg unele dintre lucrurile pe care le-am învăţat, un pic mai încolo, dar, ca să fiu concisă, îţi spun să nu te comporţi ca şi cum el ar fi primul băiat care te-a abordat vreodată. Nu-l suna şi nu-i trimite mesaje în mod exagerat. Nu le spune prietenilor lui cât eşti de îndrăgostită şi nu-i spune lui că e tot ceea ce ţi-ai dorit vreodată. Dacă ai dreptate, vei avea destul timp să-i spui asta mai târziu, dar, deocamdată, ia-o

încet.

Când am început să mă văd cu un fost prieten de-al meu, eram sigură că el era alesul. Îmi amintesc că stăteam cu mama la masa din bucătărie şi radiam de încântare în timp ce îi povesteam despre sufletul meu pereche. Este vorba despre acela despre care am vorbit mai devreme, cel pe care l-am invitat de Ziua Recunoştinţei să fie împreună cu familia mea, cândva la începutul relaţiei noastre. Desigur, sărbătoarea respectivă a reprezentat începutul şi sfârşitul relaţiei noastre perfecte. Pe când mă conducea spre casa bunicilor mei, mi-a spus că, după ce a petrecut ziua cu familia mea, şi-a dat seama că nu este pregătit pentru a fi implicat într-o relaţie serioasă. Mi-a jurat că nu are legătură cu noi, dar că l-a speriat gândul de a se vedea atât de angajat încă dinainte de a-mi cere oficial prietenia. Mi-am reţinut lacrimile şi m-am prefăcut că nu îmi pasă, dar, când m-a lăsat la bunici, mi-am lăsat inima pe scaunul din spate al maşinii lui.

Când mi-am reîntâlnit familia, m-am simţit incredibil de stupidă. Făcusem ca lucrurile să se întâmple foarte rapid şi, cu părere de rău, am realizat că în felul acesta îl îndepărtasem. Ideea este că poţi să strici o relaţie care ar putea fi grozavă pur şi simplu neavând răbdare. Eu sunt un pic de modă veche şi cred că bărbatul ar trebui să conducă relaţia, dar, din când în când, mai preiau şi eu frâiele şi

încerc să fac ca relaţia să se mişte la viteza dorită de mine. A trebuit să învăţ în repetate rânduri că cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să-l laşi pe el să te cucerească. Dacă nu vrea să depună efortul de a te curta, atunci nu te merită. Fetele sunt premii pe care să le câştigi. Ştiu că îţi poate fi greu să te înfrânezi, dar, dacă ai dreptate şi el este alesul, la momentul potrivit vei putea să îi spui tot ce gândeşti şi tot ce simţi pentru el.

Te rog să nu te plafonezi în dragoste. După cum am spus mai devreme, dragostea adevărată trebuie descoperită mai întâi în Hristos. Tot ce trebuie să faci este să ceri, iar Dumnezeu te va îndruma cu bucurie. Dar trebuie să fii dispusă să faci un pas înapoi pentru ca să-L laşi pe El să preia controlul.

La începutul relaţiei, vei merge la nenumărate întâlniri şi vei petrece timp vorbind cu el la telefon sau prin mesaje. Pentru a-ţi fi de ajutor în privinţa întâlnirilor, am enumerat pentru tine câteva lucruri la care cred că ar trebui să te gândeşti după ce vă întâlniţi:

1. Te-a ascultat el când vorbeai şi ţi-a pus întrebări despre tine? Altfel spus, a arătat un interes adevărat pentru a te cunoaşte?

2. Ai făcut şi tu acelaşi lucru? I-ai pus întrebări semnificative despre el? În funcţie de răspunsurile lui de până acum, este el ceea ce îţi doreşti? Nu uita, nu te lăsa

prinsă în jocul creşterii stimei de sine prin încercarea de a prinde un tip pentru ca să te poţi lăuda că ai şi tu un prieten şi să te simţi bine în propria piele. Întâlnirile sunt importante şi pentru ca tu să ajungi să îl cunoşti, dar şi pentru ca el să ajungă să te cunoască. Alege înţelept!

3. Înainte de a face relaţia oficială, ieşi cu el pe oriunde! Întâlneşte-te cu el şi cu familia lui, cu familia ta, cu prieteni comuni şi singură cu el. Asigură-te că ajungi să-l cunoşti cu adevărat şi că îţi place ceea ce vezi în toate contextele respective.

4. Nu-l suna. Dacă de-abia v-aţi cunoscut sau dacă aţi

1 fost doar la o întâlnire, lasă telefonul jos. Dacă este interesat, te va suna. Unii pot considera că lucrul acesta este demodat, dar adevărul este că majoritatea bărbaţilor sunt făcuţi să aibă dorinţa de a alerga după un premiu. Nu-i lua bucuria asta. Trebuie să-l laşi pe el să ia iniţiativa în toate primele întâlniri. După ceva timp, simte-te liberă să începi să-l suni şi să-l inviţi în diverse locuri, dar, la început, cel puţin în cazul primelor trei sau patru întâlniri, asigură-te că te vrea lângă el destul de mult încât să te invite el la întâlnire.

Uneori, noi suntem problema. Noi îi gonim pe băieţi din viaţa noastră fără ca măcar s-o ştim. Devenim prea disponibile sau facem noi cucerirea şi, adeseori, relaţia nu funcţionează. Chiar dacă îl cucereşti, întotdeauna va exista

această anormalitate în relaţia voastră, pentru că tu l-ai sedus. Tot timpul tu vei fi cea care îl va seduce pentru a-l ţine interesat de relaţie şi fericit. Nu ar trebui să fie aşa. Fie că o face prin intermediul prietenilor lui, prin intermediul Internetului sau printr-un simplu bileţel, el va găsi un mod prin care să încerce să te cunoască. Aşa că stai şi aşteaptă-l să vină la tine.

Prietenia este componenta care le lipseşte atâtor relaţii… În schimb, hormonii dezlănţuiţi preiau controlul şi multe fete se dăruiesc într-un efort de a-l „ţine" pe bărbatul visurilor lor. Problema acestui plan este că ele le dăruiesc băieţilor frişca înainte ca ei să înveţe să se bucure de tort. Primul pas în relaţia voastră trebuie să se bazeze pe o prietenie solidă. Ştiţi să vă distraţi când nu e nimic de făcut? Puteţi vorbi ore în şir la telefon fără a avea parte de pauze stânjenitoare? Asigură-te că vă bucuraţi unul de compania celuilalt, nu numai de aspectul fizic.

Ca prieteni, ar trebui să puteţi vorbi despre orice. Comunicarea sănătoasă este o parte importantă a oricărei relaţii de succes. Dacă voi vă împărtăşiţi constant gândurile şi sentimentele, atunci relaţia voastră va merge înainte într-un mod natural. După ce v-aţi întâlnit o perioadă, s-ar putea să simţiţi că ştiţi totul unul despre altul, dar nu vă opriţi din a pune întrebări şi din a vorbi unul cu altul. Dacă se întâmplă aşa ceva, relaţia voastră

este sortită eşecului. Noi, oamenii, tânjim după acceptarea celorlalţi. Dacă nu îl asculţi şi nu-i ceri opinia, el va căuta sprijin la altcineva. Din experienţă am învăţat că, pentru a menţine o relaţie, trebuie să continuaţi să faceţi lucruri împreună. Activităţile menţin o relaţie proaspătă. Încercaţi ceva nou împreună – mergeţi la mail şi jucaţi jocuri împreună, găzduiţi o seară de jocuri cu prietenii, mergeţi să cinaţi împreună, să vedeţi un film, mergeţi ia pescuit! Toate lucrurile acestea diferite vă vor ajuta să vorbiţi în continuare şi să vă îndrăgostiţi mereu unui de altui.

Recunosc că este greu să o iei încet atunci când stomacui îţi este plin de fluturaşi şi te topeşti în prezenţa lui, dar trebuie să construieşti relaţia pe fundaţia solidă a prieteniei, astfel încât să poată rezista testuiui timpului. Dacă ei este aiesui, vei avea tot restul vieţii pentru a lăsa scânteiie romantice să zboare.

Pe de altă parte, vreau să conştientizezi şi dacă relaţia avansează prea încet. Unii băieţi spun că vor s-o ia mai încet aşa încât ei să poată să se mai uite încoace şi-ncoio pentru a se asigura că nu există o partidă mai bună. Dacă vă aflaţi în aceeaşi etapă de un an sau chiar mai mult, poate că ar trebui să mergi mai departe. Dă-i un ultimatum. Ori vrea să progresaţi, ori nu. Asigură-te că eşti pregătită să faci ceea ce este mai bine pentru tine. Dacă te ţine aproape pentru cazul în care nu apare ceva mai bun,

trebuie să deschizi ochii şi să pleci.

Pentru unii băieţi, angajamentul este un lucru greu. Poate că te place destul de mult, dar nu destul încât să-şi închidă toate celelalte opţiuni. Gândeşte-te la asta: dacă tu ai fi pentru el tot ce şi-a dorit, ar face tot ce îi stă în putinţă pentru a te păstra lângă el. Nu-l scuza şi nu te scuza. Poate că te place, dar acest lucru nu este suficient. Vei întâlni pe cineva care te va plăcea mai mult de-atât.

Nu uita că, la început, deşi va fi împotriva emoţiilor tale aflate în fierbere, trebuie să stai şi să-l laşi pe el să te cucerească. Ia lucrurile încet şi lasă-le să progreseze din momentul în care sunteţi amândoi pregătiţi. Dar lucrul cel mai important este să te rogi. Spune-l lui Dumnezeu ce simţi şi cere-l să vă conducă în direcţia corectă.

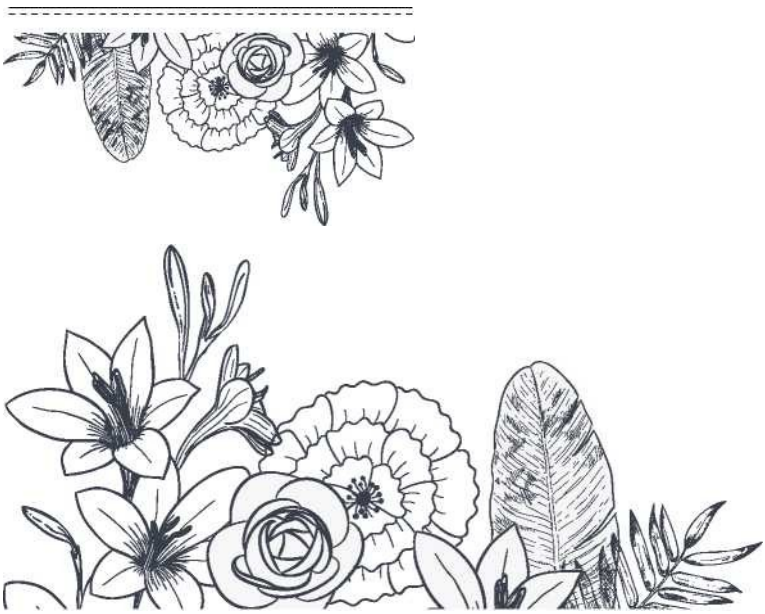

Capitolul 10

INFIDELITATEA:
ceva peste care nu poţi
TRECE

— Ai vrea să ai un trişor în echipa ta, aşa că nu ar trebui să vrei vreunul nici în viitorul tău. Dacă te înşală la începutul relaţiei voastre, în perioada în care vadaţi întâlniri, înseamnă că nu este pregătit pentru un angajament.

Ceea ce trebuie să-ţi aminteşti când ai de-a face cu un prieten care te înşală este că el a ales pe altcineva în locul tău. Rupe-o cu el şi lasă-l să fie cu ea. Cred că este vital să înţelegi cu adevărat afirmaţia aceasta. Dacă te roagă să-l ierţi, trebuie să laşi gândul acesta să răsune în capul tău: el a ales deja pe altcineva în locul tău. Tu n-ai avut nicio decizie de luat. El nu ţi-a acordat demnitatea sau respectul de a decide dacă vrei sau nu să mai continui relaţia. A ales în locul tău şi s-a terminat.

Nu vreau să spun că oamenii nu se pot schimba. Eu sunt ferm convinsă că Dumnezeu poate îndrepta inima oricui se lasă condus de El. În timp, prin maturizare şi cu ajutorul lui Dumnezeu, poate că vă veţi întâlni din nou. Ideea este că eu nu aş lăsa să treacă de la mine şi nu aş aştepta ca el să îmi dovedească părerea lui de rău. Vezi-ţi înainte de viaţă, dă-ţi întâlniri cu alţi băieţi şi vezi ce se

întâmplă. Adevărul este că, odată ce încrederea a fost înşelată, sunt foarte puţine şanse ca să mai meargă ceva între voi. Te vei întreba întotdeauna unde este şi cu cine este; vei vrea în mod constant să-i cauţi prin telefon sau computer; te vei îndoi de el întotdeauna, şi pe bună dreptate. Fără a avea încredere în el, nu vei putea niciodată să fii fericită cu adevărat. Te vei întreba mereu: „Oare când va călca strâmb din nou?" Orice fată din viaţa lui va deveni posibilul tău inamic. Cel mai bun mod de a vedea dacă mai puteţi avea vreun viitor împreună este să luaţi o pauză şi să vezi ce simţi pentru el după ce ai analizat lucrurile dintr-o perspectivă clară şi fără părtinire. Depărtează-te de el şi limpezeşte-ţi gândurile!

Dacă te-a înşelat înainte să fiţi împreună oficial, cred că asta arată că nu este pregătit pentru angajamente. Lucru! acesta s-ar putea schimba sau nu. Trebuie să te asiguri că e! este genu'! de persoană pe care vrei să o aştepţi. Desigur, dacă nu vă întâlneaţi oficia! nu sunt sigură că se numeşte „înşelat". În cazu! acesta, îţi recomand să mă! uezi diferenţele dintre dorinţele tale şi ale lui.

O mare greşeală pe care o fac adeseori femeile atunci când se confruntă cu prob! ema infidelităţii este să o învinuiască pe „cealaltă". Nu ea ţi-a promis că te va iubi; nu ea te-a consolat când plângeai; nu ea este persoana pe

care ai crezut că te poţi baza întotdeauna. Problema n-are nimic de-a face cu ea, pentru că ea nu are nimic de-a face cu tine. De fapt, tu nu ai de unde să ştii dacă nu cumva este şi ea o victimă, la fel ca tine. Dacă îţi concentrezi mânia pe „cealaltă” femeie, faci o mare greşeală şi îl ajuţi de fapt să se joace cu tine. Prietenului tău i-ar părea bine ca ea să fie personaju! rău, pentru că astfel! voi doi v-aţi putea concentra asupra ei ca fiind prob! ema şi niciodată nu veţi discuta despre ce a făcut e! rău. Asta nu are de-a face cu ea, ci doar cu ceea ce ţi-a făcut e! ţie. E! şi-a încălcat promisiuni! e. Tu i-ai încredinţat inima ta, iar e! a fost neg! ijent. Direcţionează-ţi toată supărarea şi mânia asupra cui merită – asupra celui care te-a înşe! at.

Desigur, treaba cu infidelitatea se ap! că în ambe! e sensuri. Dacă eşti serioasă cu privire! a relaţia voastră, e! merită toată atenţia ta. Nu răspunde ape! un! or foşti! or prieteni şi nu flirta cu alţi băieţi. Am observat că fete! e încearcă frecvent să-i facă ge! oşi pe iubiţii! or pentru a se asigura că ei! e p! ac cu adevărat. Lucru! acesta dovedeşte imaturitate. Eu am fost vinovată de aşa ceva până în ziua când tata a stat de vorbă cu mine şi mi-a amintit cât de important este să nu fiu meschină.

Băieţii sunt, prin natura lor, protectori ai propriului teritoriu. Au fost creaţi cu dorinţa de a îngriji şi de a proteja obiectul afecţiunii lor. Cel mai stupid lucru pe care

poţi să-l faci este să te joci cu lucrurile acestea, încercând să stârneşti o luptă. Ar trebui să eviţi orice confruntare, făcând clară poziţia ta. Dacă un băiat „se dă” la tine în timp ce eşti în oraş cu prietenul tău, refuză-l. Nu intra în jocul acesta ca să creezi dramă. Nu alerga la el să-i spui că e un băiat în clasa ta care e interesat de tine. Este treaba ta, nu a lui, să le arăţi acestor băieţi că tu eşti luată deja. Dacă vrei să fii o prietenă bună, trebuie să încetezi să te joci. Trebuie să ai în minte ce e mai bine pentru el.

Infidelitatea este extrem de dureroasă. Este ca şi cum l-ai scuipa în faţă pe cel la care ţii şi asta nu cred că este creştineşte şi nici nu se pretează unei fete. Dacă îţi place de altcineva, desparte-te de prietenul tău. Acelaşi lucru este valabil şi pentru el. Nu ai prefera să se despartă de tine mai degrabă decât să umble cu alta pe la spatele tău? Cartea asta nu este despre întâlniri, ci despre a-ţi găsi soţul şi, dacă aceasta este ceea ce îţi doreşti, va trebui să schimbi modul în care făceai anumite lucruri în trecut. Nu ar trebui să rămâi cu cineva care te înşală doar pentru că ţi-e teamă că nu vei mai găsi pe altcineva. Nu cădea în capcana asta.

Vreau cu adevărat ca tu să înţelegi că, dacă te-a înşelat, trebuie să închei relaţia. Fetele, în special în ziua de astăzi, devin din ce în ce mai înclinate să găsească scuze pentru iubiţii lor. Ne simţim atât de dependente de

ei, încât vrem să ştergem şi să uităm tot ceea ce au făcut şi care ar justifica despărţirea. Nu-ţi poţi imagina viaţa fără el, aşa că îi scuzi orice tip de comportament, atâta timp cât rămâne cu tine. Lucrul acesta nu este logic, mai ales dacă eşti în căutarea sufletului tău pereche. Dacă tu chiar eşti în căutarea partenerului tău pe viaţă, metoda aceasta este de neiertat şi nu este un mod bun de a trăi. Vorbim aici despre restul vieţii tale! Cred că lucrul acesta a fost ceva la care, în trecut, eu una nu m-am gândit întotdeauna realist. Nu lăsa persoana cu care eşti să te distragă din punct de vedere emoţional sau mental de la a păşi cu dreptul în viaţă – singura viaţă pe care o ai. Dacă îngrijorarea cu privire la el îţi consumă toată energia, atunci există o problemă.

Cel mai bun lucru de care mi-am dat seama vreodată este că trebuie să-ţi trăieşti viaţa aici şi acum. Nu poţi să priveşti potenţialul pe care îl vezi în el şi să doreşti şi să speri că într-o zi îl va atinge. Trebuie să priveşti la cine este el chiar acum, în prezent, şi să decizi dacă este persoana cu care vrei să fii pentru totdeauna – şi fii sinceră cu tine însăţi.

Eu cred că încrederea este ancora unei relaţii. Atâta timp cât puteţi avea încredere unul în celălalt, probabil că puteţi trece prin orice ar fi să vină. În orice caz, odată ce încrederea a dispărut, totul începe să se prăbuşească.

Dacă te-a înşelat şi ţi-a distrus încrederea, trebuie s-o laşi baltă. Indiferent cât de greu pare, trebuie să mergi mai departe. După cum am spus şi mai înainte, el a făcut deja alegerea în locul tău. A pus dorinţele lui pripite înaintea sentimentelor tale. Chiar dacă îţi spune că nu a gândit limpede, el singur s-a pus în situaţia de a lua decizia respectivă. Probabil că va încerca să scuze în fel şi chip faptele lui, dar, la urma urmei, el a făcut alegerea. Nimeni nu i-a pus un pistol la tâmplă.

Eu una sunt foarte preocupată de subiectul infidelităţii, deoarece am văzut persoane apropiate mie care au fost complet distruse ca urmare a faptului că au fost înşelate. Am văzut femei superbe care au fost reduse la nişte ciudăţenii nebune şi controlate de furie numai pentru că ei le-au înşelat şi ele au rămas implicate în relaţie. Dragostea nu trebuie să fie dureroasă. Nu trebuie să-ţi sfâşie inima în bucăţi şi să-ţi producă suferinţă. Dragostea ar trebui să te zidească şi să-ţi aducă bucurie. Meriţi cu mult mai mult decât să fii opţiunea secundară a celuilalt. Dacă nu eşti în gândul lui tot timpul, probabil că nu este el alesul.

Un alt motiv pentru care nu sunt înţelegătoare cu cei infideli este faptul că îi cunosc pe băieţi. Ani de zile am fost prietena lor. Fetelor, am fost în „tranşeele” lor şi am auzit cu urechile mele versiunea necenzurată a

conversaţiilor lor despre infidelitate şi am fost sincer dezgustată să-mi aud prietenii, rând pe rând, glumind despre cum şi-au înşelat prietenele. Cu siguranţă, dacă ar fi fost prinşi, ar fi plâns şi ar fi implorat iertare, dar eu una n-am să pot uita niciodată ce am auzit din gura acelor băieţi care vorbeau cu indiferenţă despre prietenele lor, ca şi cum acestea n-ar fi însemnat nimic.

Adevărul este că nu întotdeauna lucrurile sunt aşa cum par, iar unii băieţii nu sunt demni de încredere. Din fericire, există şi băieţi buni; asigură-te însă că scapi de cei răi până când îl vei găsi pe cel bun pentru tine. Am avut cu siguranţă şi amici care erau oameni de ispravă şi care puteau fi crezuţi pe cuvânt. Totuşi există destui viermi în destul de multe mere pentru ca să fii precaută înainte de a „muşca” dintr-o relaţie.

Eu, personal, n-am fost înşelată niciodată sau, dacă am fost, au fost destul de buni în a păstra secretul, pentru că n-am aflat niciodată. Şi aceasta nu pentru că sunt atât de grozavă încât niciun băiat să nu dorească să rişte să mă piardă, ci pentru că nu am fost atrasă niciodată de genul acela de băieţi care păreau persoane infidele. Dacă mă întâlneam cu vreun băiat care dădea vreun semnal că ar putea să mă înşele, o luam la fugă. Pur şi simplu nu m-a atras niciodată genul ăsta.

Partea bună este că, dacă îmi urmezi sfaturile din

capitolele anterioare, vei micşora riscul de a te cupla cu un infidel. Băieţii care te respectă cu adevărat şi care îţi arată că te respectă făcând lucrurile despre care am povestit mai devreme, de obicei nu sunt infideli. Dacă îţi vei lua timp să cunoşti persoana cu care te întâlneşti înainte de a vă cupla, sunt şanse mari să îi descoperi adevărata faţă înainte ca lucrurile să devină prea serioase. Îmi dau seama că unele fete sunt atrase de băieţii răi. Ele vor *să* îmblânzească băiatul pe care nu l-a putut îmblânzi nicio altă fată, pentru că asta le va face să se simtă frumoase. Crede-mă, te ţii de o funie alunecoasă. Caută băieţi cu caracter impecabil, care respectă femeile şi care îl respectă pe Dumnezeu. Cred că relaţiile vor fi întotdeauna un fel de joc de noroc, dar nu închide ochii faţă de lucrurile care ţi-ar putea îmbunătăţi şansele.

Când cauţi să descoperi dacă el este genul de persoană infidelă, ar trebui să te uiţi după câteva trăsături cum ar fi egoismul şi nevoia de satisfacţie imediată. Dacă l-ai mai prins cu minciuna, dacă de multe ori nu este disponibil, dacă este insensibil la sentimentele altora, dacă flirtează cu prietenele tale în faţa ta, dacă este inconsecvent sau secretos, deschide ochii şi lasă semnele să-ţi vorbească. Cred că cel mai bun mod de a-ţi da seama dacă eşti cu un posibil infidel este să ai încredere în instinctele tale. Dumnezeu ne-a dat o intuiţie destul de

bună cu un scop anume, iar dacă nu o foloseşti, nu-ţi faci nicio favoare.

O altă problemă în legătură cu infidelitatea este că, de obicei, aceasta este un năravuri. Odată ce o persoană îşi dă seama că poate să iasă basma curată din situaţiile de acest fel, are tendinţa să recidiveze. În plus, oamenii nu se schimbă peste noapte. Dacă avea prietenă când l-ai cunoscut, dar „se dădea” la tine, sunt şanse mari ca tu să fii următoarea lui victimă. Dacă eşti serioasă cu privire la intenţia de a-ţi găsi soţul, trebuie să tratezi la fel toate actele de necinste. Nu este vorba de un simplu iubit, aşa că problema este cu mult mai serioasă. Acesta este potenţialul tău viitor soţ, iar riscul de a avea o căsnicie dezastruoasă este prea mare, mai ales dacă primeşti semnale de alarmă atunci când sunteţi abia la stadiul întâlnirilor.

Motivul pentru care petrec atât de mult timp asupra acestui subiect este că infidelitatea devine o epidemie în America. Statisticile arată că 22% dintre bărbaţi înşală şi că mai mult de 50% dintre căsnicii sfârşesc prin divorţ. Statistica nu este în favoarea noastră, fetelor, şi adevărul este că nu este întotdeauna uşor să-i descoperi. De obicei, tipii infideli sunt extrem de fermecători, par sinceri şi te învăluiesc cu atenţia lor. După cum am zis şi înainte, dacă un băiat se grăbeşte să-ţi spună că te iubeşte, că se vede

căsătorit cu tine sau orice alt lucru care necesită mult timp de gândire înainte de a fi spus, sunt şanse mari ca el să mai fi spus replicile astea înainte. Oamenii nu se deschid atât de repede decât dacă n-au nimic de pierdut.

Dacă ai fost victimă a acestui gen de băiat, nu fi prea aspră cu tine însăţi din cauză că nu l-ai descoperit, pentru că uneori ne este greu să vedem ceea ce nu vrem să vedem. Totuşi este important să fii conştientă de problemele acestea atunci când îţi cauţi partenerul. Nu vrei doar să fii căsătorită. Vrei să te căsătoreşti cu bărbatul visurilor tale. Vrei să fii cu bărbatul care, atunci când Dumnezeu l-a creat, S-a gândit la tine; vrei ca tatăl copiilor tăi şi viitorul tău iubit să fie onest şi demn de încredere. După cum am spus anterior, relaţiile sunt şi-aşa destul de complicate, chiar şi atunci când totul merge perfect. Nu-ţi va fi de ajutor să te împuşti singură în picior pentru că nu eşti atentă pe cine alegi.

Ca femeie, mai trebuie să recunoşti şi că ceea ce faci tu s-ar putea să le dea semnale acestui tip de băieţi să vină spre tine. Dacă îţi cauţi sufletul-pereche la petreceri, îmbrăcată provocator sau încercând să i-l furi alteia, te faci singură ţinta lor. Băieţii buni nu te abordează pentru că arăţi foarte mult din corpul tău. Ei nu-şi caută neveste în fuste mini, care arată ca şi cum ar putea să stea la colţ de stradă. De obicei, băieţii buni găsesc femei inteligente şi

puternice. Nu uita că oamenii nu pot să calce peste tine decât dacă te aşezi pe jos. Dacă îţi creezi o imagine de damă de companie, e foarte probabil că el te va trata ca atare. Dacă vrei să fii luată în serios, trebuie să înveţi mai întâi ce înseamnă să fii o doamnă şi să te iubeşti aşa cum eşti. De îndată ce te vei iubi şi te vei respecta, oamenii vor observa lucrul acesta şi vei începe să atragi bărbaţi care ştiu că eşti o femeie serioasă.

După cum am spus şi la începutul acestui capitol, dacă descoperi că eşti cuplată cu un infidel, scapă din relaţia respectivă. În orice caz, îmi dau seama că este uşor de zis, dar greu de luat adio, în special dacă aţi fost împreună mai mult timp. Aveţi o istorie împreună şi amintiri plăcute şi chiar nu ştii dacă vei putea să trăieşti fără el. Dar, crede-mă, poţi! Te va durea mult, poate că îţi vor trebui luni sau ani ca să-l uiţi, dar trebuie să încerci. Viitorul tău este la mijloc. Gândeşte-te numai cu cât mai mult te va durea dacă te vei căsători cu el, veţi avea un copil şi apoi vei afla că te-a înşelat din nou.

Te va durea, dar este spre binele tău. Dacă încerci cu adevărat să-l uiţi pe fostul iubit, aruncă toate lucrurile care îţi aduc aminte de el, inclusiv fotografiile, scrisorile şi cadourile. Să stai în camera ta îmbrăţişându-i tricoul nu te va ajuta să mergi mai departe, ci te va face să retrăieşti amintirile plăcute la nesfârşit.

Dacă eşti mânioasă sau deprimată, e-n regulă. Ai lăsat o parte din tine în relaţia asta şi cred că este sănătos să-ţi permiţi să dai frâu liber acestor emoţii. Moartea unei relaţii poate să te facă să te simţi moartă de-a binelea. Ai dreptul să jeleşti şi n-ar trebui să-i asculţi pe prietenii care-ţi ordonă să te ridici imediat. Ia-ţi timp şi mergi mai departe atunci când eşti pregătită. În funcţie de cât de serioasă a fost relaţia voastră, s-ar putea să ai nevoie să mergi la un consilier sau, dacă ai vreo două prietene bune pe care nu le deranjează să asculte aceeaşi poveste iar şi iar de dragul tău, poţi sta de vorbă cu ele.

Este benefic pentru tine să te afli în preajma familiei şi a prietenilor care te iubesc şi care îţi amintesc că meriţi mai mult. Citeşte cărţi, uită-te la filme, fă-ţi un hobby nou, fă exerciţii fizice şi ai grijă de tine. Cu cât vei arăta mai bine, cu atât te vei simţi mai bine. Fă lucruri care îţi preocupă mintea cu altceva decât despărţirea.

Partea cea mai importantă a procesului de vindecare este să începi să mergi din nou la întâlniri. Nu-i permite infidelului să-ţi distrugă viaţa. Există în lumea aceasta oameni foarte răi, dar acum eşti mai înţeleaptă în a-i descoperi. Aşteaptă până când eşti pregătită, apoi ieşi din nou în lume şi cunoaşte oameni noi. Cel mai rău lucru pe care poţi să-l faci este să îl laşi pe el să îţi definească stima de sine. El are o problemă, nu tu. Dacă el n-a văzut cât de

preţioasă eşti, înseamnă că pur şi simplu nu vă potriveaţi. Nu înseamnă că nu erai destul de drăguţă, de deşteaptă sau de atrăgătoare. Acum, eşti liberă din nou; mingea este în terenul tău. Ieşi în lume şi pune mâna pe sufletul tău pereche!

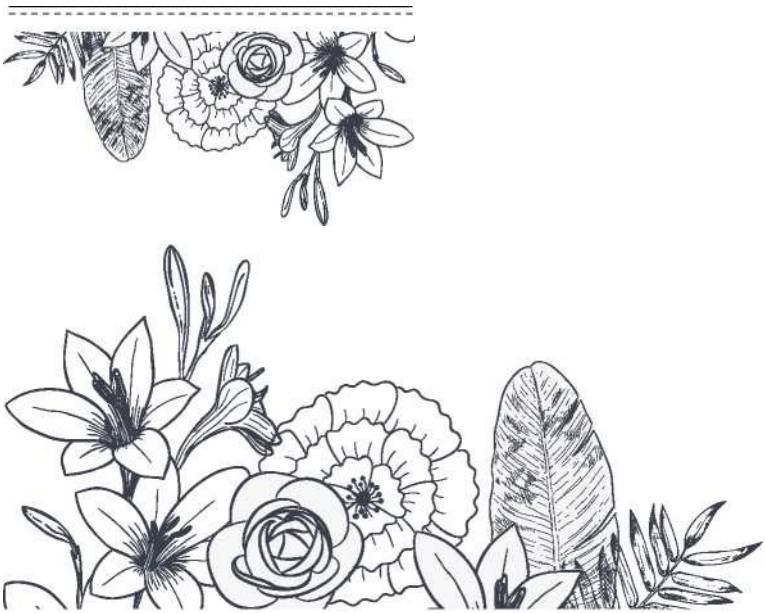

Capitolul 11

să vorbim despre sex exul. Este subiectul inevitabil despre care fiecare cuplu trebuie să vorbească la un moment dat. Ar trebui să faci lucrul acesta înainte de căsătorie sau ar trebui să aştepţi? O prietenă de-a mea spunea cândva, referindu-se la sex: „Eu n-aş cumpăra o pereche de pantofi fără s-o încerc înainte”. Din nefericire, aceasta este mentalitatea dominantă în societatea noastră. Dar, indiferent de cum tratează societatea sexul şi

dragostea, viitorul tău soţ nu este o pereche de pantofi. Cu toate că sună a clişeu, dragostea adevărată poate să aştepte. Cel mai frumos cadou pe care o mireasă îl poate oferi soţului ei în noaptea nunţii este castitatea ei. A aştepta până la căsătorie să faci sex este cu siguranţă un semn al credinţei – credinţa că Dumnezeu îţi va aduce sufletul tău pereche.

Părinţii mei au vorbit cu mine despre sex, dar tot ce mi-au spus a fost să nu o fac înainte de căsătorie. Privind în urmă, mi-aş dori ca cineva să fi stat cu mine şi să-mi spună ceea ce îţi voi spune eu ţie: sexul este cu adevărat minunat doar când iubeşti persoana cu care o faci şi ştii că voi veţi fi împreună pentru restul vieţii voastre. Dragostea adevărată nu poate fi grăbită, şi nici nu este trecătoare. Dragostea adevărată, în opinia mea, apare, de obicei, o dată în viaţă. Dacă îţi auzi prietenele vorbind despre aventurile lor de săptămâna trecută şi despre cât de incredibil a fost, sunt doar minciuni. Ori mint, ori n-au nicio idee cu cât putea să fie mai bine dacă ar fi fost cu partenerul lor veşnic – atât de bine încât ele nici măcar nu pot înţelege.

Uite aspectul la care majoritatea oamenilor nici măcar nu se gândesc. Nu noi, ca specie umană, am creat sexul. Din moment ce nu noi l-am creat, nu avem nicio idee cum să-l folosim corect sau despre cum funcţionează.

Sexul nu este un păcat. Dumnezeu l-a creat pentru noi, dar l-a creat pentru a fi experimentat în cadrul căsniciei. Sexul este cea mai profundă formă de închinare a cuplului, prin care cei doi Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru cadoul de a se avea unul pe celălalt. Sexul a fost creat să fie plăcut. Fiind un Domn creativ, grijuliu şi blând, Dumnezeu ne-a creat să fim fiinţe sexuale, ştiind că asta ne va împlini. Adam şi Eva au fost primul cuplu căsătorit care şi-a consumat căsătoria în cel mai intim mod posibil; ei sunt exemplul nostru în ceea ce priveşte scopul pe care l-a avut Dumnezeu când a creat sexul.

Pe măsură ce m-am maturizat, am devenit o adeptă convinsă a principiului că virginitatea este cel mai frumos cadou pe care un soţ şi o soţie şi-l pot face reciproc în noaptea nunţii. Nu doar că asta dă materialitate cuvintelor „Te iubesc”, dar exprimă şi cât de mult vă iubeaţi unul pe altul chiar înainte de a vă cunoaşte. Aşteptând, tu îi spui de fapt viitorului tău suflet-pereche: „Ştiam că într-o zi te voi găsi, aşa că m-am păstrat pentru acest moment. Am vrut să nu împart acest dar preţios cu nimeni altcineva decât cu tine”. Sexul are menirea de a fi o conexiune între voi doi şi să facă din voi o singură persoană.

Din păcate, la fel ca în cazul atâtor altor lucruri din viaţă, Satana a pervertit şi a degradat sexul, făcându-l o practică ordinară, iar nu un act sacru, cum este de fapt.

Vezi tu, întreaga experienţă creştină este să mori faţă de tine însăţi şi să trăieşti doar pentru singurul scop pe care Hristos te-a creat să-l împlineşti. Sexul în afara căsătoriei, drogurile, alcoolul şi multe alte ispite au legătură cu satisfacerea sinelui. Totul se reduce la a-ţi trăi viaţa după propriile reguli, găsind fericirea separat de Dumnezeu. Biblia vorbeşte în repetate rânduri despre imoralitatea sexuală. Aceasta este o pervertire care te va despărţi de Dumnezeu. Satana nu este prost; el ştie că, dacă te poate agăţa cu ideea satisfacerii sinelui, tu şi Dumnezeu nu veţi mai avea nimic în comun. Dumnezeu este dragoste adevărată, dragostea aceea care L-a determinat să atârne pe cruce de dragul salvării tale.

Satisfacerea sinelui este ceva ce Dumnezeu nu a pus în structura noastră genetică. Când începi să-ţi îngădui lucrurile acestea, apetitul tău nu va fi satisfăcut niciodată. Vei aluneca din ce în ce mai departe de El, deoarece te joci cu ceva ce nu a fost menit să fie folosit în aceste condiţii. Sexul nu a fost creat să fie ceva iresponsabil. Societatea noastră profund degradată este cea care ne-a făcut să credem că sexul nu înseamnă nimic. Hristos şi apostolii au fost foarte atenţi în ceea ce priveşte mesajul despre puritatea sexuală.

În cartea Faptele apostolilor, când ucenicii s-au întâlnit să discute despre doctrinele importante ale

bisericii creştine primare, inclusiv problema care îi viza pe evrei şi păgâni, sexul fost un subiect prioritar. Ucenicii s-au întâlnit, s-au rugat şi au alcătuit o listă cu învăţăturile pe care li le-a dat Dumnezeu. Educarea oamenilor cu privire la importanţa purităţii sexuale s-a aflat pe lista respectivă. Ei ştiau că urmaşii lui Hristos fuseseră chemaţi să fie puşi deoparte şi că, pentru Hristos, satisfacerea sinelui prin relaţii sexuale în afara căsătoriei constituia un lucru de neacceptat.

Eu cred cu tărie în puritatea sexuală deoarece cred în Dumnezeu. Dar cred că lucrul acesta este valabil indiferent dacă doreşti să trăieşti o viaţă conform standardelor lui Hristos sau nu. Motivul este că tu eşti o persoană specială. Eşti frumoasă. Ai ceva ce merită să fie păstrat. Corpul tău este unicat şi n-ar trebui să îl oferi la întâmplare oamenilor din jurul tău, care nu sunt în stare să-l aprecieze ca pe o creaţie artistică, aşa cum este. Cu siguranţă, iubitul tău ar putea să îţi spună că te iubeşte şi asta s-ar putea să te mulţumească îndeajuns încât să-i permiţi să experimenteze tot ce ai tu de oferit, însă adevăratul simbol al dragostei, care a rezistat chiar şi în societatea noastră imorală, este căsătoria. Căsătoria este ceva foarte important. Este un jurământ între două persoane, care spune că voi vă veţi iubi unul pe altul până în ziua când moartea vă va despărţi. Ea spune că

Dumnezeu ţi-a încredinţat să ai grijă de persoana aceasta, împreună cu care vei crea chiar şi un pui de om.

Căsnicia, când se bazează pe sinceritate, este dragostea în acţiune. Sexul, care a fost destinat să fie folosit după căsătorie, este un derivat al dragostei. Indiferent de ce ai auzit de la alţii, sexul este personal, special şi faci o mare greşeală dacă îl oferi cuiva care nu este soţul tău. Îţi pot garanta că vei regreta dacă vei face sex înainte de căsătorie, vei regreta când vei întâlni persoana căreia vei dori să îi oferi totul. Când îl vei întâlni pe alesul tău, tot ce ai citit şi despre care ai crezut că este doar praf, va deveni atât de real pentru tine. Te va sfâşia sufleteşte faptul că ai furat acea piesă de frumuseţe care îi era destinată lui şi că ai dat-o altcuiva care o merita cu mult mai puţin, cuiva care probabil te-a folosit, te-a părăsit sau care ţi-a sfărâmat inima în bucăţi, pentru că dragostea aceea nu a fost reală. A fost o contrafacere pe care tu ai încercat să o dai drept autentică şi abia când vei întâlni acea singură persoană care poate aduna toate cioburile ca să le pună din nou împreună, vei putea probabil să înţelegi adevărata gravitate a ceea ce ai făcut.

Când vine vorba despre sex, presupun că majoritatea oamenilor au făcut câteva tipuri de greşeli privind impuritatea sexuală în afara căsătoriei. Asta mă include şi pe mine. Dacă ai făcut o greşeală, nu te lăsa prinsă de

gândul că eşti fără speranţă, că n-are rost să mai încerci. Poţi fi „pură” din nou prin pocăinţă şi prin schimbarea inimii. Biblia este destul de clară că, din moment ce Dumnezeu te-a iertat, El aruncă greşelile tale ca pe o piatră, departe de mintea Sa, şi recunoaşte cu mare satisfacţie schimbarea pe care ai făcut-o. Iisus chiar le-a spus ucenicilor Săi că nimic nu Îi oferă o bucurie mai mare decât copilul care se întoarce acasă din cele mai adânci văi ale păcatului. El spune că inimile acestea devin chiar mai preţioase decât cele ale acelora care nu s-au pierdut niciodată şi că în ceruri este sărbătoare când cineva care fusese pierdut a venit acasă. Am simţit bucuria şi pacea Sa când eu însămi m-am întors acasă după ce fusesem complet pierdută. De fapt, au existat momente când am făcut eforturi conştiente de a mă îndepărta de direcţia spre care mă ghida El şi să-mi croiesc propriul drum. El m-a aşteptat însă răbdător şi nu a renunţat niciodată la mine până când m-am întors înapoi, iar când am făcut-o, m-a înnoit fără nicio ezitare.

Chiar şi acum, simt uneori că Dumnezeu este departe de mine, ca şi cum mi-ar întoarce spatele deoarece este dezamăgit de greşelile pe care continui să le fac. Ca oameni, noi putem să le spunem altora să nu facă un anumit lucru şi putem face asta de atâtea ori până când ne enervăm pentru că nu ne ascultă. Şi, sinceră să fiu, mă

simt uneori ca şi cum Dumnezeu este supărat pe mine.

Uneori evit rugăciunea, sperând că ceea ce am făcut va dispărea din mintea Lui şi va uita. Iar atunci când mă rog, o fac doar pentru lucrurile de suprafaţă. Mă abţin să-l cer ceva care ar presupune din partea mea să mă cercetez adânc şi să necesite ca eu să fac ceva. Pun relaţia noastră în aşteptare deoarece nu pot accepta să îi chem Numele, ştiind că L-am făcut de râs înaintea oaspeţilor cereşti.

Gândul care de obicei mă pune într-o adâncă stare de întristare, încât să nu pot dormi, este gândul că am păcătuit intenţionat. Nu a fost un accident, a fost o alegere, o alegere pe care am făcut-o din nou. Nu pot să dorm noaptea, când mă gândesc la modul în care L-am dezamăgit. Am renunţat demult să mai încerc să evit păcatul din cauza fricii. Obişnuiam să mă străduiesc din greu să iau decizii perfecte, deoarece eram speriată de mânia Lui. În cele din urmă, am realizat că Dumnezeu nu trebuie să fie adorat de frică, ci din dragoste, şi acesta este modul în care încerc să mă raportez la El acum.

Acum, când aleg minciunile lui Satana în locul înţelepciunii lui Dumnezeu (căci asta fac atunci când păcătuiesc), mă simt distrusă de durere, nu din cauza fricii, ci din cauza durerii imense pe care ştiu că Dumnezeu trebuie să o fi simţit când l-am ales pe vrăjmaş în locul prieteniei Lui. Doar în relaţiile cu Dumnezeu şi

Satana am putea face asta vreodată. Niciun om cu mintea întreagă nu ar avea vreodată orice fel de relaţii cu inamicul cuiva pe care el îl iubeşte în orice altă situaţie decât în domeniul spitiual. Pur şi simplu nu s-ar întâmpla aşa ceva… Loialitatea este o valoare în societatea noastră. Este o virtute căutată. Ne putem ierta o mulţime de alte greşeli unii altora, atâta timp cât simţim că ne suntem loiali.

Cred că Dumnezeu. Se simte singur adeseori. Mii, chiar milioane, pretind a fi prietenii Lui şi totuşi ei desconsideră acel element care defineşte prietenia adevărată: loialitatea pură şi completă. Aceasta ar trebui să fie numitorul vostru comun între puritate şi Hristos. Ar trebui să evităm păcatul doar în baza acestui principiu. Nu pentru că ne temem de consecinţe, nu pentru că vrem să ne simţim bine în propria piele, nu pentru că vrem să fim respectaţi precum un îndrumător spiritual, ba chiar aş merge chiar până acolo încât să spun nu pentru că vrem să mergem în ceruri, ci ar trebui să evităm păcatul în baza principiului pur şi sincer al supunerii noastre complete, în iubire şi loialitate, faţă de Dumnezeu. Ar trebui să întoarcem spatele ispitelor lui Satana deoarece gândul de a avea orice fel de înţelegere cu vrăjmaşul Tatălui nostru este respingător pentru noi.

Aşa că, atunci când greşesc, când dau pe faţă cât de

fragilă este prietenia mea, când sunt un trădător al celui mai bun Prieten pe care L-am avut vreodată, simt uneori că El nu vrea să aibă nicio legătură cu mine, iar gândul acesta este unul dureros. Totuşi am citit un gând în *Calea către Hristos*, o carte preţioasă, scrisă de Ellen G. White, un gând care m-a liniştit.

Ea a scris aşa: „… vrăjmaşul a tot binele a orbit mintea oamenilor, aşa încât ei privesc spre Dumnezeu cu teamă, închipuindu-şi-L ca fiind sever şi neiertător. Satana a determinat pe oameni să considere pe Dumnezeu ca fiind o fiinţă al cărei atribut principal este judecata severă, unul care este un judecător aspru, un creditor brutal şi neînduplecat”.

În timp ce citeam cuvintele acestea, am fost smerită. Am realizat că Dumnezeu, acel Dumnezeu pe care eu îl evitasem şi la care renunţasem prin rugăciunile mele superficiale, îmi vorbea. El a făcut efortul de a mă căuta şi, în nesfârşita şi puternica Lui milă, mi-a reamintit că misiunea Sa pe pământ nu a fost să contabilizeze greşelile oamenilor, ci să le scrie pe nisip. Uitasem că Dumnezeu este dragoste, iar Ellen G. White mi-a reamintit nu doar că Dumnezeu este dragoste, ci şi faptul că trebuie să-i răspund acesteia prin loialitate. Aşa că, te rog, aminteşte-ţi că nu Dumnezeu este creatorul sentimentului de vinovăţie, ci Satana. Satana doreşte ca tu să crezi că Dumnezeu este

furios. El vrea ca tu să îl eviţi şi să îţi îngropi „sicriul” atât de adânc în pământ, încât nici măcar să nu mai ştii cum să te întorci acasă. Satana vrea să crezi că Dumnezeu a obosit să te ierte, dar sper că tu ştii că Iisus este dragoste.

Vezi tu, asta face parte din înşelăciunea lui Satana. El mizează pe faptul că ne vom evalua pe noi înşine şi vom ieşi „uşoare”. El speră că ne vom regăsi murdare în ochii lui Dumnezeu, renunţând şi trecând de partea lui în totalitate. Vinovăţia nu este un sentiment creat de Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat o conştiinţă şi, în acelaşi timp, o voinţă liberă. Dacă vom alege să ignorăm vocea aceea liniştită şi slabă, El nu ne va inunda cu vină, deoarece aceea a fost alegerea noastră. Satana este făuritorul vinovăţiei. El ştie că vina devine apăsătoare şi că prea multă apăsare conduce la depresie. Dacă el ar putea să ne determine să credem că nu suntem destul de bune pentru Dumnezeu, noi am renunţa.

Funcţionează pentru că este adevărat. Noi nu suntem potriviţi pentru prezenţa lui Hristos, dar, cu toate acestea, El ne promite că, prin mila Sa, va fi acolo dacă îl vom chema. Nu există niciun păcat – de la sex la crimă – pe care Dumnezeu să nu-l ierte dacă ne pare rău cu adevărat. Nu spun eu lucrul acesta; este scris în Biblie. Dacă vrei să întâlneşti un grup de păcătoşi nevrednici de dragostea lui Hristos, răsfoieşte paginile Cuvântului sacru al lui

Dumnezeu. Povestirile despre regele David, Moise, Iona, Adam şi Eva şi mulţi alţii ne arată că este posibil să te schimbi. Dumnezeu ştie mai bine decât oricine cât de grea este viaţa pentru că a trăit-o. El S-a făcut om deplin pentru a putea umbla în pantofii noştri. Diavolul nu doreşte ca tu să ştii că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al iertării. El speră că nu ne vom da seama de faptul că Tatăl nostru ne dăruieşte atât de mult har, încât noi nu vom putea nici măcar să începem să culegem roadele fiecărei lacrimi pe care El o şterge din ochii noştri.

Nu îl lăsa pe Satana să câştige bătălia asta. Nu îl lăsa să înscrie niciun punct în meciul dintre bine şi rău. A păstra relaţiile intime pentru căsătorie nu este doar un angajament faţă de partenerul tău pământesc, ci şi un angajament între tine şi Tatăl tău ceresc. Este de asemenea un angajament faţă de tine însăţi. Indiferent de ce greşeli ai făcut în trecut, lasă-L pe Dumnezeu să le ia astăzi şi să le arunce departe. Este timpul unui nou început.

Dacă asta a sunat un pic agresiv, îmi cer scuze. Pur şi simplu îmi doresc să împărtăşesc cu tine ceea ce mi-aş dori ca cineva să fi stat şi să-şi fi luat timp să discute cu mine. Adevărul e că este greu să fii fată. Băieţii încearcă mereu să aibă o relaţie fizică cu tine şi este obositor să ţii într-una garda ridicată. Dar trebuie să fii puternică şi să ţii cu tărie

de convingerile tale. Trebuie să ignori băieţii şi cultura care îţi spune că sexul nu e mare brânză.

Capitolul acesta nu este destinat să te facă să te simţi prost în cazul în care ai făcut o greşeală. Este posibil să te fi încrezut prea repede sau să fi crezut că eşti îndrăgostită sau să fi căutat linişte. Indiferent care a fost motivul, Dumnezeu cunoaşte toate detaliile. El îţi cunoaşte inima mai bine decât tine şi încă te priveşte cu cei mai iubitori ochi. Dumnezeu ştie care a fost viaţa ta atunci şi ştie unde eşti acum. Dumnezeu poate să-ţi facă trupul pur din nou, dacă I-o ceri.

Dar ce se întâmplă dacă urmează să te căsătoreşti? Este în regulă să faci sex cu iubitul tău dacă plănuiţi să vă căsătoriţi? Din nefericire, tu crezi că urmează să te căsătoreşti, dar până vei ajunge la altar şi vei spune „Da”, lucrurile se pot schimba. În mod sincer îţi pot spune că, în ceea ce priveşte toate cele trei relaţii extrem de serioase cu cei trei iubiţi ai mei, am crezut că mă voi căsători cu ei. Am petrecut aproximativ trei ani din viaţa mea cu fiecare dintre ei şi, la momentul acela, eram sigură că lucrurile se vor termina cu o rochie albă. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru rugăciunile la care nu mi-a răspuns. El nu mi-a demonstrat clar 100% că îmi găsisem alesul, aşa că, deşi doream cu disperare să mă aşez la casa mea şi să opresc jocul întâlnirilor, am ales să nu mă mulţumesc cu cineva

care nu făcea parte din planul lui Dumnezeu.

Sexul în afara căsătoriei nu este rău doar pentru viitorul tău partener, ci şi pentru tine. Organul sexual al unei femei este inima ei. Când vezi fete care se culcă cu băieţi diferiţi în fiecare săptămână, nu le vorbi de rău. Ele suferă şi încearcă să umple un gol din inima lor prin sex, dar nu funcţionează. Chiar dacă sexul înaintea căsătoriei s-ar putea să nu fie ceva care îţi dă de furcă ţie, e posibil să fie o problemă cu care se confruntă unele dintre prietenele tale. Dacă te afli într-o situaţie de acest gen, fii un exemplu bun şi spune-i prietenei tale că este mai bună de-atât. Aminteşte-i că ea merită mult mai mult decât să fie cucerirea unui băiat oarecare.

Dumnezeu te poate folosi să influenţezi viaţa cuiva. Ai datoria să împărtăşeşti lucrurile pe care Dumnezeu le-a aşezat în inima ta, într-un mod plin de dragoste. Biblia spune că Dumnezeu ne va trage la răspundere pentru modul în care am influenţat viaţa cuiva. Este vorba pur şi simplu de dragoste: trebuie să faci pentru alţii ceea ce nimeni nu a făcut pentru tine. Trebuie să rişti şi să iubeşti pe cel ce e de neiubit. Nu fi fata tipică, răutăcioasă şi bârfitoare. Iubeşte-o şi iubeşte-te!

O prietenă m-a întrebat odată unde scrie explicit în Biblie că sexul premarital este greşit. Ea ştia că este o problemă, dar iubitul ei, care era de asemenea creştin, îi

spusese că Biblia nu afirmă aşa ceva. I-am prezentat câteva versete care erau subliniate în Biblia mea şi vreau să ţi le împărtăşesc şi ţie şi sper că vei putea să le împărtăşeşti la rândul tău altcuiva. Aş dori, de asemenea, să semnezi contractul purităţii de la finalul acestei cărţi, să îl decupezi din carte (sau să îl printezi) şi să îl pui undeva unde ştii că-l vei putea privi din când în când.

Simte-te liberă să scrii unele dintre versetele acestea în contractul purităţii tale sau să le subliniezi în Biblia ta, dar, mai presus de toate, lasă-L pe Dumnezeu să-ţi demonstreze adevărurile Sale în viaţa ta. (Versetele următoare au fost preluate din traducerea Bibliei de Dumitru Cornilescu.)

& 1 Corinteni 6: 9 spune: „Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii…”

& 1 Corinteni 6: 13 spune: „Mâncărurile sunt pentru pântece şi pântecele este pentru mâncăruri. Şi

Dumnezeu va nimici şi pe unul, şi pe celelalte. Dar trupul nu este pentru curvie, el este pentru Domnul şi Domnul este pentru trup”.

& 2 Timotei 2: 22 are de-a face mai mult cu importanţa purităţii inimii ca întreg: „Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea,

pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”.

& 1 Corinteni 6: 18 spune: „Fugiţi de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul este un păcat săvârşit afară din trup, dar cine curveşte păcătuieşte împotriva trupului său”.

& Efeseni 5: 3 spune: „Curvia sau orice altfel de necurăţie, sau lăcomia de avere nici să nu fie pomenite între voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi”.

& Coloseni 3: 5 spune: „De aceea, omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este o închinare la idoli”.

& Iată şi versetul care vorbeşte cu cea mai mare putere pentru mine, deoarece face referire la faptele cetăţilor Sodoma şi Gomora şi la ultimele zile ale lui Noe, prezicând cum va fi la sfârşitul timpului, înainte de revenirea lui Dumnezeu. Iuda 1: 7 spune: „Tot aşa, Sodoma şi Gomora şi cetăţile dimprejurul lor, care se dăduseră ca şi ele la curvie şi au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veşnic”.

Acestea sunt doar câteva versete pe care le-am selectat, dar dacă îţi vei citi Biblia, vei vedea că imoralitatea sexuală este în mod evident o problemă cu care Domnul ştia că ne vom confrunta, deoarece se vorbeşte împotriva ei de nenumărate ori.

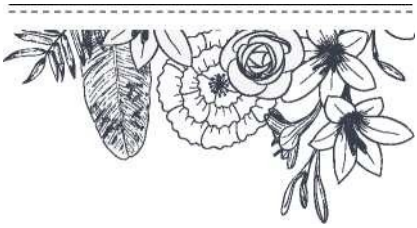

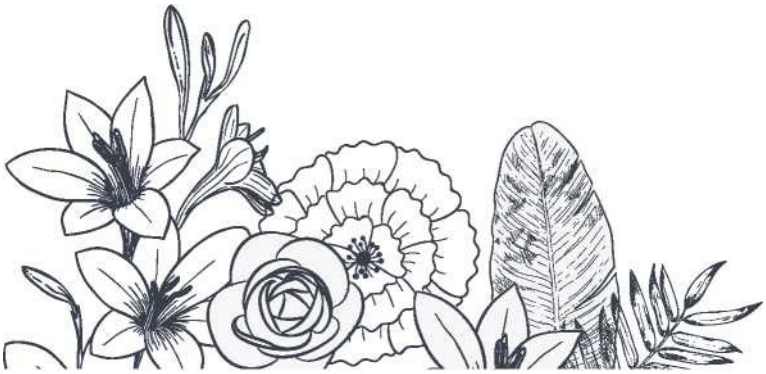

Capitolul 12

liniştea dinaintea furtunii ceasta este probabil cea mai grea parte a relaţiilor, cel puţin pentru mine. Aceasta este etapa chiar de dinainte de lovitura „fulgerului”, asta însemnând că trebuie să fii singură şi, uneori, pentru o perioadă destul de îndelungată. Uneori este nevoie să fii singură şi să îi observi pe alţii pentru a fi mai conştientă de ceea ce vrei şi ai nevoie de la o altă persoană. Ştiu că etapa asta este naşpa. Este nasoală rău. Nimeni nu vrea să fie singur. Dar ţine minte, când totul este calm, când te aştepţi mai puţin, atunci te loveşte „fulgerul”. Atunci capătă sens toate celelalte lucruri. Nu te arunca într-o relaţie cu un băiat pe care îl ţii prin preajmă doar pentru confortul tău, şi rupe orice legătură cu fostul iubit. Acesta

este timpul în care să fii singură. Şi trebuie să ai răbdare în tot acest timp. Gândeşte-te la ce anume te împlineşte şi la ce crezi că doreşte Dumnezeu să realizezi în viaţă. Îţi aminteşti ce spuneam mai devreme, că eşti pe cale să pui bazele unei echipe? Trebuie deci să fii sigură că îţi poţi asuma partea ta de responsabilitate.

Pentru o perioadă lungă de timp, îmi amintesc că L-am tot întrebat pe Dumnezeu de ce nu acţiona în locul meu. Eram sigură că sunt gata şi doream ca El să mă binecuvânteze cu sufletul meu pereche. Am avut un profesor de Biblie în primul an la facultate, care, pentru prima oară, mi-a deschis ochii în ceea ce priveşte importanţa găsirii partenerului potrivit. El spunea că lui Dumnezeu Îi pasă de lucrurile astea. Dragostea este, la urma urmei, specialitatea Lui. Profesorul a captat repede atenţia întregului amfiteatru când s-a adresate unei camere pline de tineri care erau siguri că acolo, în facultate, îşi vor găsi sufletul-pereche. Fetele, în special, se agăţau practic de fiecare cuvânt al său; apoi el ne-a provocat să ne rugăm pentru subiectul acesta. Ne-a spus să îl rugăm pe Dumnezeu ca un înger al Lui să ne aducă persoana aleasă de El pentru noi, dacă suntem pregătiţi pentru ea.

Eram deja destul de încrezătoare că eram cu persoana potrivită, dar, de îndată ce s-a ales praful de

relaţia noastră, am căzut pe genunchi şi am început să mă rog. Am întâlnit şi alţi băieţi, dar am ştiut că nu erau potriviţi. Am continuat să mă rog, dar, privind acum înapoi, realizez că am întârziat răspunsul, deoarece m-am întors la fostul iubit. Gestul acesta a arătat o lipsă de credinţă din partea mea şi a fost un obstacol direct în faţa lui Dumnezeu. Adeseori mă gândesc că am stricat totul din cauza incapacităţii mele de a mă bucura de liniştea dinaintea furtunii. Îmi doresc ca profesorul meu de Biblie să fi făcut clar subiectul ăsta când avea o sală plină de tinere studente atente, care se rugau la Dumnezeu ca un înger să le aducă şi lor sufletul-pereche. O fată din clasa aceea, care a rostit probabil rugăciunea respectivă, s-a căsătorit chiar înainte de terminarea anului şcolar. Ea şi soţul ei au acum un copil. Cei doi nici măcar nu fuseseră la o întâlnire până în ziua când profesorul ne-a lansat provocarea. Nu ştiu dacă erau măcar amici pe-atunci. Ea era totuşi pregătită şi, când s-a rugat, fără să împiedice în vreun fel vorbele înălţate, Dumnezeu a acţionat în interesul ei. Ea a fost pregătită, dar, din câte se pare, eu nu.

Câteodată, ca femei, credem că suntem atât de sigure de ceea ce ne dorim. Credem că le-am pus pe toate cap la cap şi nu înţelegem de ce întârzie Dumnezeu. Nu uita, este posibil ca aşteptarea să aibă legătură cu băiatul.

Poate că el nu este gata, iar dacă îl întâlneşti acum, nu va funcţiona. Poate să fie asta sau se poate ca problema să fie la tine. Nu spun că trebuie să fii perfectă înainte ca Dumnezeu să-ţi răspundă la rugăciune, dar cred că în mod sigur te va ajuta dacă vei fi cât poţi de bună. Gândeşte-te la etapa aceasta ca la „etapa coconului”. Acesta este timpul când să stai şi să pui lucrurile în ordine. Fă pace cu Dumnezeu şi descoperă lucrurile bune la tine şi lucrurile care ar avea nevoie de ceva rugăciune şi de schimbare. Ceea ce vreau să spun este că ne grăbim să credem că nu e nimic în neregulă cu noi şi nu înţelegem de ce nu primim ceea ce vrem; uneori însă problema suntem noi.

Nu este ca şi cum un băiat va intra în viaţa ta şi totul va merge bine. Trebuie să înveţi când eşti singură cum să faci lucrurile să funcţioneze. El merită să te întâlnească în cel mai bun moment al tău. Tu însăţi meriţi să fii în cea mai bună formă pentru propria stimă de sine, ca să nu mai vorbim de altcineva. Dacă vrei să slăbeşti câteva kilograme, acum e timpul să o faci. Dacă vrei să îţi termini educaţia, mergi la şcoală. Dacă vrei să călătoreşti şi să vezi lumea, rezervă-ţi bilete. Lucrurile vor fi minunate când va intra şi el în peisaj, dar, de asemenea, vor deveni şi mai complicate. Poţi uşura unele dintre viitoarele complicaţii, fiind sigură că eşti fericită şi singură. Nu poţi căuta pe altcineva să te repare. Nu este corect să pui o astfel de

presiune asupra lui. El nu este un cavaler pe cal alb care te va salva de ceea ce eşti acum. El este cireaşa. El este acea binecuvântare suplimentară la care tu nu te-ai gândit niciodată că ar putea exista. El este desertul după o masă minunată. El este tot ceea ce crezi că nu meriţi. El va face diferenţa dintre bun şi extraordinar. În consecinţă, trebuie să fii sigură că toate problemele pe care le ai sunt rezolvate.

Nu am fost niciodată bună la ceea ce tocmai am descris. Nu am fost fericită de una singură, şi de aceea toate despărţirile mele au tărăgănat destul, când ar fi trebuit să fi fost încheiate demult. Probabil am rănit băieţi foarte de treabă, conducându-i pe un drum despre care ştiam că este o fundătură. Îmi este ruşine de ceea ce am fost. Ei nu meritau să fie trataţi cu atâta insensibilitate doar pentru că eu aveam nişte probleme emoţionale ciudate, care mă făceau să-mi fie teamă de singurătate. Nu ştiu de ce am simţit întotdeauna că am nevoie de un băiat care să fie interesat de mine pentru ca eu să mă simt interesantă. Acum ştiu că toate astea nu sunt sănătoase. Crede-mă când îţi spun că tu prelungeşti întregul proces dacă îţi ignori bagajele emoţionale şi nu le repari, ca să îţi poţi continua viaţa. Ţine legătura cu prietenele tale, citeşte cărţi, stai cu familia – scopul este să înveţi să te simţi confortabil în propria piele.

De asemenea, pe când eram singură, trebuia ca întotdeauna să plac pe cineva. Este ceea ce menţine lucrurile interesante. Probabil că nici asta nu este o idee bună. Asta ar putea să sune extrem, dar până când nu te vei simţi confortabil cu tine însăţi, chiar ar trebui să respingi orice fel de implicare romantică. Aceasta îţi va îngreuna progresul şi judecata. Vei începe să crezi că eşti interesată de băieţi de care, în realitate, nu eşti interesată, şi asta doar pentru că eşti plictisită. Este timpul să deschizi borcanul şi să laşi toţi „licuricii" să zboare în libertate. Lucrul acesta va avea rol terapeutic. Este în regulă să fii singură. Asta nu înseamnă că ceva este în neregulă cu tine; în realitate, înseamnă că ai standarde înalte şi că nu te plafonezi. La timpul potrivit, „fulgerul" va lovi.

Asta îmi reaminteşte de o zi toridă de vară din iulie. Stăteam ghemuită pe canapea în sufragerie. Aveam faţa lipită de fereastră, holbându-mă la cerul cenuşiu. Fiecare fir de iarbă stătea nemişcat şi totul părea din altă lume. Era ca şi cum pământul ar fi stat pe loc – totul era într-o linişte desăvârşită. Atunci s-a întâmplat. De la apus am auzit o bubuitură şi trosnitura sfâşietoare a unui tunet şi mi-am simţit inima începând să bată mai repede. Aş fi fost îngrozită dacă n-aş mai fi fost martoră la scene similare de mai multe ori până atunci. Înainte să-mi dau seama,

furtuna şuiera deja, iar picăturile de ploaie cădeau în rafale din nori. Priveliştea senină de mai înainte era acum o zarvă totală. Nici nu puteai măcar să clipeşti, pentru că dacă ai fi făcut-o, ai fi ratat fulgerul care era cea mai tare parte a spectacolului. Aveam această imagine în minte, cu Dumnezeu stând pe un nor de ploaie, undeva în cer, şi aruncând acele strălucitoare explozii de lumină spre pământ. Erau asemenea unor suliţe care veneau spre noi şi, indiferent de distanţă, puteam să le văd de fiecare dată. Uneori doar rupeau văzduhul, iar alteori păreau să lovească pământul cu forţă divină. Fulgerul, pentru mine, este ceva frumos. Nu există nimic asemenea lui.

Acesta este motivul pentru care l-am pus în centrul acestei cărţi, deoarece dragostea funcţionează cam la fel. Se spune că riscul de a fi lovit de un fulger este precum şansa de a câştiga potul de un milion de dolari la loterie. Din păcate, în lumea asta se pare că dragostea adevărată este la fel de rară. Problema nu este că ea nu există, ci faptul că oamenii, când simt un pic de ploaie, cred că asta e totul, aşa că se iau de mâini şi aleargă înăuntru. Ei văd scânteia unui „licurici” şi nu cred că pot avea mai mult de-atât. Sau, probabil, unii chiar sunt loviţi de „fulger”, dar pur şi simplu nu ştiu cum să păstreze focul acela. Totul se rezumă la dragoste. Se rezumă la a învăţa să iubeşti oamenii ca şi cum ar fi bijuterii, pentru că asta sunt. Dacă

crezi că eşti cel mai bun lucru care i s-a întâmplat planetei, există riscul ca gândul acesta să îţi afecteze orice relaţie pe care o începi. Doi oameni care se iubesc pe ei înşişi mai mult decât unul pe celălalt nu vor funcţiona niciodată împreună. Dagostea adevărată se sacrifică pe sine, presupune să ceri iertare şi să ai răbdare. Aşa că stai liniştită, ai grijă de tine şi crede-mă, când tunetul bubuie şi ploaia cade, nu numai că vei vedea şi vei auzi ruptura şi trosnetul luminilor strălucitoare în depărtare, dar „fulgerul” va fi atât de aproape, încât îi vei simţi căldura.

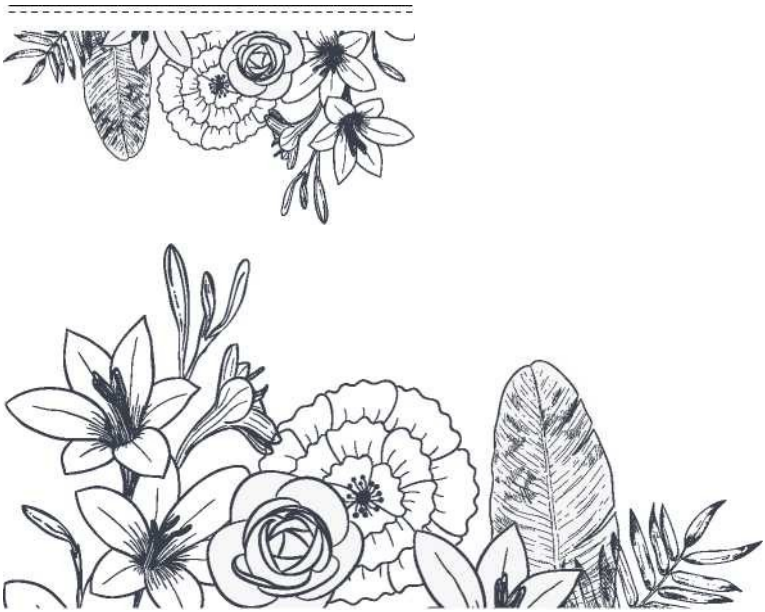

Capitolul 13

ştii că ai fost lovită când…

n timp ce scriu concluziile acestei cărţi, simt că, până aici, chiar am abordat toate subiectele care ar putea

apărea în viaţa ta amoroasă. Pentru mine, cartea de faţă este ceea ce mi-aş fi dorit să primesc eu de la sora mea mai mare, înainte de a începe liceul. Consideră-te sora mea mai mică – sper să poţi învăţa din greşelile mele şi toate să-ţi meargă aşa cum trebuie. Totuşi sunt mai mult decât încrezătoare că, dacă vei urma voia lui Dumnezeu şi sfaturile de bază din cartea aceasta, vei fi pe drumul către perfecţiune cât ai clipi. Nu doar în ce priveşte potenţialul tău „fulger”, dar şi tu ca persoană.

Aminteşte-ţi că găsirea băiatului potrivit ţine de tine la fel de mult pe cât ţine şi de el. Ştiu că fetele tind să piardă vremea în speranţa că el va suna, în speranţa că el le va plăcea şi sperând că el va realiza că sunt frumoase, dar hai să fim serioase, el va fi cel norocos în fiecare caz. Când vei pune ordine în toate, vei fi sprijinul lui. Asigură-te că eşti pretenţioasă. Îţi poţi permite să fii pretenţioasă. Asigură-te că el îţi va înmuia picioarele şi îţi va încălzi inima cum nu a mai făcut-o nimeni. Asta nu are legătură cu a fi fericită sau bine sau în regulă, ci are de-a face cu găsirea acelei legături incredibile pe care, probabil, o întâlneşti o dată în viaţă. Vorbesc despre a fi lovită de fulger – nu vei mai fi niciodată la fel.

Mi-ar plăcea să spun câteva cuvinte despre câteva lucruri de bază de care să ţii cont când îţi faci lista cu ceea ce aştepţi de la celălalt. În opinia mea, lucrul cel mai

important de căutat la celălalt este ca băiatul să te facă să vrei să fii o persoană mai bună. Dacă el este alesul, este pe cale de a deveni o parte uriaşă din ceea ce eşti tu. Trebuie să cauţi pe cineva care să te facă să vrei să reuşeşti. Cineva care să te facă să te simţi frumoasă, care să te facă să râzi şi care să îţi consolideze în minte realitatea lui Dumnezeu şi importanţa trăirii fiecărei zile în căutarea unei relaţii mai strânse cu El.

Indiferent de confuzia care poate apărea, viaţa asta are în mod sigur un singur scop, acela de a-l da glorie lui

Dumnezeu. Vezi tu, Iisus a ştiut că ne va fi greu să trăim singuri şi să ne îndeplinim misiunea pe pământ fără un partener, aşa că ne-a creat să trăim în perechi. Ne-a oferit parteneri cu care putem să relaţionăm şi care ne pot face responsabile prin iubire. Perechea nu e pentru ca noi să ne putem judeca unul pe celălalt şi să arătăm cu degetul spre greşelile din trecut, ci pentru ca să putem avea pe cineva care să ne iubească necondiţionat, la fel cum o face El. În cuplu, tu vrei ca el să facă ceea ce este bine, pentru că ceea ce este bine pentru el este bine şi pentru tine. Vrei ca el să aibă succes, pentru a te putea lăuda mereu cu cât de uimitor este el, oricui va asculta. El vrea acelaşi lucru pentru tine, deoarece dragostea naşte fericire.

Nu sunt sigură că îţi pot da vreun sfat concret despre cum poţi să ştii dacă el este sau nu alesul. Doar tu poţi să-

ţi dai seama de asta. Îţi pot spune că, în cazul meu, rugăciunea a fost esenţială. Cere-l lui Dumnezeu un răspuns hotărâtor şi, dacă el este alesul, Dumnezeu îţi va arăta asta. Dar poţi fi sigură că, dacă nu simţi că Dumnezeu ţi-a răspuns, e destul de probabil ca acesta să fie răspunsul. Trebuie să te rogi mereu şi să citeşti Biblia în mod constant pentru ca, atunci când Dumnezeu îţi va vorbi, să fii capabilă să-l recunoşti vocea. Ştiu că am vorbit mult despre Dumnezeu în carte şi s-ar putea să te fi prins nepregătită să-l ceri sfaturi pentru întâlniri, dar Dumnezeu este cel mai bun Tată pe care îl vei putea avea vreodată. Iar dacă un tătic pământesc vrea ce este mai bun pentru fetiţa lui, Tatăl tău ceresc este cu mult mai atent la inima ta. El are zâmbetul tău întipărit în memoria Sa şi te asigur că doreşte ca tu să fii fericită.

Odată, tata mi-a spus că tot ceea ce îşi doreşte un tată este ca fata lui să fie cu un bărbat care să o iubească la fel de mult sau chiar mai mult decât o iubeşte tatăl ei. Dacă eşti binecuvântată cu o minunată relaţie tată-fiică, lasă-te ghidată de relaţia aceasta. Găseşte băiatul care crede că eşti la fel de incredibilă precum ţi-a spus tatăl tău că eşti. Dacă nu ai genul acesta de relaţie cu tatăl tău, Dumnezeu ne-a permis să îl numim „Ava”, adică „tăticule”. El va fi modelul patern pentru tine şi, dacă Îi vei cere să îţi aleagă soţul, El va profita de şansa de a fi inclus în acest

capitol al vieţii tale.

Acesta este lucrul cu adevărat grozav la Dumnezeu: El este 100% de partea ta. Este prostesc să nu-L incluzi în povestea asta. Cu siguranţă că poţi să iei propriile decizii şi să alegi de una singură, dar dacă vrei o cale sigură spre fericire, Hristos să fie mentorul tău în ce priveşte sfaturile pentru întâlniri. Lui Îi pasă. Omul alături de care îţi vei petrece restul vieţii va influenţa ceea ce vei deveni, iar Dumnezeu este foarte interesat de lucrul acesta.

Aminteşte-ţi să îţi faci lista aia şi ţine-te de ea! Este uşor să arunci pe fereastră judecata sănătoasă când priveşti fix doi ochi de un albastru perfect, verde, căprui sau de culoarea mierii. Raţiunea nu este nimic mai mult decât un gând trecător când el îţi zâmbeşte şi te strigă „iubito”. Eşti mai puternică de-atât! Când ajungi acasă de la o întâlnire, verifică-ţi lista şi vezi cum se încadrează el în ea. Gândeşte-te la lucrurile care sunt cu adevărat esenţiale pentru viaţa ta şi la lucrurile fără de care nu poţi trăi. Fii atentă la cum este el astăzi şi fii realistă. Nu încerca să-l schimbi sau să-l dădăceşti printr-un fel de perioadă de maturizare. Dacă nu poţi să-l iei aşa cum este, nu ai nevoie de el sau nu îl doreşti. Îţi va fi mai uşor să îl părăseşti acum decât peste câteva luni sau ani, după ce aţi petrecut mult timp împreună, iar sentimentele sunt mai puternice decât raţiunea.

Stai tare pe picioare şi, dacă băiatul ăsta nu este nimic mai mult decât o faţă frumoasă, eliberează-l, pentru că, probabil, el este tot ce-şi doreşte altcineva. Aici nu vorbim despre găsirea băiatului pe care toate fetele îl doresc, ci despre găsirea băiatului *tău*. Asta nu înseamnă că e ceva în neregulă cu băiatul cu care nu te potriveşti; pur şi simplu înseamnă că lipseşte ceva dintre voi doi, iar asta nu ar permite relaţiei voastre să funcţioneze.

Pe de altă parte, nu fi nerealistă. Nimeni nu este perfect. Dacă eşti în căutarea unui băiat perfect, probabil că te încadrezi în categoria visătoarelor despre care am vorbit anterior. Nicio relaţie nu va fi perfectă. Vă veţi certa, veţi ţipa şi, probabil, vă veţi pierde cumpătul din când în când. Relaţiile cer multă muncă, chiar şi atunci când totul merge „ca pe roate”. Nici chiar cele mai bune relaţii nu sunt perfecte. Dragostea este ceea ce le face perfecte. Dragostea este acea forţă care te face să vrei să te înţelegi cu o persoană, chiar dacă uneori te scoate din minţi. Dragostea este o forţă de neoprit şi, când o găseşti în forma ei cea mai pură, te rog să o ţii strâns şi să nu-i dai drumul niciodată. Reţine că dragostea adevărată este reciprocă; nu funcţionează unilateral şi, chiar dacă nu l-ai întâlnit încă pe băiatul potrivit, te rog să nu te mulţumeşti cu puţin.

El va apărea şi, chiar dacă e posibil să nu realizezi

acum, adevărul este că Dumnezeu face lucrurile la timp.

Lucrul pe care doresc de-adevăratelea să-l accentuez în cartea aceasta este să fii sigură că nu te vei plafona şi că vei fi cu cineva care te va face să te simţi bine în pielea ta. Asta este tot ce contează! Să ai pe cineva care te face să râzi şi care, indiferent de câte ori v-aţi văzut, încă îţi face inima să tresară atunci când intră în cameră. El trebuie să te respecte! Trebuie să pună dorinţele şi nevoile tale înaintea alor lui. Trebuie să te facă regina lui şi, atunci când întreaga lume îţi va spune că nu ai nicio valoare, el să fie lângă tine şi să te încurajeze. El trebuie să facă lucrurile acestea pentru tine, iar tu să le faci pentru el. Chiar şi aşa, lucrurile vor fi oricum complicate; singura diferenţă este că toată munca pe care o depui merită, pentru că el este băiatul fără de care nu poţi să trăieşti.

Dacă în prezent eşti prietena cuiva care nu te face să te simţi bine în pielea ta, te rog să iei cea mai mare „foarfecă emoţională" pe care o ai şi să-l „tai" din viaţa ta. Eu am trăit asta. Nu-ţi spun ceva ce mi-a spus şi mie altcineva. Îţi spun asta deoarece, dacă pot salva o persoană de la ruina emoţională în care m-am aflat eu însămi de nenumărate ori, atunci a meritat să trec prin tot ce am trecut. Nu fi cum am fost eu! Nu te mai vinde pe puţin, nu mai aştepta ca el să-şi ajungă adevăratul potenţial şi nu te mai plafona! Preia controlul vieţii tale,

pentru că eşti singura care o poate face. Mă deranjează cu adevărat să văd femei grozave care rămân cu bărbaţi groaznici. Trebuie să vezi frumuseţea din tine. Dacă eşti ca o păpuşă Barbie, slabă şi frumoasă, iar el te tratează ca şi cum ai fi doar un obiect frumos, fugi de-acolo! Ai atât de multe de oferit din punct de vedere intelectual şi probabil nu ai realizat asta deoarece ai trăit în umbra lui prea mult timp.

Dacă eşti mai plinuţă, iar el îţi spune în mod constant nu doar că eşti prea mare, ci şi că n-ai putea să găseşti pe altcineva mai bun decât el chiar dacă ai vrea, e timpul să-i spui adio. Apoi, dacă doreşti, pentru că acesta este corpul tău şi aceasta este alegerea ta, slăbeşte până la un punct în care te simţi frumoasă. Ideea este să înveţi să te iubeşti şi să te simţi încrezătoare aşa cum eşti. Din moment ce acum eşti fericită, du-te şi caută pe cineva care te iubeşte pentru ceea ce eşti. Nu ai fost creată să fii bătaia de joc, preşul sau animalul de companie al nimănui. Prin venele tale curge puterea unei femei. Femeile sunt atât de importante pentru Dumnezeu, încât El a ştiut că lumea nu va putea să se învârtă în jurul axei sale decât dacă El îngenunchează şi ne creează. Eşti importantă şi este timpul să-ţi dai seama de asta.

În concluzia acestei cărţi, te îndemn să îl laşi pe Dumnezeu să te călăuzească în pregătirea ta pentru

sufletul tău pereche. Fie ca să găseşti numai dragoste, pace şi fericire! Sper să te întâlnesc în ceruri într-o zi şi să ascult cum au decurs toate lucrurile. Aceasta este rugăciunea mea pentru tine:

Doamne, Te rog să binecuvântezi această copilă a Ta şi ţine-i inima în palma Ta. Mă rog ca ea să trăiască o viaţă care să aducă glorie numelui Tău, pentru ca, atunci când vei reveni, să o iei de mână şi să-i şoptească: „Bine, roabă bună şi credincioasă!" Tată, binecuvânteaz-o în căutarea ei după sufletul-pereche, pentru că ştiu că nimic nu trece *neobservat de Tine. Doamne, iubeşte-o în toate greutăţile pe care le va întâlni şi pune-ţi amprenta asupra ei pentru totdeauna! Amin.*

Ce mai aşteptţi? Hai, ieşi afară şi aşteaptă „fulgerul"!

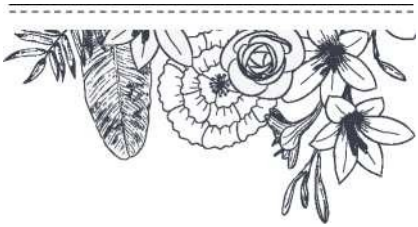

AM ÎNCREDERE ÎN MINE ÎNSĂMI

contract de puritate sexuală

Contractul acesta este destinat să mă ajute să rămân pură din punct de vedere sexual până în ziua nunţii mele.

Pentru că îl iubesc şi am credinţă în Iisus Hristos, voi aştepta până la căsătorie pentru a-mi dărui trupul şi sufletul bărbatului pe care Dumnezeu l-a creat special

pentru mine.

Trupul meu este un templu şi vreau să păstrez acest dar preţios pentru noaptea nunţii, când bărbatul care a decis să stea în faţa familiei mele şi în faţa lui Dumnezeu ca să mă ia de soţie va fi pregătit să culeagă toată frumuseţea dragostei noastre prin actul sexual.

Eu îl aştept pentru că sunt frumoasă şi preţioasă şi pentru că merit să simt intimitatea dragostei adevărate.

Cu dragoste.

Nume:

Semnătura:

BIBLIOTECA H

respire

IDEI $

SUüESTH

pentru cupluri

CE SĂ FACEM

ATUNG ÇjÂND

mimmm

Adevărata fericire costă puţin.

Când costă mult, nu e de soi bun”.

Chateaubriand

DESCARCĂ GRATUIT

WWW.BIBLIOTECARESPIRO.RO

BIBLIOTECA

respira

NOULUI TESTAMENT

f

SCURTĂ INTRODUCERE ÎN LUMEA ŞI CONŢINUTUL

Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa»

veşnică”.

Ioan 5: 39

— Terţii

DESCARCĂ GRATUIT

Cartea aceasta este despre „licurici” şi despre „fulger”. „Licuricii” sunt băieţii cu care fetele au relaţii ocazionale, care nu vor „sfârşi” la altar, ci, eventual, în „valea plângerii”. „Fulgerul” este sufletul-pereche, singurul care poate face ca relaţia să fie mai mult decât frumoasă, mai mult decât fericită – adică extraordinară.

Autoarea nu filosofează, ci scrie simplu, la obiect, despre lucruri concrete pe care orice fată ar trebui să le ştie şi la care ar trebui să fie atentă înainte de a se implica serios într-o relaţie cu un băiat. Pe baza propriei

experienţe de viaţă, H.M. Thompson îşi asumă rolul de „soră mai mare”, avertizându-le pe surorile mai mici despre pericolele care pândesc la tot pasul şi învăţându-le cum să îşi sporească şansele de întâlni băiatul visurilor lor.

Gelozie, infidelitate, relaţii intime, apartenenţă religioasă – toate acestea şi multe altele se regăsesc în paginile cărţii. Pas cu pas, autoarea evidenţiază distincţia clară între ceea ce propun societatea şi mass-media ca model de relaţie şi ceea ce oferă creştinismul cu privire la acest subiect de mare interes pentru publicul tânăr.

Heather Marie Thompson locuieşte în Berrien Springs, Michigan. Doreşte să le ajute pe adolescente şi pe tinere să înveţe din lecţiile pe care ea însăşi le-a învăţat din experienţă, astfel încât acestea să descopere dragostea adevărată şi să îşi întâlnească sufletul-pereche. Heather a publicat şi: *Cracked Glasses*, *The God Myth and Other Lies*, *How To Feed the Mediavore*.